

GRATUIT: thriller-ul *Atingerea sultanului* oferit împreună cu *Flacăra*

www.revistafiacara.ro

FLACĂRA

FLACĂRA

Sexul în armată

**Marusia
și chirurgia energetică**

Clinica de artă

**Cheeky, kitschy, tricky...
girls!**

**A reușit în America
traducându-l
pe Eminescu**

2 și 1/4

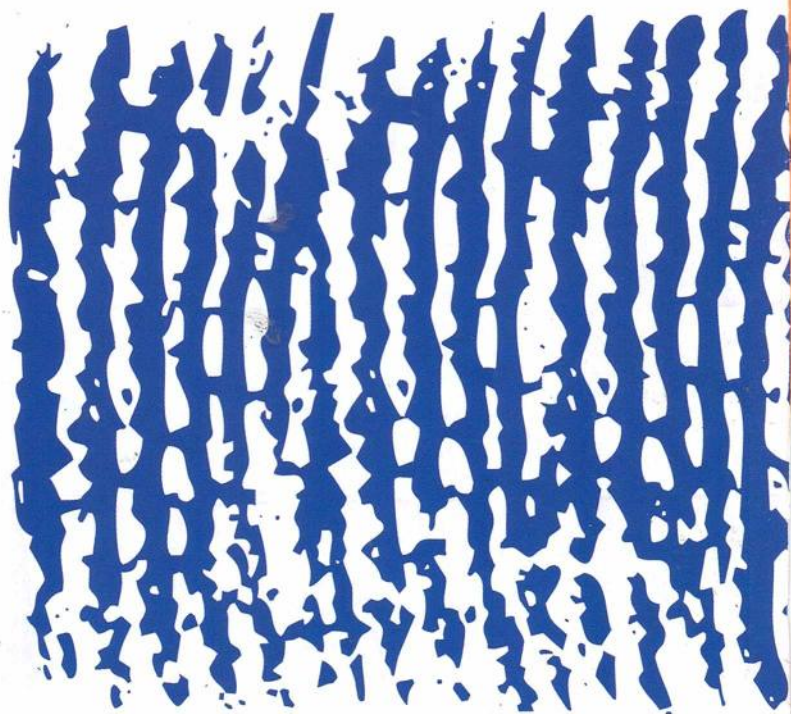
**ROMÂNIA
CLANURILOR**

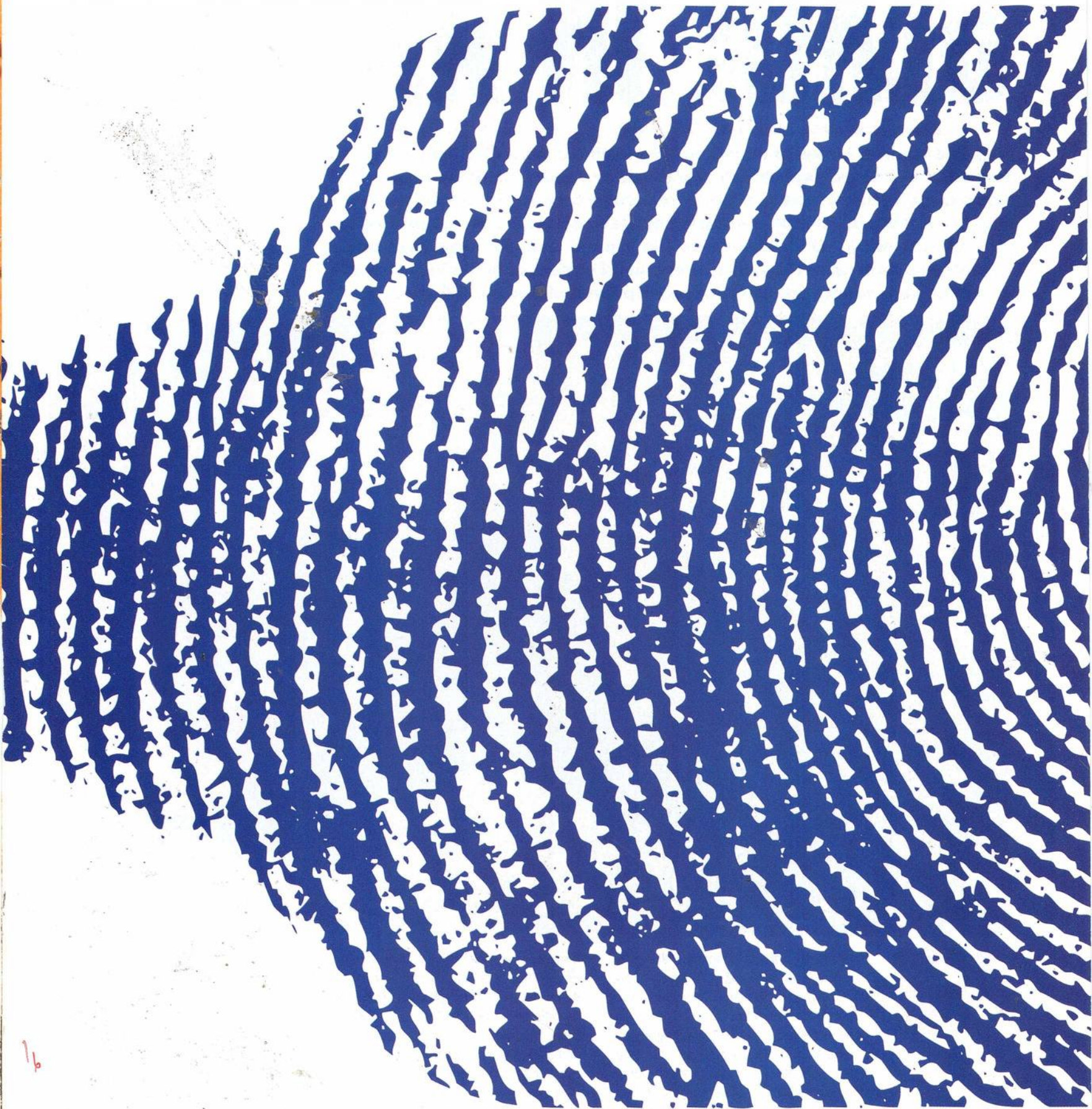
Ballantine's®

LEAVE AN IMPRESSION

Consumați cu moderație

14567

SEXUL ÎN ARMATĂ

Instinctul sexual nu cunoaște poziția de „drepti” și nici pe cea de „pe loc repaus”.

Deși este pomenit în regulamentele militare, instinctul sexual le ignoră și, în plus, face abstracție de loc, naționalitate și grad militar. Așadar, nimic mai firesc și mai uman decât faptul că, recent, un foarte respectabil colonel german, excelent profesionist și tată a patru copii, s-a îndrăgostit de o conațională pe timpul lungilor luni de misiune NATO în Afganistan. Din clipa în care și-a recunoscut sentimentele și a făcut raport să locuiască în aceeași cameră cu iubita lui, în trei zile generalul comandant american i-a expediat pe amândoi acasă, în Germania.

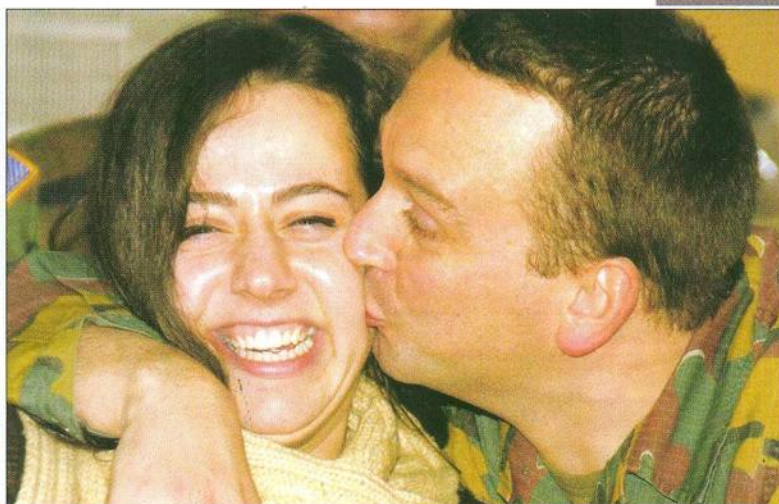
**Despre gloria
vivandierelor
de altădată**

Încă din timpurile homerice ale amazoanelor, femeile au însoțit, în diferite ipostaze, armatele formate din soldații-masculi luptători: fie purtau haine bărbătești și arme luptând alături de cruciați, fie lucrau ca spălătorese sau bucătărese, fie doar pentru susținerea moralului, tonusului și libidoului vajnicilor luptători. Francezii – cine alții? – au fost cei care au creat încă de la 1650 onorabilitatea statutului femeilor atașate corpului militar, prin corpul așa-

numitelor „vivandiere” (de la *viande* – carne, în franceză, sau *vivenda* – hrană, în latină). Vivandierele, spre deosebire de „cantiniere” – care puteau lucra doar în tabere militare –, erau acceptate și pe câmpul de luptă propriu-zis, pentru aducerea mâncării sau ca infirmiere. Vivandierele au început să dobândească un statut oficial mult mai bine conturat pe timpul războaielor napoleoniene, fiind apoi consacrate și printr-o uniformă aparte în armata

celui de-al doilea imperiu francez. Marea majoritate a acestor vivandiere erau soții ale militarilor, dar unele mai tinere se bucurau de o aură romantică, fiind considerate mascotele sau fiice ale regimentului, precum în opera omonimă a lui Donizetti.

În aceeași perioadă a mijlocului secolului al XIX-lea, în Statele Unite, femeile au fost acceptate să însoțească trupele pe fronturile Războiului Civil, fie ca soții, fie ca furnizoare a diferite servicii menajere sau

sexuale, ceea ce, inevitabil, a dus la înflorirea prostituției și proliferarea bolilor venerice aferente. Ca urmare, considerentele de ordin dermatoveneric s-au adăugat celor moral-creștine în a restrânge accesul prostituatelor și al femeilor, în general, în apropierea sau chiar în mijlocul maselor din ce în ce mai mari de militari concentrați în tabere sau pe fronturile Primului Război Mondial. Prin Actul Conscriptiei din 1917 americanii au interzis prostituția (adică bordelurile) și vânzarea alcoolului în vecinătatea taberelor militare de instrucție. Cu toate temerile morale și medicale, ei nu s-au putut dispensa de înființarea unui atât de necesar Corp permanent al infirmierelor din trupele terestre și navale. Imensa nevoie de personal de sprijin specializat, creată de complexitatea din ce în ce mai mare a ducerii operațiunilor militare din cel de-al Doilea Război Mondial, avea să deschidă însă definitiv porțile instituției militare în fața avalanșei nestăvilită a urmașelor Evei.

Aproape toate filmele despre cel de-al Doilea Război Mondial, fie acestea ameri-

cane sau sovietice, depun mărturie despre prezența, în diferite posturi, a femeilor în uniformă, cu inevitabilele povești de dragoste adiacente. Statutul lor era însă diferit. Hitler rezervase femeilor germane doar funcția de născătoare de copii arieni pentru proliferarea rasei germane, rolul tatălui fiind dedicat îndeobște bărbaților din SS sau și mai umilitoarea poziție de sclave sexuale pentru menținerea voinței combative a soldaților germani. Conform rețetei naziste, sexul a fost militarizat și ideologizat, fiind redus la o mecanică animalică, uneori violent-bestială, fie și pentru a descuraja flagelul homosexualității din armata germană interbelică, încriminat de articolul 175 al Codului Penal, dar stimulat de practicile spartane din *Hitlerjugend* și SS.

Bolșevicii lui Lenin și Stalin au ideologizat și ei sexualitatea, acoperind-o cu o ipocrită pudibonderie prin lozincile eliberării femeii de sub corupta și decadenta morală burgheză, proclamând egalitatea femeii cu bărbatul atât în uzină, cât și în armată sau politică. Astfel a apărut femeia-bărbat, care, dacă partidul o cerea,

putea deveni femeia-comisar, femeia-soldat, femeia-erou-al-muncii-socialiste și, în sfârșit, mama-eroină. Relația bărbat-femeie, dacă nu era strict tovarășească, trebuia să fie musai principală, indiferent de locul în care aceasta se înfiripa: în pauza ședințelor comsomoliste, în fabrică sau pe fronturile Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Există însă o tulburătoare scenă ce contrazice clișeu ideologic în filmul *Enemy at the Gates* ce descrie sălbatic-disperata bătălie pentru Stalingrad, în care doi tineri soldați ruși (interpretați de Jude Law și Rachel Weisz) fac dragoste printre trupurile extenuate și imputite ale camarazilor adormiți în pauza bombardamentelor germane.

În fine, americanii, la fel ca britanicii, au înrolat masiv femei în armatele lor pe funcții specifice (dactilografe, telefoniste, șoferițe, administratoare etc.) în cadrul Corpului Femeilor din Trupele Terestre (*Women's Army Corps*), dar au distribuit și prezervative, au difuzat trupelor și filme documentare educative despre efectele devastatoare ale sifilisului și gonoreii precum și metodele de prevenție, iar după 1944 au tratat infecțiile venerice cu penicilină. *Yankeii* (cu Richard Gere și Vanessa Redgrave) sau *Strada Hanovra* (cu Harrison Ford, Christopher Plummer și Lesley-Anne Down) sunt doar două dintre multele filme care vorbesc despre faptul că militarii timpurilor moderne nu sunt niște produse regulamentare obediente așa cum și-ar dori generalii și politicienii, ci bărbați și femei din carne și oase care-și cer drepturile.

Pe timpul Războiului Rece, cam în perioada Războiului din Vietnam, în Occident a avut loc și o Revoluție Sexuală inițiată de dr. Ben Kinsey, de festivalul de la Woodstock, de *Beatles*, de studenții de la Sorbona și care a fost resimțită doar de Lumea liberă, deoarece dincolo, în Lumea comunistă, se experimenta *Omul nou multilateral dezvoltat*. Vetustele și ipocritele prejudecăți sexuale au fost măturate de

Război fără
femei, nu se
mai poate...

Prejudecăți și realități despre agresiunea sexuală

Prejudecată: Violatorul este de obicei o persoană străină.

Realitate: Cele mai multe victime ale violurilor își cunoșteau dinainte agresorii.

Prejudecată: Agresiunea sexuală afectează doar femeile.

Realitate: 10% din agresiunile sexuale au ca țintă bărbații.

Prejudecată: Doar femeile tinere și drăguțe sunt agresate sexual.

Realitate: Toată lumea, indiferent de vârstă sau atractivitate fizică, poate fi o potențială victimă a unei agresiuni sexuale.

Prejudecată: Agresiunea sexuală se întâmplă doar celor care „o cer” printr-o atitudine provocatoare.

Realitate: Unele victime sunt alese deoarece par vulnerabile.

Prejudecată: Cele mai multe violuri sunt spontane.

Realitate: Cele mai multe violuri sunt planificate. Violatorul studiază rutina zilnică a victimei sale, precum și reacțiile acesteia la remarci sexuale ostile, pentru a vedea dacă poate fi intimidată.

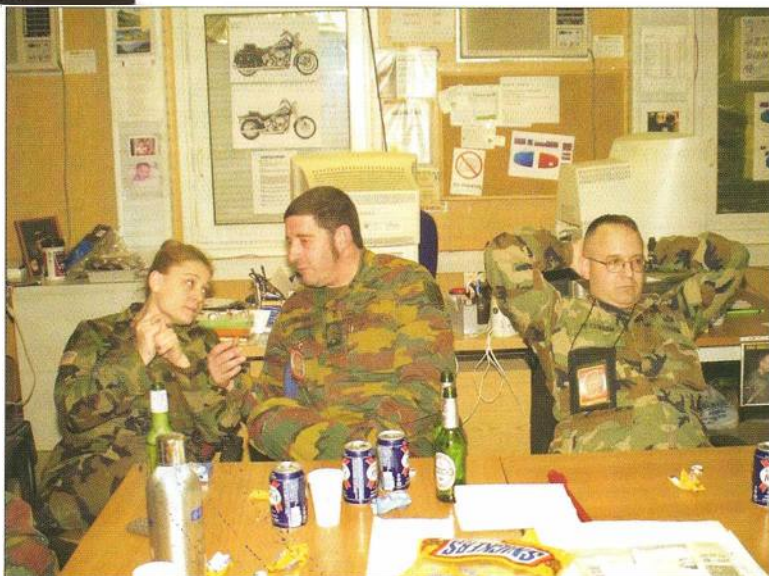
Prejudecată: Violatorii au un aspect deosebit.

Realitate: Majoritatea violatorilor nu par a fi diferiți de restul oamenilor.

Prejudecată: Majoritatea violurilor sunt raportate.

Realitate: Deși unele violuri sunt raportate, cele mai multe rămân necunoscute deoarece victimele sunt rușinate, sau nu cred că vor fi crezute, sau le este frică de răzbunarea violatorului.

(extras din *Sexual Assault – Prevention and response. An Army Handbook, Washington, 1998*)

... și nici război fără sex

câmpul de trupuri goale ce ascultau Joan Baez, Janis Joplin și Jimi Hendrix făcând dragoste și nu război (*Make Love, Not War*), la doar câțiva ani după ce Marilyn Monroe le cântase în Coreea soldaților americani intrați în delir. A apărut, în schimb, mai ales prin armatele occidentale (deoarece în cele comuniste funcționa imbatabil castrarea ideologică de masă), spectrul amenințător al SIDA și al extinderii homosexualității, cel care va deveni un flagel al fostei falnice Armate Roșii abia după anul 2000, sub forma prostituției masculine.

Abia în anul 2008 a fost relaxată politica sexuală americană în campusurile militare din teatrele de operații din Afganistan și Irak, în sensul că, deși sunt descurajate, relațiile sexuale nu mai sunt interzise cu desăvârșire, cu excepția cuplurilor legal căsătorite, așa cum era înainte. Această decizie a autorităților militare, mediatizată prin cotidianul forțelor armate americane *Stars and Stripes*, vine după ce multe voci tinere trimise să lupte și să moară pentru țara lor clamaseră, sub rezerva anonimatului, evidenta realitate că la acea vârstă tinerii fac sex în mod firesc (detaliu mărunț, care se pare că fusese ignorat de

artizanii celei mai perfecționate mașini de război din lume). În ciuda aparențelor, nici homosexualii nu o duc prea bine în armata americană, în pofida intervenției legislative clintoniene din 1993 în favoarea admiterii lor oficiale în cadrul forțelor armate: practic, ordinul prezidențial a fost ignorat și înlocuit printr-o politică de compromis, rezumată prin dictonul *Nu spune nimic și nu pune întrebări!* Oricum, situația este mai fericită decât cea din armata rusă unde au fost semnalate repetate cazuri de prostituție masculină ca urmare fie a sărăciei, fie a presiunilor superiorilor.

Armata fiind un mediu predominant masculin (în armata SUA, femeile în uniformă ating astăzi un procent de 14%), sexul, femeia, erotismul ocupă o poziție centrală în ethosul cazon și în fantezmele colocviale de bivouac sau de birou, bahice sau nu. Indiferent de gradul militar, de vârstă, de ambientul ostil, de însemnul național purtat pe mâneca stângă, bărbații și femeile sunt iremediabil atrași unii de alții în dorința, adesea oarbă, de a face uneori dragoste și adesea sex. Aceste reacții sunt cu atât mai irezistibile într-un stresant și frustrant teatru de operații și mult mai domoale în condițiile normale de

acasă, unde bordelurile sunt oricând la îndemână, asta în caz că nu există deja un partener/parteneră.

Au fost cazuri recente și în mioritica noastră oștire în care o tânără locotenentă a făcut o casă trainică de piatră și iubire cu un vajnic general, iar un maestru militar a făcut-o fericită pe o tomonică (foarte!) căpitaneasă. La fel de adevărat a fost și penibilul caz semnalat de *Academia Cațavencu* în 2007 al unui aproape sexagenar general român ce se ocupa cu o libidinoasă hărțuire sexuală a subordonatelor sale. La vremea aceea, respectivele povești au făcut carieră în respectabila instituție a bărfei derulată la capătul culoarelor din sinistra clădire a Ministerului Apărării, dar ele erau de fapt un simptom clar de însănoșire a armatei noastre: spre deosebire de vremurile Tratatului de la Varșovia, generalii români încă mai sunt virili (cu real succes), locotenentele au studii superioare, se dau cu *Chanel no.5* și se îmbracă de la *Sinequanone*, iar majoritatea subofițerilor tineri știu engleză, au charismă și nu au burtă.

Desigur, pe timpul celor șase luni de misiune dintr-un teatru de operații (Kosovo, Irak, Afganistan), lucrurile se complică prin încetșarea aurei romantice, creșterea pulsionilor sexuale, amplificarea interdicțiilor și frustrărilor de tot felul: sunt strict interzise relațiile sexuale ale *peace-keeper*-ilor cu localnicele (în timp ce bordelurile sunt inaccesibile din considerente de securitate), site-urile erotice sunt restricționate (cele care conțin imagini cu peste 60% piele), intervin asprele reglementări și sancțiuni referitoare la hărțuirea sexuală și, colac peste pupază, stresul și adrenalina aferentă ating cote insurmontabile... Pentru că, așa cum spuneam, militarii, de oriunde ar proveni și oricât de aspru instruiți sau bine plătiți ar fi, sunt și ei oameni din carne și oase.

În ajutorul propagandiștilor din unități

O manifestare a rămășițelor trecutului, a concepției înapoiate a relațiilor dintre soți o constituie acele cazuri când unii ofițeri și subofițeri creează soțiilor lor o situație de inferioritate în familie, considerând că principala menire a femeii este menajul. (...)

Neglijarea familiei, atitudinea dură față de soție, jignirea și brutalizarea ei sunt atitudini ale modului de viață burghez, urâte și disprețuite de oamenii muncii din patria noastră, educați în spiritul moralei comuniste. Destrăbălarea, atitudinea imorală a soților, relațiile extraconjugale, trecerea cu ușurință de la o dragoste la alta, aduc prejudicii nu numai familiei copiilor, ci și societății, îl descompun pe om, îl secătuiesc sufletește, îl împiedică să-și concentreze puterile spre îndeplinirea sarcinilor de serviciu și obștești.

Una din cauzele care împing pe oameni la încălcarea normelor morale în viața personală și socială este beția. (...)

(extras din

Despre înfățișarea morală a ofițerului și subofițerului armatei noastre populare.

Editura militară, București, 1962)

text și ilustrații: Călin Hentea

IN AN ABSOLUT WORLD
EVERY NIGHT IS A MASQUERADE

ABSOLUT® VODKA. PRODUCT OF SWEDEN. DISTILLED FROM GRAIN. ABSOLUT, ABSOLUT COUNTRY OF SWEDEN VODKA & LOGO, ABSOLUT BOTTLE DESIGN AND ALL OTHER ABSOLUT TRADEMARKS ARE TRADEMARKS OWNED BY V&S VIN & SPRIT AB (PUBL). ©2008 V&S VIN & SPRIT AB (PUBL). WWW.ABSOLUT.COM. ENJOY WITH ABSOLUT RESPONSIBILITY.

It's time to bring some glamour to the party. Dress up with the holiday gift pack from ABSOLUT, available at selected bars and retailers.

Biroul Român de Audit al Tirajelor
a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Flacăra
în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență, conform
Studiului Național de Audiență, măsurate în perioada
octombrie 2007 - octombrie 2008

DIRECTOR: Mihail Gălbănu
mihail.galbănu@revistaflacara.ro, redactie@revistaflacara.ro
REDACTOR ȘEF - Liliana Petruș - liliana.petrus@revistaflacara.ro,
EDITOR - Alice Gherman - alice.gherman@revistaflacara.ro,
SPORT - Pompiliu Laurențiu Dumitrescu

COLEGIUL REDACȚIONAL

Cătălin Apostol, Mihai Belu, Dumitru (Puș) Dinulescu, Horia Gârbea, Valentin Laurențiu
Gheorghiu, Claudia Golea Sumiya, Călin Hentea, Petre Iamandi, Violeta Ion, Victor Ionescu,
Marina Ioscu, Nicolae Macovei, Mugurel Mărgărit, Dan Medeanu, Horia Pătrașcu, Mircea
Pricăjan, Petre Rău, Alina Savin, Vasile Savin, Adrian Stancu, Jean-Lorin Șterian, Raluca Șeinolu,
Bazil Ștefan, Andreea Tudor, Tudor Călin Zorarijanu

SENIOR EDITOR FOTO - Octavian Tîbăr - octavian.tibar@revistaflacara.ro
TEHNOREDACTOR - Laura Tîbăr - dip@publicatiileflacara.ro

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE: Vasile Comănescu (Roma), Adina Dabija (SUA),
Eugen Frunză (Canada), Lora Harașcă (Polonia), Andra Moculescu (Noua Zeelandă),
Anca Motoianu (Londra), Luiza Polonciuc (Paris), Laurentia Steloa (Olinda), Cornel Toma
(Roma), Bogdan Răzvan Ursu (Vietnam), Gelu Vlașin (Madrid), Lies Louw (Senegal), Hoon
Jae-Ryu (Coreea de Sud), Pham Viet Dao (Vietnam)
ÎN TERITORIUL - Marius Condraș (Sulina),
Lulia Pană (Constanța)

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Unic de înregistrare RO1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR GENERAL ADJUNCT: Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion -
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE:

Emil Dumitru - emil.dumitru@publicatiileflacara.ro,

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE:

Corina Anghel - corina.anghel@publicatiileflacara.ro,

ȘEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE - Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu - Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44 -

Fax: 021.317.91.43 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000, Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400, Banca Românească Băneasa

Fundația „Premiile Flacăra — România”

Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu

Tehnoredactare computerizată:

Angela Ciocăzanu

Culegere computerizată: Ioana Ionescu

Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42

Șef Departament Distribuție: Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37): Laurențiu Marian Celcan,

Constantin Epure; Ion Mihail, Roșca Viorel

Administrativ: Constantin Balica, Iulian Stancu

Cititori din țară și din străinătate se pot abona

prin SC „Publicațiile Flacăra” SA,

Abonamente: Robert Pandeale, abonamente@publicatiileflacara.ro;

telefon: 021.317.91.37

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus, Rebus,
Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bis
sunt mărci înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA**

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA, tel./fax: 021/461.08.08/09

POLITIC

2 și 1/4

DOSAR

România clanurilor

VINDECĂTORI CU HAR

Marusia și chirurgia energetică

INEDIT

Cyber-Președintele

SENZAȚIONAL

Clinica de artă

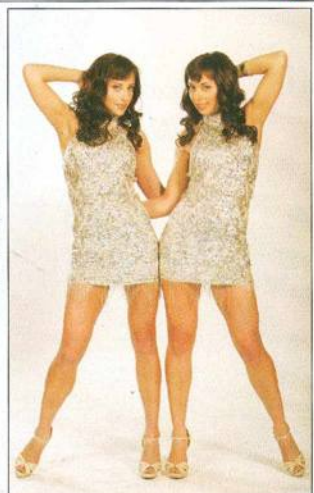
EXCLUSIVITATE

Vladimir
Tismăneanu:
„Fără
memorie,
ne smintim”

VIP

**Cheeky
Girls:**
„Nu vrem
să
îmbătrănim
niciodată”

Vedetă din leagăn

DOCUMENTAR

Dodi al-Fayed și Lady Di,
între afacere și conspirație a destinului 46

MEDIA

Radu Paraschivescu:
„Sportul face parte din cultură” 48

SPECTACOL POLITIC

În ce lume trăim? 50

UNDE IEȘIM

Dantes, un restaurant
ca sarea-n bucate 52

TURISM

Apusuri romantice în Santorini 54

SĂNĂTATE

Sarea iodată – un pericol? 57

INTERVIU

Adrian Săhlean, în rolul lui Eminescu 62

FILM/TEATRU/SHOW

Serghei Niculescu Mizil, actor fără voie 64

STIL

The Earth Collection 66

AUTO

Rafinament francez 72

ISTORIA UNUI PRODUS

Parfum de tutun 76

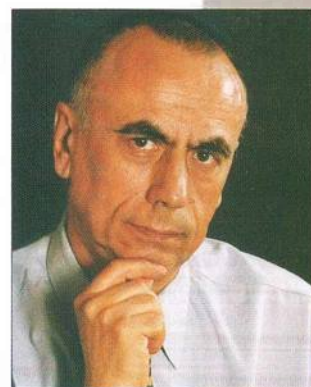

Coperta 1:
foto Mediafax

14567

Altceva

România-Serbia: 2-3 în preliminariile
Campionatului Mondial de fotbal. Ei și?

ILUZII DEȘARTE

După energia care se consumă în jurul fotbalului autohton, un observator de pe margini al acestui fenomen ar putea crede că la noi sportul rege a ajuns la cele mai înalte cote ale performanței. Presa scrisă îi închină zilnic spații generoase. Televiziunile se bat să transmită partidele din campionatul intern sau pe cele internaționale. Radiourile nu se lasă nici ele mai prejos. În același timp, baschetul, handbalul, tenisul de câmp, atletismul sau canotajul sunt discipline sportive expediate în câteva fraze. De unele dintre ele se pomenește doar din patru în patru ani, când aduc medalii de la Olimpiade, națiunea fiind atunci în extaz, mândră de nu-și mai încape în piele.

Fotbalul de la noi nu aduce medalii, ci un profit uriaș. Din el se înfruptă cei de la federația de specialitate, patronii de cluburi, antrenorii, jucătorii, jurnaliștii și mulți alții care rămân în umbră. E o afacere în care se investește puțin și se câștigă enorm, de o anvergură care nu poate fi decât aproximată, deoarece unele sume nici nu apar în catastife. Iar o parte din acești bani vin de la suporterii. De aceea ei trebuie ținuti mereu în priză, pentru ca să îndure frigul sau arșița venind pe stadioane, pentru ca să se agite, să comenteze cu aprindere, și, mai ales, să creeze rumoarea necesară unui astfel de business. De ani și ani așa s-a țesut un văl mincinos, care ne împiedică să o spunem pe șleau: avem un fotbal mediocru, care nu merită o asemenea risipă de forțe.

Dar același lucru se petrece la scara întregii Români. În sănătate, în învățământ, în privința calității vieții. De douăzeci de ani suntem la cheremul unor șarlatani, panglicari, demagogi. Inși lacomi și versați au creat perdele de fum amăgitoare pentru a-și asigura averi fabuloase, mințindu-ne cu sfruntare că azi trăim mai bine ca ieri. Cei care dețin puterea obținută prin vot nu se slujesc de ea în beneficiul cetățeanului, ci o folosesc în propriul lor interes. Iar dacă înainte de 1989 minciuna era suverană fiindcă ne era frică, acum o acceptăm cu voioșie, în stare de libertate. Nu are dreptul nimeni să se plângă de ceea ce ni se întâmplă. Suntem complici cu toții la păcăleala pe care o suportăm, închipuindu-ne că așa trebuie să arate trecerea noastră prin lume. Iar dacă mai crede cineva că vor apărea oameni cu dragoste de țară și de neam, care să spulbere înalțările ce ni se oferă zilnic, își face iluzii deșarte. Sistemul e în așa fel aliniat și așa de bine pus la punct, încât nimeni să nu poată răzbi, să nu izbutească să iasă în față, și să nu reușească să se facă auziți.

Sergiu Arin

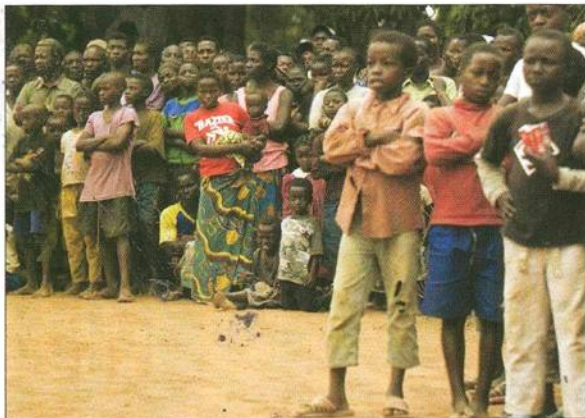
În numărul viitor:

- RALUCA SANDU,
DORMIND CU SPORTUL/FOTBALUL ÎN PAT
- MARIA GHEORGHIU,
VOCEA DE AUR A FOLK-ULUI ROMÂNESC
- POTOL CAZON
- KAJURAHU, ÎN TEMPLELE SEXULUI

Tragedii adevărate

În vreme ce noi ne jucăm de-a criza, sunt locuri din lume în care se întâmplă – și nu de ieri! – tragedii. 350.000 de refugiați s-au înregistrat numai în ultima perioadă în urma conflictelor din Congo și Somalia. Africa era oricum regiunea cu cel mai mare număr de refugiați, însă conflictele din Republica Democrată Congo și Somalia au amplificat fenomenul. Cea mai gravă situație este cea din Congo: din decembrie până acum, 150.000 de congolezi au fost obligați să-și părăsească locuințele, refugiindu-se în Sudan sau în Uganda, urmare a conflictului dintre armată și rebelii tutsi.

Transfer total

Statistică aproape incredibilă: șase din zece americani care părăsesc un loc de muncă, indiferent dacă o fac de voie sau de nevoie, iau cu ei informații confidențiale la care au avut acces. Nu din motive de melancolie, ca să-și aducă aminte de fostul job, ci – conform studiului – pentru a folosi datele ca să obțină un nou loc de muncă sau ca să se răzbune pe fostul angajator! În România nu s-a efectuat încă o asemenea cercetare, dar sunt șanse ca procentul să fie mai mare de 60%. Pe de altă parte, chiar există informații confidențiale în România?

Traduttore, traditore

Mai țineți minte comunicatele UDMR din anii '90 care stârneau vii emoții și după aceea reieșea că fusese vorba de o eroare de traducere? Ei, americanii au pățit-o mult mai rău: secretarul de stat Hillary Clinton i-a oferit ministrului rus al Afacerilor externe, Serghei Lavrov, un cadou inscripționat greșit: o cutie cu un buton roșu, despre care a spus că va „reseta” relațiile tensionate dintre SUA și Rusia. Numai că în loc de *perezagruzka* (resetare) scria *peregruzka*, adică *supraîncărcat*! Noroc că Lavrov are simțul umorului. La urma urmei, gestul contează!

Propunere decentă

Barack Obama i-ar fi trimis o scrisoare omologului său de la Kremlin, Dmitri Medvedev, în care sugerează că nu va continua planurile de realizare a unui scut antirachetă în Europa dacă Rusia va determina Iranul să renunțe la programul său nuclear, au declarat pentru presa americană surse din administrația de la Washington. Deocamdată n-a venit vorba de un răspuns la această propunere fără precedent. E drept, Moscova e într-o grea dilemă: dacă acceptă, înseamnă că-și recunoaște o influență față de Teheran mult mai mare decât cea afirmată oficial. Oricum, e un precedent dător de speranță: multe probleme ale planetei s-ar putea rezolva în acest fel.

Valoarea culturii

Așa cum știm, cultura este unul dintre domeniile care înghite bani, drept care – la noi – e tratată ca atare. Recent, ministrul Theodor Paleologu a șocat lumea, demonstrând – în urma unui studiu – că, din contră, cultura aduce bani la buget. Chiar din greu. La scurt timp, sculptura din lemn *Madame L.R.*, semnată de Constantin Brâncuși, a fost vândută cu prețul-record de 29,2 milioane de euro, la o licitație organizată de *Christie's*. Cumpărătorul a licitat prin telefon, stabilind un nou record pentru o operă a lui Brâncuși (prețul maxim obținut anterior fusese de 27,45 milioane de dolari). Cam atât despre valoarea culturii.

Premiile Actualitatea Muzicală 2008

Revista *Actualitatea Muzicală* și-a desemnat, ca în fiecare an, câștigătorii pe 2008 la secțiunile muzică clasică și muzică ușoară. În aula *Palatului Cantacuzino* personalități din lumea muzicii pop, jazz sau ale muzicii clasice au asistat la decernarea premiilor revistei amintite. Laureatii de anul acesta au fost, la secțiunea muzică clasică: flautistul Ionuț Ștefănescu – premiul de interpretare; ziarista Maria Balabaș – premiul pentru publicistică pentru emisiunea *Dimineața Crossover*; Teatrul Național de Operetă *Ion Dacian* – premiul *Evenimentul anului* i-a revenit festivalului internațional *Viața e frumoasă*. La secțiunea muzică ușoară: premiul *O viață dedicată cântului* a fost acordat cunoscutei artiste Marina Voica, premiul pentru music-hall a revenit lui Alexandru Arșinel, premiul *Compozitorul anului* i-a fost acordat lui Mihai Alexandru, în timp ce Mircea Vintilă a primit Premiul *Legende folk*, iar formația KUMM a obținut premiul *Muzicii rock*.

Încântate de cunoștință.

Vinuri cu o personalitate puternică, cu o bogăție subtilă de arome și cu gusturi unice, Pinot Grisul, Dry Muscatul și Gewurztraminerul ne îndreptătesc să vorbim despre această nouă gamă Jidvei ca despre o inimitabilă colecție de artă.

JIDVEI

Respectă-ți plăcerile!

2 și 1/4

Abia la începutul lunii aprilie s-a limpezit unde bate toată afacerea de la „doișunsfert”: în prezidențiale. E cu vizarea directă a lui Traian Băsescu.

OPOZIȚIA ȘI STAREA EI

De multă vreme n-am mai întâlnit o analiză pertinentă și lucidă despre starea opoziției. Acum, ea se sprijină pe un nou binom: PNL-UDMR. Cum Partidul „România Mare”, din lipsă de obiect al muncii, se prezintă cam leșinat, acum, după integrarea europeană, UDMR nu prea are concurent viabil/reduțabil. PNL se află în fața unei reorganizări. Care a început, de curând, cu alegerea lui Crin Antonescu și cu (n)europarlamentarele (ce-i drept, cam isterice). Dar apropierea alegerilor „europene” precum și, mai ales, a celor prezidențiale, ar trebui să ne furnizeze o dezvoltare mai aproape de adevăr. Mai aproape de ce se va întâmpla în „prezidențiale”. În fond, partid aflat până de curând la guvernare, PNL ar trebui să poată da un candidat important la alegerile pentru Președinție. Chiar dacă un *liberal* nu părea să aibă mari șanse la Cotroceni, până la apariția lui Crin Antonescu în prim-plan, el, partidul, PNL poate fi cel puțin/măcar un bun *arbitru*, un *terț* care să conteze în campanie. Și, de ce nu, să-și facă sieși imagine/campanie și să poată vâri voturi în buzunarul partidului său, să îl consolideze pe scena politică. Înainte, se folosea termenul de *locomotivă* pentru partid.

An electoral, Campania se apropie, Băsescu, auzi, cicăteala ar face coadă să intre la Popoviciu. Pe urmă, colac peste pupăză, apare și numele fratelui lui Traian, Mircea Băsescu, „în cărți”, ca potențial partener de afaceri pentru Puiu Popoviciu, lucru infirmat categoric de președinte. De la afirmația președintelui, s-a dezvoltat o altă serie de afirmații, că dacă e real că Băsescu s-a întâlnit, întâmplător sau nu, cu controversatul om de afaceri. În „ogîndă” cu atacurile la Cotroceni, s-au dezlănțuit, câteva, și spre celălalt Palat, Victoria. Emil Boc, *secret (aproape) de stat*, ar fi făcut armata într-o unitate de Securitate. O fi problema în zona legalității transferului terenului, așa cum opinează președintele, dar și întrebările incomode (gen Ioana Băsescu lucrează în clădirea lui Puiu Popoviciu) spun ceva despre încurcăturile care ar putea să scadă cota voturilor pentru Traian Băsescu. Fără asemenea scandaluri, probabil că actualul președinte ar câștiga, fără mari dubii, un nou mandat. La rândul său, chiar și Puiu Popoviciu a negat că ar fi făcut afaceri cu

Mircea Băsescu, fratele președintelui. Oricum, ar fi de observat că se întâmplă ceva în zona serviciilor secrete, care apar, mereu, în prim-plan, ba cu un scandal de spionaj ucraineano-bulgar & murături, ba cu arme furate (care privesc, până la urmă, tot siguranța națională).

NEGOCIERI CU FMI

Doă tabere. Că e bine. Că nu e bine. Că e necesar. Că nu e necesar. Că e un confort. Monetar. O plasă de siguranță. Până la urmă, împrumutul a fost cerut. Scenariul politic din spatele ușilor închise spune că banii se vor împărți între cele două găști de cartier: PD-L și PSD... Indiferent cum se vor folosi banii, discuția despre necesitatea împrumutului va continua chiar la nesfârșit, mai ales acum, că a fost politizată.

ACESTE ARME CARE DISPAR CA PRIN FARMEC

În scandalul armelor de la Ciorogârla merită mereu să revenim cu *up-date-uri*. Ce s-a întâmplat în acel caz, ca și în cel al spionului „militar” pentru Bulgaria și Ucraina ține de domeniul suprarealismului care domnește, cu brio încă, în armată. Armata română nu e încă restructurată. E varză. Fără carne. Nimerită cu totul întâmplător în sondaje lângă biserică, atunci când e vorba de încrederea boborului.

love & life
LEDA

„O carte care merită pusă alături de Pescărușul Jonathan Livingston a lui Richard Bach, de Alchimistul lui Paulo Coelho și de Viața lui Pi a lui Yann Martel.”

The Portland Oregonian

Garth Stein

ENZO

sau **arta de a pilota pe ploaie**

**BESTSELLER NEW YORK TIMES
PUBLICAT ÎN 27 DE ȚĂRI**

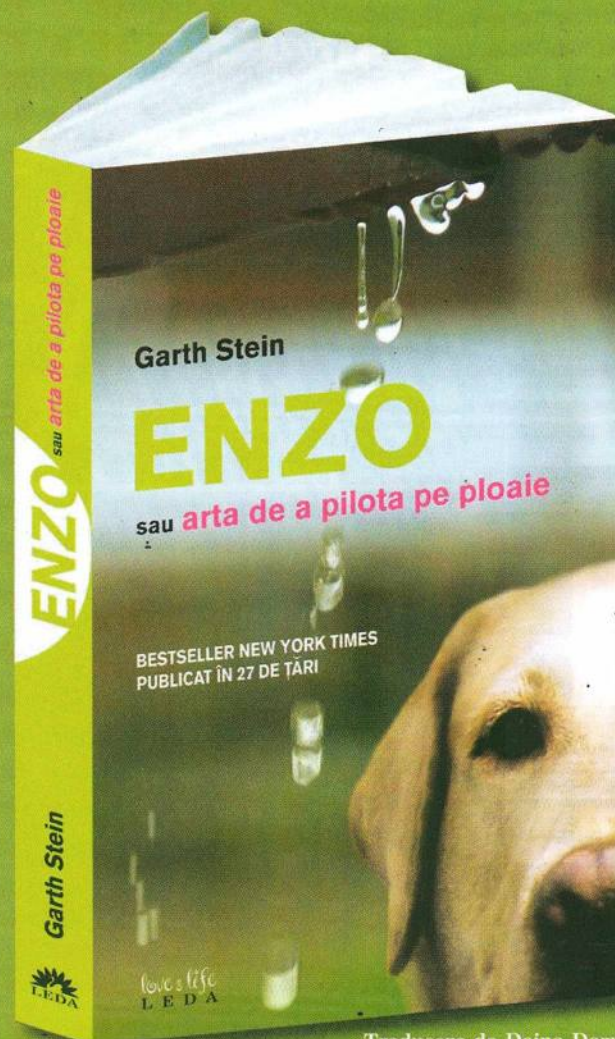

GRUPUL EDITORIAL CORINT
www.ledabooks.ro • www.edituracorint.ro

RECOMANDAT DE:

LiterNet.ro

Traducere de Doina Doru
Preț: 39,90 lei; 368 pagini

CAFELE SERVICIILOR SECRETE. ȘPION BULGAR SAU ROMÂN/UCRAINEAN, (DUMNEZEU MAI ȘTIE!), ROG SERIOZITATE.

Povestea spionului român de la Dunăre a descalificat dintr-o lovitură cel puțin două instituții: armata și serviciile secrete. Cum a putut rezista vreme de ani buni acel prizărit acolit al unui alt pârlit de negustor bulgar, e un mister care trebuie să dea de gândit serviciilor secrete, care dorm în analiza lor informațională. De altfel, ce se întâmplă la „doișunsferți” face parte din același registru, deși pe alt palier, unul superior.

RUSIA URcă

Cei care au prezis că, din cauza *dezintegrării* sovietice, vom scăpa de Rusia s-au înșelat. De fapt, nici nu trebuie să scăpăm. Cu cât vom avea un partener economic puternic în Est, cu atât mai bine. Turciei, de asemenea, îi este prefigurată o ascensiune însemnată în următorii douăzeci de ani. Se folosește chiar conceptul de *placă tumantă* între lumea arabă și Europa, între Orientul Apropiat sau Mijlociu și Occidentul european. Da? Ce coincidență! Și noi credem la fel. De fapt, am putea fi chiar noi asta. Dar, mai curând, o placă tumantă între Rusia, Ucraina, Turcia, Orient și Uniunea Europeană, pe de cealaltă parte. Țasta e scenariul fast. Luminos. Celălalt scenariu... Ne îngrijorează, însă, Ucraina. Ni se pare țara cea mai instabilă, crizată, nevrotică și nevralgică, incapabilă să scape de obsesia și magnetismul Mamei Rusii ca trecut angoasant, unul al violului sodomic... Cum or sta, cum n-or sta lucrurile, Ucraina devine un vecin din ce în ce mai dificil. Numai dacă ne mai aducem aminte de un alt episod anterior, cel al Canalului Bistroe – și ne îngurăm și mai rău!

PARFUM DE CRIN LA PNL

Al doilea Crin, după Halaicu, din politica românească, înmiresmează voința politică, mai nouă, a PNL. A câștigat, în tandem cu Orban, alegerile intestinale ale liberalilor – și acum se pregătește pentru prezidențiale. Din păcate, cu puține șanse sau (cam) fără șanse. Nu știu dacă va lua mai mult de 20%, maximum 30%, din voturi. Or el are nevoie de cel puțin 40%, pentru o șansă în turul doi. Deși, la câte scandaluri și eșecuri încasează Băsescu în ultimul timp, s-ar putea ca Antonescu să poată crește tocmai pe un asemenea trend! Oricum, Crinul are o imagine mai bună decât Geoană sau Năstase. Mai imaculată, cât de cât. Și nu foarte „prostănacă”. De notat că adunarea penelistă a fost un show televizat din care cei ce urmăresc eșichierul politic au de învățat ceva. Plină de curtoazie s-a dovedit și declarația lui Adrian Năstase, la două zile după alegerea lui Crin, când acesta era „cotat” cu o șansă mai bună (decât „fostul” lider Călin Popescu Tăriceanu) pentru prezumtivă cursă prezidențială. Tăriceanu a fost confirmat ca susținere în Parlament, dar a rămas numai atât. Mic de tot. E ca și Adrian Năstase. Nici nu știi cât de „mic” ești...

ION ILIESCU ȘI MINERIADA

Ion Iliescu a fost iertat pentru păcatele mineriadelor (era să zic ale tineretilor). E un exemplu de incompetență crasă și corupție absolută a Justiției Românești. Dacă nici după caseta video de la teve, în care „omul din Oltenița” mulțumește minerilor făcători de nenorociri nu se poate ghida justiția, atunci nu se poate ghida după nimic! Nici o încredere în Justiție! Oarbă ca noaptea. Și aservită. Uniunea Europeană are dreptate. Știe ea de ce. Țștia, „cumeții” de prin justiție, trebuie rași primii. Fără milă.

text Mihail Gălățanu

foto Mediafax

Madeleine Thien Certitudine

Roman tradus până în prezent în peste 15 limbi și câștigător al First Novel Award acordat de Amazon.ca

„Cel mai popular roman canadian de la *Pacientul englez* încoace.”
Globe and Mail

O saga multigenerațională ce se întinde pe o perioadă de mai bine de șaiszeci de ani și o incredibilă poveste de iubire ce pendulează între Asia, America de Nord și Europa, între trecut și prezent, romanul surprinde un tablou de familie complex și nuanțat.

Zeruya Shalev Viața amoroasă

Roman inclus în prestigioasa listă *Der Spiegel* a celor mai bune 20 de romane din ultimii 40 de ani.
Bestseller tradus în peste 25 de țări și ecranizat în 2007

O carte senzuală și reflexivă, torentială și purificatoare, ca orice cufundare deplină într-o conștiință – pe alocuri străină, pe alocuri familiară – aflată în plin zburcism.

„Un succes total! Personaje cu care te identifice visceral, scene erotice îndrăznețe și picturale, psihologie fină, emoții delirante.”
New York Times

Irvin D. Yalom Minciuni pe canapea

Roman publicat în peste 20 de țări

„Un roman captivant, inteligent, incredibil de amuzant.”
David Lodge

Își poate pierde un psihiatru mințile? Poate fi el păcălit, sedus, manipulat chiar în timpul ședințelor în care ar trebui să dețină controlul asupra pacienților? Plin de revelații surprinzătoare, întocmai ca duelul unui psihanalist cu mintea omenească, romanul lui Yalom ne dezvăluie cât de vulnerabili suntem, fără excepție, în fața singurătății și nevoii de iubire.

Niccolò Ammaniti Cum vrea Dumnezeu

Roman recompensat în 2007 cu Premiul Strega și ecranizat în 2008 în regia lui Gabriele Salvatores

„O operă de o forță cutremurătoare, în care Ammaniti explorează durerea celor excluși. O carte tornadă.”

Le Point

Universul copilăriei este departe de a fi idilic în romanul lui Niccolò Ammaniti: lumea brutală a adulților marginali dă naștere unor frământări atroce în sufletul fragil al celor mici. Cruzimea observației se îmbină cu adâncă înțelegere omenească, iar în povestea lui Rino, tatăl, și a copilului Cristiano eșecul cel mai dureros lasă întotdeauna loc unei raze de speranță.

Subcomandante Marcos și Paco Ignacio Taibo II Morții incomozi

Roman apărut în peste 15 țări

Un insolit roman „pe două voci” semnat de Subcomandante Marcos, purtător de cuvânt al gherilei zapatiste mexicane, și Paco Ignacio Taibo II, scriitor publicat în treizeci de țări. *Morții incomozi*, o narațiune postmodernă, în care dincolo de trama polițistă povestită cu inepuizabile resurse comice întrezărim o lecție de istorie trecută sub tăcere de toate manualele oficiale.

HUMANITAS
fiction

www.humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Pentru comenzi prin poștă:

021 311 23 30; cpp@humanitas.ro

România clanurilor

Judecători, procurori și polițiști în slujba interlopilor

De la începutul acestui an, în România au avut loc mai multe evenimente care toate trădează o recrudescență a manifestărilor de tip mafiot. Clanurile interlope au ridicat la rang de artă șantajul, cămătăria, taxa de protecție, tâlhăria, traficul de droguri, traficul de carne vie, toate ca modalități de a produce sume mari de bani, care învârt o economie mafiotă. Spre deosebire de economia reală, aflată în recesiune violentă, economia mafiotă este în plin avânt. Dacă la aceasta adăugăm și faptul că organismele abilitate într-un stat de drept să le țină piept, respectiv Ministerul de Interne, prin instituțiile sale, au fost, tot în primele luni ale anului, într-o degringoladă totală (să amintim doar seria celor trei miniștri de Interne, în tot atâtea luni), este de înțeles de ce fenomenele infracționale au explodat, rând pe rând, la Brașov, Cluj, București, Craiova.

De departe cel mai violent caz, consumat până acum, a fost cel din Brașov, din 29 ianuarie. Atacul armat de la o casă de schimb valutar din centrul Brașovului, la o oră de vârf, s-a soldat cu doi morți, un om grav rănit, care a rămas mutilat pe viață. Până la ora redactării acestui material, deși în custodia poliției se aflau cel puțin doi

suspecți, cazul este considerat, încă, unul cu autor necunoscut. Cazul Brașov a demonstrat opiniei publice că în România există și funcționează cu succes o întreagă încrengătură, în care sunt implicați polițiști, procurori, judecători, avocați și interlopi. Interdependența, colaborarea dintre aceștia a fost factorul determinant al agresiunii care a avut drept consecință atacul și victimele.

Subiectul a fost dezbătut excesiv de mass-media, dar rezumatul cazului reprezintă cea mai bună ilustrare a modului în care funcționează legea și instituțiile în România.

În 29 ianuarie, în jurul orei 16,00, un individ înarmat a atacat casiera unei case de schimb valutar din centrul Brașovului, în momentul în care aceasta transporta

Atac armat ziua
în amiaza mare

Un roman
polițist prost

**Care sunt
cu adevărat
mafiozii?**

**Încrângătura
mafioasă din
magistratură**

**Procurorii
de partea cui?**

**Avocat
de nota zece!**

din casa de schimb valutar, la o mașină parcată în fața acesteia, o geantă cu bani. Un trecător vede toată scena și încearcă să-l prindă pe atacator. Omul este împușcat și moare. Agresorul trage în șoferul mașinii, și îl rănește grav. În ciuda eforturilor, acesta moare, în drum spre spital. Un al treilea bărbat este împușcat în ochi. Scapă dar rămâne mutilat pe viață. Agresorul fuge, cu geanta în mână, dar după câțiva zeci de metri o abandonează pe stradă. Totul s-a consumat în mai puțin de două minute.

La aproape trei luni de la momentul respectiv, din toate datele adunate pe marginea acestui tragic eveniment procurorii și polițiștii au avut pe rând trei suspecti. Primul – Serghei Gorbunov, al doilea – Adrian Marius Berceanu, al treilea – Serghei Gribenco.

Gorbunov se afla la momentul atacului în libertate, beneficiind de o întrerupere a executării pedepsei, acordată de o instanță din Craiova. Deși portretul lui Gorbunov era public, și era dat în urmărire generală, acesta se antrena, boxa și trăgea de fiare cot la cot cu polițiștii din Brașov, în aceeași sală de sport. Ulterior s-a dovedit că Gorbunov locuia la câteva sute de metri de clădirea poliției.

Născut la 1 iunie 1979, în Republica Moldova, Gorbunov a fost arestat, în România, în anul 2004, pentru tentativă de omor, cu mână armată, a unui om de afaceri turc din Eforie Nord, fiind condamnat la 15 ani de închisoare. A fost încarcerat în penitenciarul de maximă siguranță Craiova. În ianuarie 2008, a obținut un certificat medical din care rezulta că suferă de glaucom. Instanța Tribunalului Dolj, recte judecătoria Maria Nicola, a admis punerea lui în libertate pe o perioadă de trei luni. După trecerea acestor trei luni, Gorbunov nu a revenit în penitenciar și a fost dat în urmărire generală. De notat că, după ce judecătoria a admis cererea de eliberare provizorie a lui Gorbunov, procurorii nu au făcut recurs!

Evenimentul de la Brașov a declanșat o întreagă campanie împotriva procurorilor și magistraților care au contribuit la eliberarea lui Serghei Gorbunov. Dar nici una dintre instanțele chemate nu a clarificat până la capăt cum a fost posibil ca un individ periculos, care avea antecedente în comiterea de atacuri cu mână armată, a fost pus în libertate.

Inspectorii judiciari ai CSM au verificat condițiile întreruperii executării pedepsei lui Gorbunov. „Consiliul Superior al

Magistraturii s-a autosesizat în legătură cu condițiile întreruperii executării pedepsei în cazul lui Serghei Gorbunov și a dispus inspecției judiciare ca, de îndată, să efectueze cercetări legate de condițiile în care s-a dispus întreruperea executării pedepsei”, declara Cecilia Morariu, purtătorul de cuvânt de la CSM.

Ministrul Justiției cerea și el Consiliului Superior al Magistraturii să verifice dacă întreruperea executării pedepsei în cazul lui Gorbunov, dispusă de Tribunalul Dolj, este în conformitate cu legea. „În funcție de poziția CSM, respectiv de rezultatul anchetei, vom stabili în continuare poziția ministerului”, a conchis Cătălin Predoiu. Până la finele lui martie 2009, CSM nu a luat o decizie, discutarea cazului judecătorei Maria Nicola fiind amânată de câteva ori.

În ceea ce îl privește pe procurorul Marius Vlădoianu, inspecția judiciară a Consiliului Superior al Magistraturii a constatat că, la ședința Parchetului Dolj din 6 mai 2008, la o zi după ce Tribunalul a decis întreruperea executării pedepsei pentru Serghei Gorbunov, procurorul care a pus concluzii de admitere a cererii deținutului a ascuns faptul că acesta a mai avut o cerere identică, anterioară, care a fost respinsă, în care tot el a fost procuror de ședință. „Procurorul Vlădoianu Marius, care a participat la judecarea cererii, nu a făcut vorbire despre faptul că a participat la judecarea unei alte cereri de întrerupere a executării pedepsei formulate de același condamnat în luna decembrie a anului 2007, pentru aceleași motive medicale”, se arată în motivarea hotărârii CSM din 5 februarie 2009 prin care a fost demisă conducerea Parchetului Dolj pentru deficiențe manageriale. La întrebarea „de ce a procedat așa procurorul”, nu a răspuns nimeni!

Încrângătura nu se oprește aici. Un rol esențial l-a avut și încă îl are avocatul lui Gorbunov. Avocatul acestuia este membru

Opinie de președinte de țară

Șeful statului a declarat, la sfârșitul lui februarie, că un raport bun al Comisiei Europene în vara acestui an creează premisa pentru ridicarea monitorizării pe justiție, însă a precizat că, dacă incidente în care doi oameni se bat sunt monitorizate sub modul „e vremea clanurilor”, atunci România va avea o problemă.

„Vă pot spune însă că un raport bun (al Comisiei Europene, în vara anului 2009, în legătură cu justiția din România – n.r.) creează premisele ca până la începutul lui 2010 să nu mai fim sub monitorizare. Dar cu siguranță, dacă incidente în care doi oameni se bat vor fi puternic mediatizate ca fiind «vremea clanurilor în România», vom avea o problemă”, a spus Băsescu.

**Polițiștii
au plătit
cu funcțiile lor**

**Istoria
se repetă
la Iași**

al Baroului Brașov și se numește Claudiu Prunaru și l-a reprezentat pe acesta în procesul în urma căruia i-a fost întreruptă executarea pedepsei. Prunaru îl reprezintă și pe al doilea suspect în cazul atacului de la casa de schimb valutar din Brașov, Serghei Gribenco. Mai mult, l-a reprezentat și pe suspectul intermediar Adrian Marius Berceanu. Și mai mult, la cabinetul său de avocatură funcționează sediul social al firmei deschisă de tatăl lui Gribenco, Ion Gribenco, născut în Republica Moldova și naturalizat în România. Ion Gribenco i-a plătit acestuia onorariile de avocat pentru a-i reprezenta în cursul cercetării penale pe Serghei Gorbunov și pe fiul său Serghei Gribenco.

Întâmplător, soția lui Prunaru este judecător la Tribunalul Brașov. Toate acestea, deși semnalate de mass-media, în toate combinațiile posibile, nu au ridicat nici un fel de semne de întrebare celor responsabili. Concluzia, deloc pripită, este că toată această situație la limita absurdului este principiul după care clanurile mafiot funcționează cu succes în România.

Patru ofițeri din IPJ Brașov au fost trimiși în fața Comisiei de Disciplină și riscă destituirea. Șeful IPJ Brașov, Constantin Arieșanu, a fost trecut în rezervă începând cu 1 martie. Șeful Poliției Municipale, Ioan Dorel David, șeful Secției 4 de Poliție, Dan Buleandă, șeful de la Investigații Criminale vor intra în Comisia de Disciplină. De asemenea, un ofițer de la Serviciul Urmăriri a primit mustrare scrisă. Măsurile au fost luate după finalizarea anchetei privind modul în care polițiștii brașoveni s-au descurcat în cazul Gorbunov.

Un alt caz în care „colaborarea” dintre polițiști, infractori și magistrați a funcționat este cel al clanului Cordunilor din Iași. În data de 20 martie un scandal la un club ieșean între două grupări de interlopi din Iași se soldează cu nouă răniți, dintre care unul a pierdut un ochi. În timpul răfuiei au fost folosite băte și au fost trase mai multe focuri de armă.

Clanul Corduneanu și un grup condus de Cătălin Băcăuanul sunt în conflict des-

chis de mai multă vreme pentru supremația în Iași. Potrivit polițiștilor, în scandal au fost implicate mai mult de zece persoane, cel puțin doi dintre protagoniști fiind arestați și, ulterior, eliberați de judecatori, în ianuarie, anul acesta. Magistrații au respins emiterea mandatelor de arest preventiv, considerând că aceștia nu prezintă pericol social, după un conflict asemănător, în care au fost implicate aceleași clanuri, conflict consumat în ianuarie, la un alt club ieșean. În februarie, doi membri ai clanului Corduneanu au fost arestați de polițiști, dar și de această dată magistrații au refuzat emiterea mandatelor de arest preventiv. Neînțelegerile între cele două grupări, cea condusă de Băcăuanul și cea din care fac parte membri ai familiei Corduneanu, au început în noiembrie anul trecut, din cauza unui împrumut de 7.000 euro. „Printre cei patru indivizi reținuți se numără și Cătălin Băcăuanul. Sunt câte două rețineri din fiecare tabără”, a declarat șeful Poliției Județene Iași, comisarul șef Liviu Zănfirescu. La sediul Poliției au fost audiate mai multe persoane, polițiștii încercând să afle cine a declanșat conflictul. „E o problemă mai veche între cele două grupări. Au mai fost implicați într-un alt scandal, petrecut în clubul Skin, în care s-au folosit focuri de armă. Poliția și-a făcut atunci datoria. A făcut arestări, dar mai departe nu mai este problema noastră că respectivii au fost eliberați”, afirma comisarul-șef Liviu Zănfirescu.

În anul 1998, membrii grupării au intrat și în atenția autorităților franceze, pentru comiterea unor spargeri și furturi de mașini. Doi dintre membrii grupării au fost audiați pentru o crimă comisă pe teritoriul Germaniei. Fostul șef al Poliției Județene Iași, comisarul Ștefan Alexa, a recunoscut, în urmă cu câțiva ani, că frații Corduneanu ar fi beneficiat de protecția unor polițiști.

text **Silvana Pătrășcanu**

foto **Mediafax**

Opinie de ministru de Interne

Ministrul de Interne Dan Nica a precizat că Eugen Preda, implicat în scandalul de la Plaza Mall, a fost demis din MAI și că nu a funcționat niciodată ca polițist. Ministrul se referea la un conflict care a degenerat într-un mall din București, unde un clan mafiot s-a luptat cu forțele de pază. Ulterior s-a dovedit că liderul clanului interlop era polițist cu acte. Nica a adăugat că a dispus inițierea unei anchete a Corpului de Control la nivelul Clubului *Dinamo*, atât în Capitală, cât și în Brașov, pentru a se stabili împrejurările în care Preda a beneficiat de anumite facilități, deși era cunoscut faptul că nu are un comportament ireproșabil.

„Persoana respectivă, care figura ca sportiv și avea și statut de angajat în cadrul Ministerului, niciodată nu a funcționat ca polițist și nu putea să funcționeze, pentru că regulile de funcționare ca polițist sunt cu totul altele, a fost demisă. Am dispus ca

Corpul (sic!) de Control al ministrului de Interne să facă o anchetă la nivelul Clubului *Dinamo*, în Capitală, *Dinamo* Brașov, pentru a vedea cum a fost posibil ca o persoană care nu era cunoscută ca având un comportament ireproșabil să beneficieze de anumite facilități, inclusiv pe linie sportivă”, a spus Nica.

Potrivit lui Nica, sunt pregătite și o serie de modificări ale legislației în privința ordinii publice care vizează redarea unor atribuții Poliției Române, care au fost luate „poate cu intenție în ultimii ani”, dar și măsuri de protecție a polițistului.

MALTA 2009

Plecări săptămânale începând din 16 iunie

20% reducere pentru rezervări până pe 31 martie!

de la 217 euro
avion + 6 noți cazare

10 ani
MALTA TRAVEL

MALTA TRAVEL • str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1,
București (în spatele Cinematografului Patria)

tel./fax: 318.59.92 • tel: 318.59.93, 0722.626.903 • maltald@maltà.ro • www.malta.ro

Marusia

campanie **Flacăra**
vindecători cu har

și chirurgia e

Maria Cobileanschi practică o tera

Cabinetul Mariei Cobileanschi, din Iași. Pacientă din Pitești, ulcer spre perforat. Operată fără să fie atinsă. Fără bisturiu, laser, halate albe, anestezie. Energetic, adică. Doar din ochi și prin anumite mișcări ale mâinilor. Care simț, curăță, ard, închid, vindecă. Într-o altă dimensiune decât cea obișnuită. Respectiv, în câmpul nostru energetic. Unde sunt scrise, clar, toate hibeale corpului fizic. Dar și calea spre vindecare. Pentru cine știe să citească în limba asta. Numită, cel mai adesea, bio-energie. Sigur că sună ciudat, sigur că puteți să zâmbiți. Dar, totuși, unii bolnavi se vindecă și așa. La rândul lor, și ei se amuză de limitele noastre. Am mai spus-o, o repet, ca pe un fel de motto al campaniei *Vindecători cu har*. Faptul că noi nu înțelegem sau nu credem ceva nu înseamnă că acel ceva nu există.

energetică

pie mai puțin obișnuită

Întreb dacă operația asta doare. Pacienta în cauză are un răspuns metaforic: „E mai mult așa, o senzație. Parcă îmi învârtea acolo, în stomac, o mămăligă”. Doamna Maria, Marusia, cum îi spun cunoscuții, îmi explică detaliile intervenției: „Vizualizez stomacul, în câmp energetic, și simt, cu mâna, unde este rana. Mă opresc pe ea și lucrez, ca un chirurg, dar totul numai din energie. Apoi o închid, netezesc, ung cu un fel de alifie. După asta dispar și durerea și rana. Totul se întâmplă de la distanță, dar e ca și când mâinile mele ar fi înăuntrul pacientului. Tot printr-o astfel de chirurgie energetică dizolv nodulii de la sân sau diferitele tumori care nu au avansat în metastaze. În caz de litiază renală sau biliară, macin pietrele, pur și simplu, înăuntru, dacă sunt mai mici de un centimetru. Pentru dimensiuni mai mari, îmi tri-

Diagnostic pe scările blocului

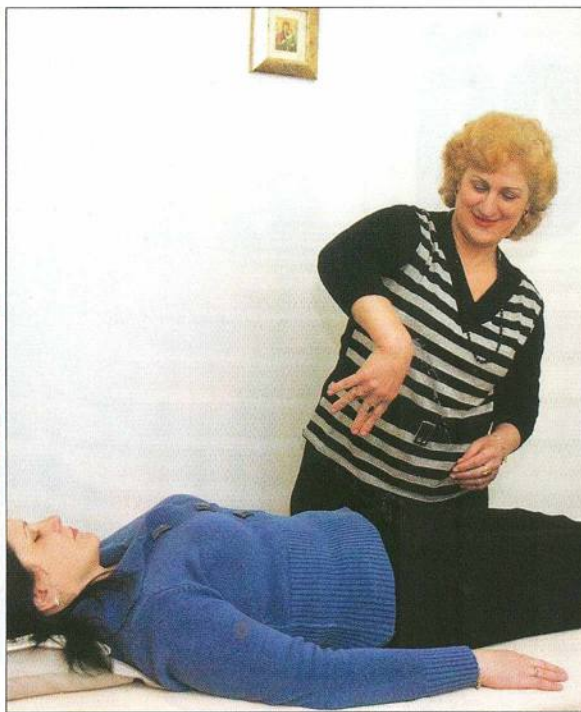
Gabriela Popa, contabilă: „Când Anita, nepoțica mea, avea doi ani, m-am întâlnit cu Marusia, din întâmplare, pe scări. Mi-a spus că nu-i place cum arată fata, că s-avem grijă, nu-i funcționează splina, e cu probleme. N-am știut ce să zic, că nu aveam semnale de la aia mică. După un timp, însă, a început să urineze cu sânge și să aibă buzele vinete. Părinții s-au speriat foarte tare și au dus-o în Italia, unde a și fost operată. După o grămadă de analize, medicii de acolo i-au pus același diagnostic ca și Marusia, pe scări. De-atunci toți din familie ne tratăm aici. Pe mine m-a stabilizat cu dischinezia biliară, iar pe soțul meu l-a făcut bine de lombosciatică. De la ea am învățat și să gândesc pozitiv, să nu mă las pradă melancoliilor și supărărilor de tot felul. Nici nu știți cât de importantă e atitudinea asta și cât de mult te ajută în viață!”

mit pacienții la spital, eu sunt depășită. Nu fac miracole, știu ce e de mine și ce nu!”

Maria Cobileanschi s-a născut la Hâncești, în Republica Moldova. Prima ei amintire, de la vârsta de șase ani, îi cuprinde, într-un fel, și filosofia de-o viață: „Mergeam la bunica, într-un alt sat, și m-am rătăcit. Eram pe un câmp cu grâu copt și albăstrele, fascinată de toată frumusețea din jur. Îmi era atât de bine, parcă pluteam, parcă nici nu eram pe lumea asta. În loc să mă sperii că sunt singură, în necunoscut, m-am speriat că m-au găsit niște oameni și m-au pus pe drumul cel bun. N-aș fi vrut să mai plec de acolo. Imaginea aceluia câmp o port cu mine și acum. Faptul că frumusețea este prima pe care am observat-o pe lumea asta mi-a marcat viața. Le spun asta și pacienților mei, e un fel de medicină preventivă. Uitați-vă în jur, observați frumusețea, lăsați-o în voi. Asta ține bolile la distanță!”

Tot din copilărie, Marusia avea un anumit har de-a vedea în oameni. Știa ce-l doare pe un coleg, de pildă, fără să-i spună, sau ce note vor lua prietenele ei, la examen. Nu s-a preocupat, însă, de asta, doar că-i părea cam ciudat. După absolvirea Facultății de biologie și geografie, din Tiraspol, a fost profesoară în satul Cioara, timp de 17 ani. În acest interval, capacitățile energetice nu s-au mai lăsat ignorate: „Simțeam prea mult, începusem să văd aura în jurul mâinilor mele, aveam furnicături mai tot timpul, cum puneam mâna pe ceva mă electrocutam. Aveam 35 de ani, în 1985, și

muritori de rând: „Când scanez câmpul energetic al omului, văd toate denivelările. Unde e lipsă de energie, clar că avem afecțiune. Toate bolile din corpul fizic sunt reflectate în cel energetic. Nu știu cum să vă spun mai simplu! Apoi, în aură, văd stările afective, spiritualitatea, emoțiile, blocajele. și uite-așa, tot interiorul omului se arată limpede, dacă știți unde și cum să te uiți”.

Spre deosebire de diagnostic, care durează cam un sfert de oră, tratamentul se întinde pe câteva săptămâni, chiar luni, funcție de caz. Practic, sunt necesare cam zece sedințe pentru vindecarea unei afecțiuni: „Nu spun că fac minuni, dau cu mâinile și gata. Trebuie să iau blocajele, să le ard, să opresc scurgerile de energie vitală, care ne obosesc, și să pun un fel de scut energetic. Apoi văd ce-i cu organele și lucrez pe ele, funcție de afecțiune. Toate astea durează, chiar dacă unui pacient simt o ameliorare a stării chiar de la prima intervenție. Când este cazul, recomand și regim, rețete naturiste sau masaj”.

Tratamentele Mariei Cobileanschi au rezultate foarte bune într-o mulțime de afecțiuni, de la boli digestive, respiratorii și cardiace, până la pareze sau cancer, în faze incipiente. Uneori se bagă și la faze mai avansate, fără să promită nimic. Doar încearcă. Și, uneori, îi și iese. A fost în Cipru, de pildă, la o anume doamnă Kiriaki, cu metastaze multiple, la sân, ficat și plămâni. Era în fază terminală, pe tub de oxigen, medicii îi mai dăduseră doar o lună de viață. După șase săptămâni de tratament bioenergetic, pacienta se plimba în jurul casei și făcea menajul. Sigur că a murit, într-un final, dar și a prelungi viața cuiva poate fi, la un moment dat, chiar o bucurie.

text, **Liliana Petruș**

foto, **Octavian Tibăr**

„Frumusețea este prima pe care am observat-o pe lumea asta”

„Scurgerile de energie vitală ne obosesc”

cred că atunci mi s-au deschis canalele energetice. Am citit mult pe tema asta, până m-am dumirit ce-i cu mine. Apoi am mers la un curs la Chișinău. Profesorul, care era medic, mi-a spus că sunt al doilea Kaspriovski. Am făcut și cursurile Djunei, la Moscova. Acolo am învățat toate metodele terapeutice, pasele energetice, scanarea. Și m-am convins, definitiv, că asta e menirea mea. O vreme am fost și profesoară și terapeut, dar era dificil. Veneam de la școală și la poarta casei era puhoi de lume. Oameni veniți de departe, cu mașini, căruțe, tractoare. Așa că am lăsat elevii și m-am dedicat bioenergiei”.

În 1991, Maria a fost chemată în România, la Huși, să trateze niște bolnavi. Apoi i s-a dus buhul prin toată țara. Făcea un fel de navetă săptămânală între Basarabia și Bârlad, Brașov sau Pitești. Până în 1995, când soțul ei s-a înfuriat și a pus piciorul în prag: „Gata, femeie, ne mutăm în România, că m-ai înnebunit cu drumurile astea!”

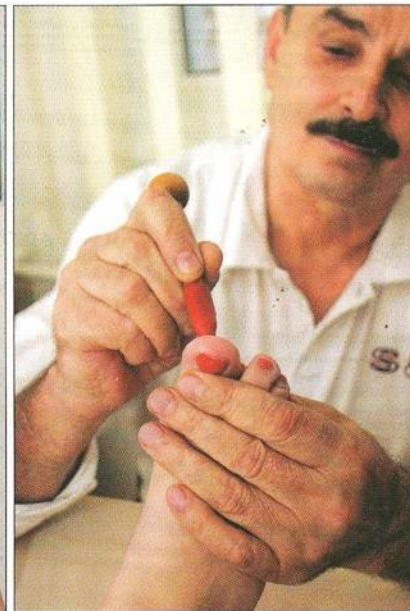
Mai cu bani împrumutați, mai cu mașina vândută, familia Cobileanschi s-a stabilit în Iași. Cabinetul de pe bulevardul

Socola, numărul opt, este căutat acum de bolnavi din toată țara, dar și din străinătate: Italia, Franța, Germania, SUA, Belgia și Cipru. Marusia este genul de om pe care-l îndrăgești din prima. Caldă, luminoasă, calmă, bună de pus la rană. Nu judecă și nu ceartă pe nimeni, nu promite minuni. Îți spune, onest, cum stai cu sănătatea și cu sufletul, din ceea ce vede și știe ea, apoi te îndeamnă să alegi, după cum ți-o spune inima. Poate vrei să încerci tratamentul ei, poate ai mai multă trebuință de un medic, sau de un homeopat, ori chiar de un preot. La capitolul diagnostic ne-am convins, pe pielea noastră, că avem de-a face cu un fenomen. După câteva scanări de-ale ei, Maria ne-a spus, pe rând, fotoreporterului, șoferului și mie, toate hibe pe care le avem, confirmate de analize anterioare. Sigur că am făcut ochii cam mari și am rugat-o să ne explice, pe înțelesul nostru, de

O consultație la Maria Cobileanschi costă 50 de lei, iar o sedință de terapie – 30 de lei. Pentru programări, puteți suna la telefonul 0740-857392.

Omul magnetic

Valeri Cobileanschi, soțul Marusiei, este un fel de stâlp al cabinetului de terapii. Face secretariat, administrație, dar și reflexoterapie, reiki, pase magnetice și alte metode terapeutice complementare. Chiar dacă de profesie este inginer, magnetismul din dotare l-a determinat să se școlească în acest domeniu. Omul nostru își lipește pe piept, așa, ca într-o joacă, diverse obiecte, de la brichete și cărți, până la fiare de călcat. Ca o moștenire de familie, capacitățile terapeutice ale soților Cobileanschi s-au transmis și celor doi copii. Victoria este fiziokinetoterapeut la Stuttgart, iar Victor practică aceeași profesie, dar ceva mai aproape de casă, la Băile Felix.

UN COLȚ DE PARADIS CIPRU

Prețuri de la
355 euro

PACHETUL INCLUDE:

- bilet de avion cursă directă
BUCUREȘTI - LARNACA - BUCUREȘTI
- 7 nopți cazare cu mic dejun / hotel 2*
- asistență turistică locală

PACHETUL INCLUDE:

- taxe aeroport - 135 euro/persoană
- transfer
- asigurare medicală + storno

Love Cyprus

Vacanțe de prestigiu

**PRESTIGE
TOURS**

Sediu central: Str. George Enescu, nr. 31,
(lângă fostul mag. EVA), sector 1, 010303 București
Tel.: (+4021) 319.77.94/95/96/97;
0747.01.01.50 / 0752.12.17.23
Fax: (+4201) 312.12.55
e-mail: info@prestigetours.ro

Agencia Ploiești: Winmarkt Shopping Center,
subsolul mic, 17-25 Republicii Blvd., Ploiești
Tel.: (+40244) 59.15.85, 0344.80.18.10,
0344.80.18.11; Fax: (+40244) 510.204;
Mobil: 0747.01.01.54
e-mail: victoria@prestigetours.ro

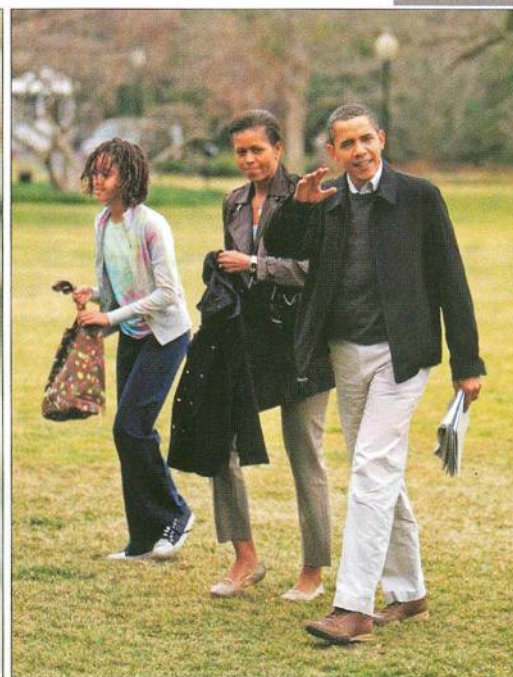
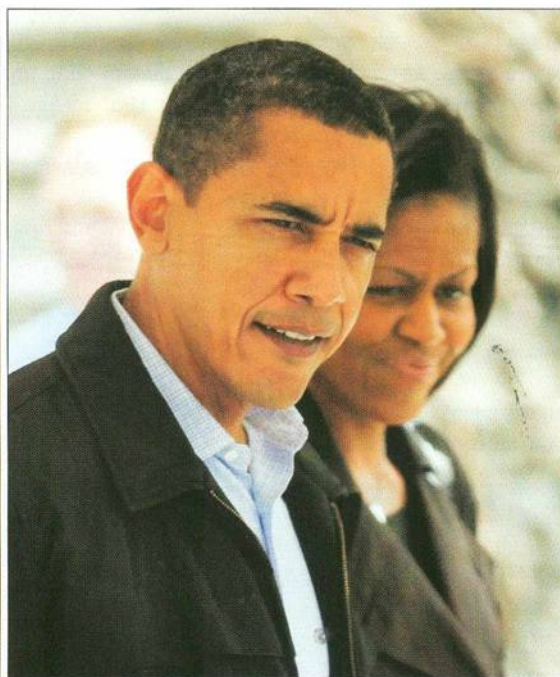
www.prestigetours.ro

CYBER-PREȘEDINTELE

Barack Obama – Președintele 2.0

O lume întreagă a urmărit cu mare interes drumul spre Casa Albă al celui care avea să intre pentru totdeauna în istorie ca fiind primul președinte american de culoare. Și totuși, nu numai originea îl diferențiază pe cel de-al 44-lea președinte al Statelor Unite de cei aflați înaintea lui la conducere.

**Măiestrie
în comunicarea
online**

**Update
în mai puțin
de 140
de caractere**

**Facebook
și MySpace
— pasul către
comunitate**

Încă de la începutul campaniei electorale, Barack Obama s-a dovedit un bun orator și un gestionar al resurselor de comunicare mult mai bun decât candidatul său McCain. Campania acestuia a integrat și folosit la scară largă internetul și diferitele forme de *social media*. Ceea ce în final s-a dovedit a avea un efect pozitiv și i-a conferit titlul de *Președinte 2.0*. Astfel, internautul Barack Obama a apelat la serviciile de socializare virtuală ale momentului precum *Flickr*, *Twitter*, *Facebook*, *MySpace*, *YouTube*. Și-a ținut permanent informații alegătorii cu un site oficial, blog și *broadcasting live* al celor mai importante momente.

Intuind forța noilor medii de comunicare, președintele ales și-a conturat cu grijă mesaje și a folosit cele mai noi unelte virtuale pentru a atinge o populație cât mai mare, internetul cu noile forme de conținut generat de utilizator, cunoscute sub numele de *Internet 2.0*.

O simplă căutare a numelui președintelui pe *Google* relevă impresionanta sumă de 127 milioane de rezultate, combinând atât pagini oficiale cât și referiri făcute de alți utilizatori de internet la acesta. Principalul vector de transmitere a informațiilor oficiale a fost site-ul personal, unde președintele și-a prezentat platforma electorală, a *uploadat* conținut foto și video accesibil oricărui susținător care dorea să se exprime în mediul *online*. Site-ul beneficia și de un *newsletter*, la care milioane de oameni s-au abonat.

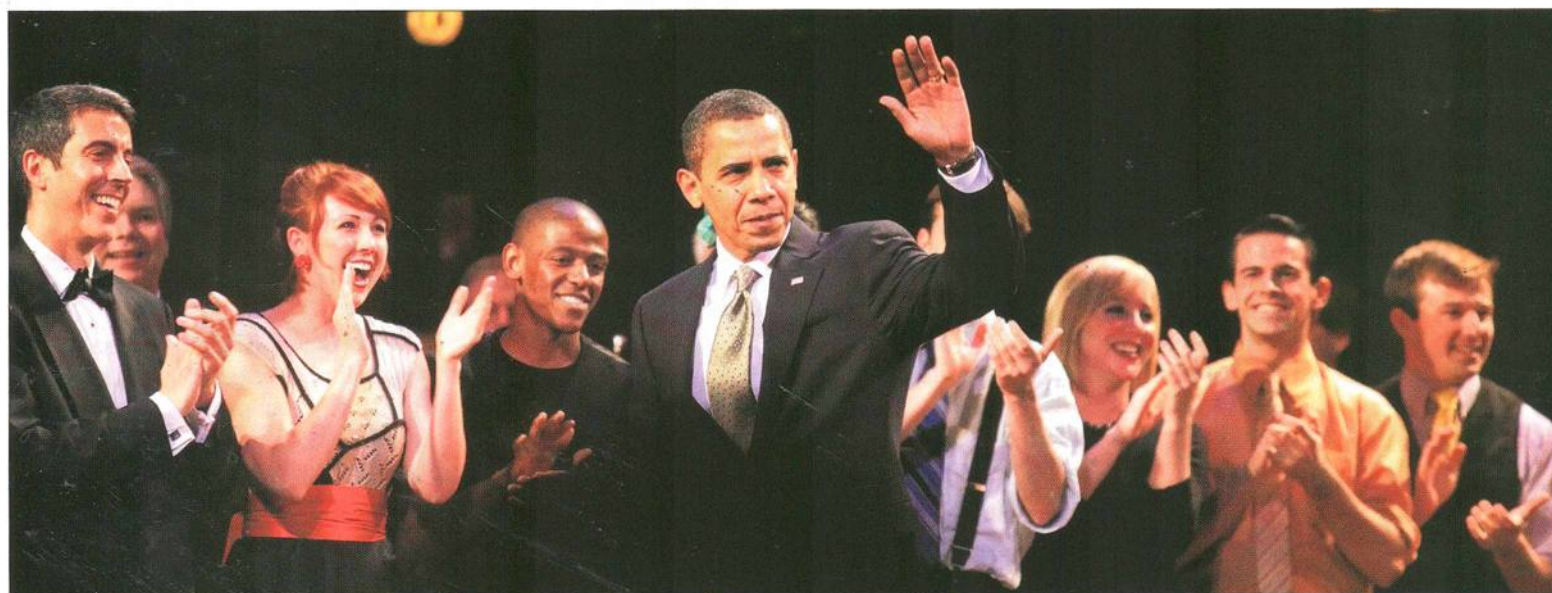
De asemenea, oamenii președintelui au integrat un blog, noua formă de exprimare a momentului. Blogul, care este un gen de scriere între jurnalism și jurnal personal, le-a permis susținătorilor care s-au înregistrat pe *mybarackobama.com* să își exprime părerile cu privire la discursurile susținute, la platforma electorală prezentată.

Conform analizelor de trafic al site-urilor, președintele Obama s-a bucurat de un

număr foarte mare de vizitatori: dacă la 1 ianuarie 2008 acesta avea două milioane de vizitatori, atenția asupra lui crește pe măsură ce campania înaintează și atinge un vârf de opt milioane de vizitatori în luna septembrie. (<http://siteanalytics.compete.com/barackobama.com+change.gov/?metric=uv>)

Barack Obama însă nu s-a oprit la acest nivel, de altfel, dacă ar fi folosit numai site-ul ca metodă de prezentare nu ar fi fost așa deosebit de John McCain, l-a depășit pe acesta prin construirea unei imagini complexe și uniforme pe diversele forme de socializare *online* care există la ora actuală. Parte a platformei de comunicare, Barack Obama și-a făcut cont pe *Flickr*, unul dintre cele mai mari site-uri dedicate pozelor personale, unde a postat pentru întreaga lume atât poze recente și chiar poze din copilărie.

Următorul pas a fost *microblogging*-ul, unul dintre cele mai nou apărute forme de exprimare *online*, *Twitter*. Principiul de bază

al acestui instrument este faptul că ai la dispoziție numai 140 de caractere pentru a promova mesajul unui grup de oameni interesați, care poartă denumirea de *follower*-i.

De-a lungul campaniei, Obama a ținut circa 315.000 de oameni la curent cu desfășurarea campaniei electorale, postând 264 *update*-uri pe pagină. Încă de la începutul campaniei, a popularizat principalele momente din campanie, cronică deplasărilor și legături către site-urile unde se găseau discursurile susținute.

De asemenea, în ziua inaugurării, membrii echipei prezidențiale au creat un cont

jelor pentru persoana a cărei pagină aparține care poartă denumirea de *wall* (zid), unde 580.000 de alegători au lăsat mesaje lui Barack Obama.

Tot aici, alte 12 grupuri de susținere sunt prezentate, reflectând susținerea diverselor grupuri sociale pentru Obama, de la populația de origine latină, la afro-americani și cei de origine

informații despre noi clipuri video apărute, 1.832 de clipuri video adăugate de-a lungul timpului.

Dintre acestea, cele mai vizionate clipuri au fost: o apariție a lui Barack Obama în emisiunea lui Ellen DeGeneres cu peste 6.660.000 de vizionari, și discursul ținut în Philadelphia cu titlul *O uniune mai bună*. Cel din urmă clip menționat a înregistrat și cele mai multe comentarii, 10.000 de utilizatori *Youtube* și-au exprimat părerea cu privire la acesta.

Iar dacă acest instrument a fost atât de util în lupta președintelui, folosirea acestui canal de difuzare a informației nu s-a oprit după încetarea campaniei și câștigarea alegerilor.

Săptămânal, președintele se adresează națiunii nu numai prin intermediul televiziunii, ci echipa sa de comunicare transmite și pe *YouTube* discursurile prezidențiale, unde pot fi văzute și ulterior susținerii acestora.

Barack Obama este mai mult decât cel mai vizibil personaj al momentului. În construirea imaginii pe care o are acum, care i-a adus cu succes nominalizarea ca personalitate a anului în diverse topuri realizate de publicații precum *The Times*, președintele a știut să angreneze resursele potrivite. Campania sa electorală va rămâne în istorie ca un exemplu de măiestrie în transmiterea mesajelor adecvate, utilizarea tuturor resurselor disponibile la nivelul la care pot fi exploatate pentru a genera răspunsuri pozitive. Construirea unei imagini complexe, unitare pe diferitele medii folosite pentru circulația informației, cu o strategie fără greș, i-a adus acestuia rezultatul scontat.

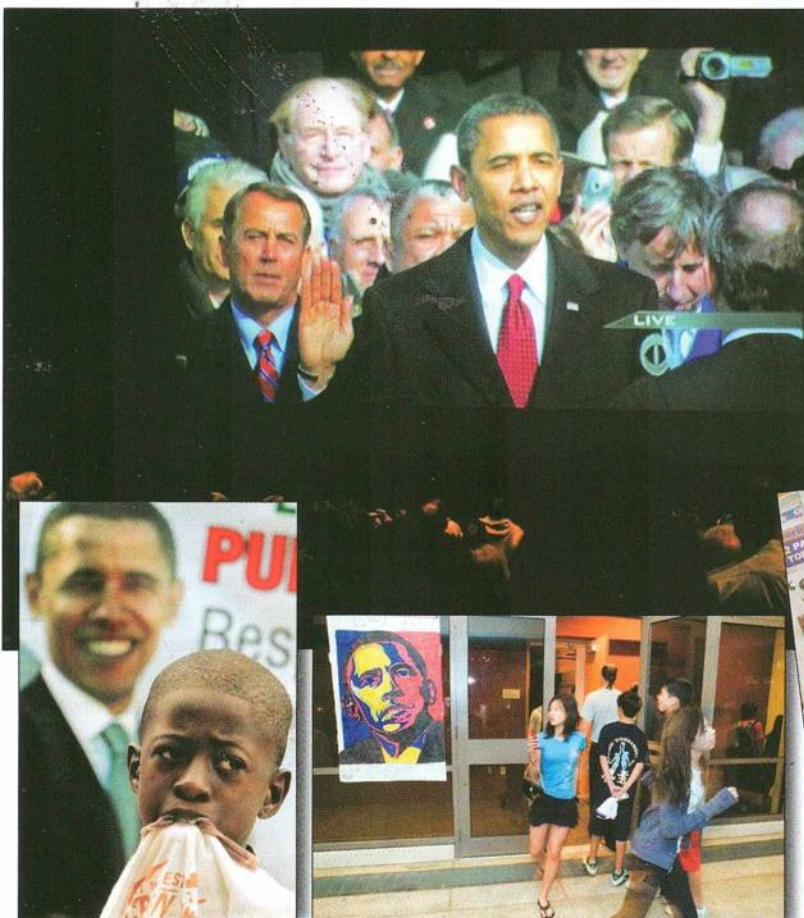
Pentru a câștiga susținerea americanilor de diferite etnii, clase sociale, vârste, președintele ales a folosit mediul cu cea mai rapidă dezvoltare a ultimului deceniu, internetul. Exploatarea acestuia nu s-a rezumat însă la o superficială prezență în spațiul virtual. Barack Obama a interacționat cu alegătorii, i-a menținut permanent la curent cu noile informații, le-a permis să își exprime opiniile.

A reușit astfel să se poziționeze ca un candidat puternic ce poate aduce, așa cum promitea, schimbarea la Casa Albă, și să câștige astfel încrederea unei națiuni. Un președinte orientat spre viitor ce a câștigat prin inteligența cu care a folosit *online*-ul și titlul de *Președintele 2.0*.

Text: Cristina Clopot

Foto: Agerpres

YouTube —
suport video
pentru
discursuri

Un președinte
pentru viitor

separat de *twitter* pentru evenimentul de inaugurare, cu scopul de a-i informa pe cei aproape 14.000 de *follower*-i într-un timp cât mai scurt asupra modului de desfășurare a ceremoniei.

Un alt mediu de socializare, cu un conținut impresionant de informații și urmărit îndeaproape de 5.627.170 de suporter, este pagina de *Facebook* a președintelui. Aici, pe lângă informații biografice, fanii pot găsi 15 albume cu poze ale președintelui, *link*-uri către pagina soției lui Barack Obama, informații despre grupuri de susținere pentru președinte. Tot aici, președintele a transmis mulțumiri alegătorilor pentru că l-au ajutat să facă istorie.

Un instrument specific *Facebook* este existența unui sistem de transmitere a mes-

ajelor pentru persoana a cărei pagină aparține care poartă denumirea de *wall* (zid), unde 580.000 de alegători au lăsat mesaje lui Barack Obama.

Tot aici, alte 12 grupuri de susținere sunt prezentate, reflectând susținerea diverselor grupuri sociale pentru Obama, de la populația de origine latină, la afro-americani și cei de origine

YouTube este principalul canal de promovare a conținutului video în spațiul virtual, iar președintele american a folosit din plin acest canal pentru a se adresa alegătorilor, pentru a transmite discursurile de-a lungul campaniei prezidențiale, iar rezultatul a fost unul impresionant: peste 200.000 de persoane abonate pentru a primi

**Rezervă-ti excursia
din timp si ai reduceri
de până la 25%**

15% pentru autocar și 12% pentru avion până la 15 februarie
12% pentru autocar și 10% pentru avion până la 1 martie
10% pentru autocar și 7% pentru avion până la 15 martie
7% pentru autocar și 5% pentru avion până la 15 aprilie

**CHRISTIAN
TOUR**

Câte un drum spre fiecare vis

Early Booking **Vara 2009**

Paralia Katerini
Olympic Beach
Insula Thassos
Halkidiki
Insula Corfu

Insula Santorini
Insula Zakynthos
Insula Creta
Kusadasi
Bodrum

Marmaris
Antalya
Bulgaria
Croația
Cipru

București - 021 313 52 26; Bacău - 0234 525 298;
Cluj-Napoca - 0264 411 101; Timișoara - 0256 433 205

www.christiantour.ro

senzational

Clinica de ar

În acest reportaj nu se aud focuri de armă. Nu moare nimeni, nu se naște nici o oaie cu cinci picioare. Nu se face sex în birouri ovale și nici nu divorțează mihaele de elani. Și, totuși, este un subiect senzațional. Cel puțin după mintea mea. Un om din Iași muncește, pe brânci, într-o clinică. De dimineața până-n noapte. Da, e clinica lui. Da, câștigă niște bani. Pe care îi împarte, mai apoi, cu alții. Sub cea mai frumoasă formă posibilă. Sub formă de artă!

În loc să-și cumpere mașini de fițe, vile sau concedii exotice, Emil Stratan editează cărți-bijuterie, deschide galerii de artă, organizează festivaluri de poezie sau concerte în dulcele stil clasic.

Emil Stratan este profesor de balneoterapie și recuperare medicală. A lucrat într-un spital, până în 1994. Când l-a pocnit, așa, o frumoasă criză de mijloc al vieții. Care i-a cam întors metafizica pe dos. În sensul că a simțit, dureros de clar, că nu mai poate merge ca un *barcagiu*, ca să-l citez, vâslind cu spatele la viitor. Trebuia să-i întoarcă față și încă una cât mai luminoasă. Și-atunci a venit vremea marii întrebări: *Ce-aș putea face eu ca să las lumea asta măcar un pic mai bună și mai frumoasă decât am găsit-o?* Întrebare pe care, între noi fie vorba, n-ar fi rău să ne-o punem fiecare, măcar din când în când. Ca un făcut, toate variantele de răspuns ajungeau la oameni. Pentru că lumea e cum suntem noi, ce cumplită-asemănare. Bine, atunci hai să umblăm la oameni, și-a zis profesorul. La câți om putea, evident. Să-i facem mai sănătoși, mai frumoși, să le dăm cărți, expoziții de artă plastică, muzică, tot ce-ar putea să-i bucure. Într-un fel special și mai înalt decât cel al fericirilor materiale. Zis și făcut. Emil Stratan a deschis, în Iași, o clinică particulară de balneofizioterapie și recuperare medicală – *Eismed*. În cadrul căreia există, după cum era de așteptat, și o *aripă* de servicii de înfrumusețare facială și corporală.

Ce-a făcut, ce n-a făcut, destul și bine că această clinică a devenit, în scurt timp, un reper al domeniului, în Moldova și nu numai. De ce ar veni pacienți din Capitală și din alte zone ale țării, tocmai la Iași, când e plină lumea de astfel de servicii? Pentru că aici lucrurile se fac *altfel*, ne explică Tudor Fulea, un pacient bucurestean: „M-am operat în Germania, la München, de hernie de disc, tocmai ca să fie bine, că știți cum e cu spitalele, pe la noi. Totul a fost în regulă, până am venit acasă. Sincer, nu mă așteptam să am probleme tocmai la recuperare și să nu le pot rezolva în București. Am luat câteva țepe, evident, chit că era vorba de cabinet particular sau de spital. Am dat o grămadă de bani absolut degeaba, că durerea rămânea la locul ei. Și-atunci am venit aici, unde tratamentul chiar se face ca la carte. O ședință durează două-trei ore, față de 20 de minute, cât mă băgau în seamă la București. Toate procedurile sunt personalizate și urmărite de medic, personaj pe care, în alte clinici, de-abia dacă l-am văzut la față. Și asta ca să nu vorbesc și de atitudinea oamenilor. Că una e să vezi niște mutre acre, pe care ai senzația că le deranjezi tot timpul, și alta e să ai de-a face cu un personal amabil, cald, preocupat sincer să-ți fie bine”.

Și serviciile de frumusețe de la *Eismed* și-au câștigat faima, chiar dacă în acest domeniu concurența este din ce în ce mai mare. Drept dovadă, esteticiana Mioara Bejan are, printre clienți, vedete gen Monica Bărlădeanu sau Iulia Vântur.

Sigur că am întrebat care e rețeta acestei povești de succes, surprinzătoare doar prin comparație cu mersul lucrurilor de-a-ndoaselea, care tinde să devină un sport național. Emil Stratan nu are nici un pont, nici un secret de management, nimic senzațional: „Suntem foarte serioși, profesional și moral. Atâta tot! Altfel, ca privați, n-am putea supraviețui. Avem o echipă de opt oameni, în care intră, evident, neurologul, neurochirurgul, ortopedul și anestezistul. Dotarea clinicii este de ultimă generație, acum, de pildă, îmi lipsește un singur aparat ca să fiu chiar la zi cu noutățile. Stăpânim foarte bine

Se pare că obsesia pentru frumos nu vine de nicăieri și nu se duce aiurea. Emil Stratan a preluat-o de la tatăl său, preot și mare iubitor de artă. Și a transmis-o, deja, celor două fiice ale sale, Cosmina și Ilinca, una funcționar bancar, cealaltă studentă, din nou, la teatru.

Să umblăm puțin la oameni

„Mulți pacienți ajung la noi după ce au eșuat în altă parte”

Frumusețe contagioasă, spre epidemie

Aș umple lumea de emili stratani

terapia cu laser, suntem primii care au adus în țară crioterapia, care scurtează durata tratamentului și îl face mai eficient. Cuplajul perfect între terapeut și aparatură, între profesionalism medical și performanță tehnică, cred că este cheia unui tratament reușit, respectiv a succesului clinicii, dacă tot m-ați întrebat de asta. Nu e nimic senzațional, doar că facem lucrurile așa cum trebuie. Mie asta mi se pare normal, chiar banal, doar că pe la noi nu se prea întâmplă. Vă spun, cu o oarecare tristețe, că mulți dintre pacienții din țară ajung la noi după ce au eșuat în altă parte".

Și încă e bine, mă gândesc, măcar ai unde să mergi în ultimă instanță. Cheltuielile sunt

mai mari, desigur, pentru că la costul tratamentului se adaugă transportul și hotelul. Dar, când e vorba de sănătate pe muchie de cuțit, omul face cam tot ce poate. Și, oricum, iese mai ieftin decât în străinătate. Chiar dacă nici prețurile practicate de *Eismed* nu sunt foarte mici și mi se pare normal să fie așa. Spre exemplificare, un tratament de recuperare medicală pentru coloană, în 15 ședințe, costă patru milioane și jumătate de lei. Kinetoterapia, în 12 ședințe, două milioane. Un tratament facial, între un milion și jumătate și trei milioane și jumătate, funcție de procedurile folosite.

Dacă o cauți la rentabilitate, Clinica *Eismed* nu stă rău, dar nici foarte bine. Emil Stratan, însă, nu face o problemă din asta. Dimpotrivă: „Nu suntem foarte rentabili, dar mi se pare mai important să faci ceea ce-ți place, să ai un țel, să muncești pentru partea frumoasă și bună a lumii. Și ce poate fi mai frumos decât să însănătoșești oameni, sau să intri, delicat, cu mare grijă, în frumusețea feminină, spre a o îmbogăți și a-i da mai multă strălucire?”

După ce vindecă, cu mâinile și cu mintea, printr-o coordonare exemplară a actului medical, afecțiuni ortopedice, neurologice sau discolipidice de tot felul, Emil Stratan trece, cu grație, la a doua misiune a clinicii, și parcă prima, după sufletul lui. Respectiv finanțarea unor proiecte culturale de o frumusețe aproape ireală pentru vremurile noastre. Din povestea asta au apărut celebrele cărți-obiect. Cele 15 titluri editate până acum au făcut, deja, *carieră* în țară, dar și în străinătate, în țări precum Franța, Elveția sau Canada. Este vorba despre un fel de carte-bijuterie, spectacol, operă de artă. Coperti din lemn, aramă sau piele de căprioară, hârtie mătăsoasă, lucrată manual, ilustrații în original, făcute de maeștri ai artei plastice precum Ilie Boca, Constantin Băciu, Mircea Dumitrescu sau François Pamfil. Autorii publicați, evident,

sunt nume importante ale literaturii române, trecute dar și contemporane: George Bacovia, Mihai Ursachi, Șerban Foartă, Emil Brumaru, Ioan Mureșan sau Ioan S. Pop. În timp ce aceste cărți chiar înfrumusețază lumea și oamenii, poezia își cere și mai multe drepturi de la iubitorul ei de serviciu, Emil Stratan. Așa că omul nostru a pus-o și de un festival, anul trecut, în noiembrie. *Prima petrecere cu poezie, prieteni și... trufe de ciocolată*, întâmplată la Iași, a adunat peste 40 de poeți și iubitori ai genului, din toată țara. Acum se pregătește ediția a doua, programată pentru luna septembrie. Între timp, la Galeria de artă *Eleusis*, tot un dar al profesorului Stratan, pentru ieșeni și nu numai, expozițiile de artă plastică își văd de frumusețea lor. Contagioasă, desigur, spre epidemie. În săptămâna documentării noastre, erau expuse lucrări ale Danielei Chirion, din București. Sigur că nici muzica nu este neglijată, cu atât mai mult cu cât este parte din terapia Clinicii *Eismed* și din viața coordonatorului ei (nu-i plac denumirile gen patron, proprietar, director). Tocmai se pregătește un *Master Class* de zile mari, un proiect pe care celebra Viorica Cortez a acceptat cu bucurie să-l susțină. Vine în România special pentru asta, spre toamnă, și, timp de o săptămână, va lucra intensiv cu opt tineri talentați, din țară, aleși chiar de domnia sa. Evenimentul artistic se va încheia cu un concert susținut în deschiderea festivalului de poezie, ediția a doua.

Sigur că Emil Stratan nu se oprește aici cu strădania lui de a ne oferi frumusețe pe pâine. Mai are o grămadă de planuri, între care să deschidă un muzeu de artă contemporană, la Iași, și să ni-l dăruiască pentru veșnicie pe Constantin Băciu, printr-o casă memorială. Considerând că este și dator cu asta. Dincolo de prețuirea și iubirea de artă, în general. Inegalabilul Constantin Băciu i-a lăsat profesorului Emil Stratan toată truda lui artistică de o viață. Toate tablourile, toate culorile. Prietenii știu de ce! Îmi place să cred că și noi știm și că am reușit să vă spunem asta. Printre rânduri și mai în șoaptă, așa, ca din întâmplare, că s-ar supăra dacă m-aș apuca să-l laud. Nu, Doamne-fereste, doar am băgat de seamă că la Iași există un om cam special. Care, repet, muncește ca să ne înfrumusețeze pe noi. Cu atâta normalitate, modestie, bun-gust și bun-simț, încât el, ca persoană, nici nu se mai vede; nici nu se mai știe, de cele mai multe ori. Dacă ar fi după mine, l-aș trage la xerox, l-aș clona, aș umple lumea de emili stratani, în lung și-n lat. Dar nu pot decât să vă spun că există. Nu știu alții cum sunt, dar eu m-am ales cu o mare lecție din asta. Întâlnirea cu el a fost, ca să-l citez de când îmi povestea despre marile lui întâlniri, *ca o facultate*.

text, **Liliana Petruș**

foto, **Octavian Tîbăr**

Publicație garantată la milimetru. BRAT dă valoare publicității în presa scrisă din România.

- auditarea tirajelor este un standard al presei scrise
- acesta este unul dintre cele peste 300 de titluri auditate de BRAT
- pentru clienții de publicitate, tirajul auditat este un avantaj competitiv
- logo-ul BRAT este simbolul credibilității, auditarea datelor de tiraj fiind o condiție esențială pentru competiția corectă în presa scrisă din România.

FLACĂRA

BRAT

www.brat.ro

Sunt gemene, au 25 de ani, sunt sexy și au succes în Anglia. Numele lor de scenă: **Cheeky Girls**. Monica și Gabriela Irimia participă în scop nobil la show-ul **Pro TV Dansez pentru tine**, încercând, astfel, să cucerească și România, după ce englezii le solicită foarte mult aparițiile la Londra. Trebuie să știți că, fără falsă modestie, fetele vor, printre altele, să fie cazate la hotel de 4 stele cu mic-dejun și cină incluse, cu sală de gym, spa și bazin de înot, apă și sucuri înainte de a intra pe scenă și microfoane fără fir, ca să poată dansa. Visează ca, peste vreo 15 ani, să devină actrițe la Hollywood. De asemenea, visează la bărbatul ideal care, printre altele, trebuie să fie bogat ca să le poată acorda ceea ce-și doresc. După relația cu parlamentarul englez Lembit Opik, Gabriela se consolează acum în brațele noului iubit, pe nume Nick, în timp ce Monica nu are o relație stabilă.

„Nu vrem să îmbătrânim niciodată!”

▼ **Gabriela și Monica, ați intrat de puțin timp în cursa emisiunii *Dansez pentru tine*. Cum vi se par antrenamentele?**

Monica: Știam că antrenamentele vor fi grele și că vom avea multe ore pe zi de repetiții, dar parcă nu m-am așteptat să fie atât de greu. Dar îmi place mai mult cu fiecare secundă!

Gabriela: Foarte greu! Și complicat, dar în același timp ador să învăț ceva nou în fiecare zi, iar apoi să lupt să iasă pașii perfect. Sunt o perfecționistă, și am foarte multă ambiție! Chiar dacă este greu, sunt obișnuită, de pe vremea când eram la Liceul de coregrafie, să nu mă las și să repet până ajung la rezultatul dorit. Am foarte mult noroc cu partenerul meu, pentru că este foarte ambițios și își dorește

foarte mult să-și îplinească visul. Și o bilă roșie pentru el: este foarte puternic, așa că salturile și ridicările nu sunt o problemă pentru noi.

– **Cum vă înțelegeți fiecare dintre voi cu partenerul de la *Dansez*? Cum îl încurajați?**

Monica: Darius este un băiat neșpus de ambițios, îi plăce munca și este dornic să învețe cât mai mult! Ne înțelegem bine, iar eu îi spun tot timpul că el este cel mai bun dansator!

Gabriela: Ne înțelegem foarte bine, pentru că este ambițios și muncitor; nu ne-am certat niciodată până acum. Este un băiat foarte cumsecade și nu se enervează deloc atunci când se întâmplă să mai greșesc pașii. Îl încurajez tot timpul și îi amintesc motivele pentru care muncește atât, cauza pentru care luptă.

– **Odată cu noul sezon de *Dansez*, sunteți gata să luați cu asalt, după Marea Britanie, și publicul din România?**

Monica: Participăm la *Dansez pentru tine* ca să împlinim visul partenerilor noștri. Ne-ar plăcea să avem mai mulți fani în România și sperăm că acum, cu ocazia acestei emisiuni, publicul ne va cunoaște mai bine.

Gabriela: Sincer, când am acceptat să participăm la show, chiar dacă știam de succesul de care se bucură, nu ne-am gândit deloc la alte posibilități în România. Dar, sincer, toată lumea ne întreabă același lucru, deci, dacă vor fi oportunități prin acest show, vom fi foarte fericite să le luăm în calcul. Așa vom fi mai des în România.

– **Aveți mulți fani la Londra?**

Monica: Avem mulți fani la Londra, dar nu numai. Avem multe concerte în

toată Anglia. Avem, de fapt, multe concerte peste tot în Anglia, Europa și Asia de Est.

Gabriela: Da, avem foarte mulți fani în Anglia, motiv pentru care avem foarte mult de lucru și foarte multe cereri pentru concerte. 80% dintre concerte noastre sunt în Anglia.

– **Unde locuiți?**

– Locuim în sudul Londrei.

– **Ați impus, prin piese precum *Cheeky Song*, un stil aș zice și**

copilăresc, dar și sexy de a cânta. Veți încerca să vă păstrați aceeași imagine?

Monica: Da, vom încerca să păstrăm această imagine cât se poate de mult. Nu vrem să îmbătrânim nicio dată! Și, în plus, competiția pe piață nu este prea mare. Nu sunt alte *Cheeky Girls* ca noi pe lumea asta!

Gabriela: Vom încerca să păstrăm această imagine, pentru că fanii noștri ne cunosc pentru ceea ce suntem și pentru stilul nostru. Dar, în același timp, avem și piese care sunt mai *club-style*, pentru audiența mai matură.

– La 25 de ani, intenționează vreuna dintre voi să se căsătorească?

Monica: Eu nu am iubit, și nu am avut parte de prea mulți iubiti de când suntem *Cheeky Girls*. Dar dacă bărbatul ideal va ieși în calea mea, voi lua în considerare ideea de a mă căsători...

Gabriela: Nu se știe niciodată!...

Moni deocamdată sigur nu, fiindcă nu are prieten, dar chiar dacă eu am, nu se știe niciodată, poate ea se va căsători mai repede decât mine, dacă întâlnește pe cineva care să-i placă.

– Cum faceți față avansurilor mai obraznice ale unor admiratori?

Monica: Unii bărbați sunt mai obraznici, dar pe noi ne amuză, viața noastră nu este, așadar, plictisitoare deloc!

Gabriela: Prin glumă! Nu luăm în serios avansurile pe care le primim de la admiratori.

– Vă place să mergeți la evenimente mondene? Ce cluburi preferate aveți în București?

Monica: Da, ne place să fim invitate la evenimente mondene în București. Am auzit de cluburi bune aici, dar în vizita aceasta nu cred că vom avea timp pentru cluburi. Avem foarte multe repetiții și nu avem cum să ne pierdem nopțile prin cluburi.

Gabriela: Suntem invitate la evenimente mondene tot timpul, însă, din păcate, nu avem timp să mergem la toate. Nu am fost în cluburi din București, dar am auzit că sunt bune, dar scopul vizitei mele în România este să câștig concursul *Dancez pentru tine*, nu să mă distrez prin cluburi.

– Care e motivul pentru care preferați mai mult Anglia României?

Monica: Nu preferăm Anglia, însă avem mult de lucru acolo, de aceea petrecem mult timp la Londra.

Gabriela: S-a întâmplat să ne începem cariera în muzică acolo, acesta este motivul pentru care ne-am stabilit în Anglia.

– Aveți multe solicitări de la englezi pentru a cânta la petreceri? În ce condiții le onorați?

Monica: Da, avem multe cereri în Anglia. Nu suntem foarte pretentioase, dar trebuie să fim cazate la hotel de 4 stele cu mic-dejun și cină. Avem apă și sucuri înainte să intrăm pe scenă, iar microfoanele pe care le folosim pe scenă trebuie să fie din cele fără fir, ca să putem dansa.

Gabriela: Avem multe solicitări pentru petreceri de tot felul. De la cluburi, petreceri, zile de naștere până la festivaluri cu sute de mii de spectatori. Nu suntem foarte pretentioase, vrem să stăm la hotel de 4 stele, cu sală de gym, spa, bazin de înot. Bineînțeles, toate cheltuielile acoperite, și plata pentru concert. Totul se face prin agenția noastră.

– Ce vă vedeți profesând peste vreo 15 ani?

Monica: Visul nostru este să

devenim actrițe. Ne-ar plăcea să jucăm în filme de comedie sau acțiune.

Gabriela: Dacă m-ai fi întrebat în urmă cu șapte ani ce voi face acum, probabil că aș fi spus că voi fi o avocată, pentru că am început Universitatea de Drept după ce am terminat Liceul de Coregrafie. Dar nu a fost să fie așa, deci nu se știe niciodată! Visul meu este să ajung actriță în filme de la Hollywood.

– Aveți timp liber? Cu ce îl umpleți?

Monica: Timpul liber îl petrec mergând la sală sau la repetiții, dar ne place să mergem și în vacanțe, de exemplu în Spania sau la Monte Carlo. Dar și o seară la restaurant și apoi în club dansând toată noaptea sună grozav, nu?!

Gabriela: Timpul liber îl umplu cu vizite dese la sala de gimnastică și, de câte ori pot, mă întâlnesc cu iubitul meu, Nick.

– Cum ar trebui să fie bărbatul căruia să-i spunei „Da!”?

Monica: Sunt foarte pretentioasă! Poate de aceea nu am prieten. Trebuie să fie mai înalt decât mine când sunt pe tocuri, loial, ambițios, glumeț, arătos, să îi placă fitness-ul, să îmi acorde multă atenție, să fie bogat. Poate nu există așa un bărbat perfect, dar sunt dispusă, totuși, să îl aștept.

Gabriela: Frumos, înalt, de încredere, deștept, ambițios, sportiv, curat, familist, să nu bea prea mult, să aibă simțul umorului... și ar mai fi multe cerințe pe care le-aș putea enumera. Deocamdată, prietenul meu Nick acoperă toate aceste cerințe!...

text: Cristian Alionte

De 7 ani în top.
Respect, Nașul!

Luni - joi ora 20.00.

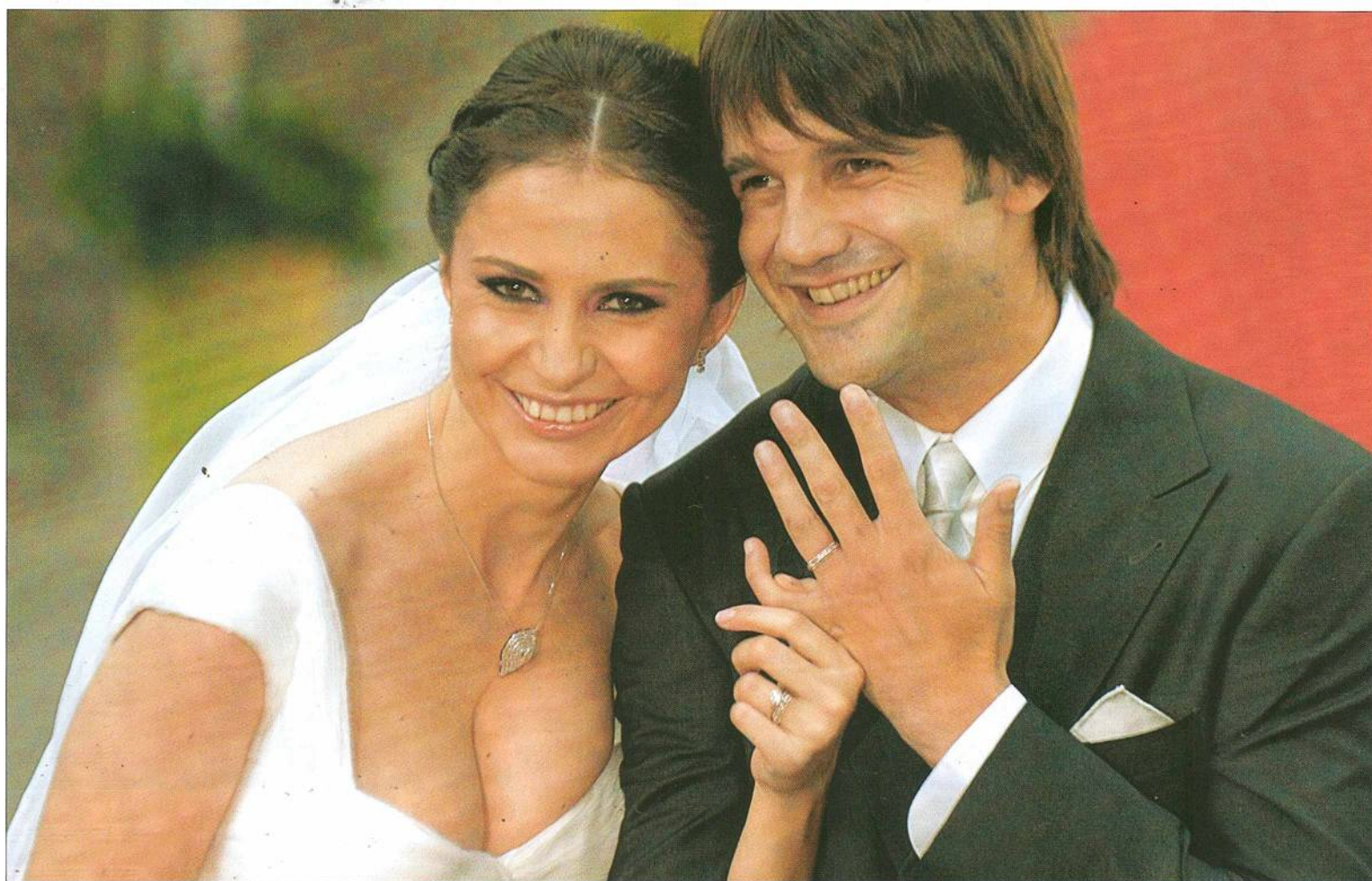
b1

aceeași lume. altă perspectivă

Fac bani din scutece

Vedetă din leagăn

Sosirea unui bebeluș în familie reprezintă o mare bucurie pentru părinți, bunici și toți cei apropiați lui. Când bebelușul aparține unor celebrități, lucrurile se schimbă. Presa ia foc și umblă cu limba scoasă după fotografii cu nou-născutul și părinții săi. Cum totul pe lumea asta se vinde și costă, celebritățile nu întârzie, în anumite cazuri, să ceară bani. Ce te faci, însă, când presa oferă incredibila sumă de 100.000 de euro pentru o singură asemenea prețioasă fotografie, iar tătucul celebru refuză? Uite că există și asemenea situații, iar cel care a refuzat tentanta ofertă este Cristi Chivu, căpitanul Naționalei României. El însă a refuzat să-și lase fotografiată fetița pentru 100.000 de euro motivând că nu vrea s-o facă vedetă pe Natalia încă din fașă. Totuși, în luna martie, paparazzi de la *Ciao* i-au surprins pe Adelina, Cristi și Natalia într-un parc din Milano. Și totul gratis.

Nuntă cu bebeluș

Cine nu cunoaște povestea de dragoste dintre fosta prezentatoare de știri Adelina Elisei și Cristi Chivu? Cei doi s-au logodit în noiembrie 2007 la Milano. El a cerut-o în căsătorie, ea a răspuns *da*. În vara lui 2008, cei doi și-au unit destinele în acte, dar și în fața lui Dumnezeu. Giorgio Armani a creat costumele pentru nunta jucătorului de fotbal de la *Inter Milano* iar nași au fost Victor și Manuela Becali. A fost o nuntă ca-n povești,

cu circa 500 de invitați, iar presa din România a stat cu ochii pe Palatul Știrbey, unde a avut loc evenimentul. De la Gigi Becali la Gică Hagi, Bogdan Lobont, Gică Popescu, Alessandra Stoicescu, Virgil Iantu ș.a. Cu câteva zile înainte de nuntă, Adelina și Cristi au aflat că vor avea un copil, așa că s-au prezentat la altar trei în loc de doi, iar Cristi a anunțat în cadrul conferinței de presă ce a marcat evenimentul că el și

proaspăta sa soție așteaptă un bebe. Nu știau atunci că vor avea o fetiță. Presa a trecut imediat la speculații începând de la sexul și numele copilului până la spitalul unde va naște tânăra mămică. Din vară și până la producerea fericitului eveniment s-au vehiculat tot felul de informații: că Adelina va naște la spitalul *Cantacuzino*, că numele fetei (în clipa în care ziariștii au aflat că este vorba despre o fetiță) va fi

Un copil
de nota 10
și 100.000
de mii de euro

Afaceri
din leagăn

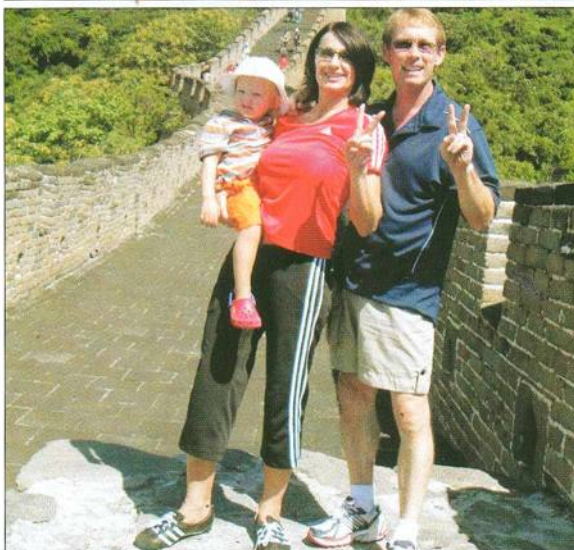
Topul celor mai
bine vânduți
bebeluși de
vedetă

Victoria, cum îl cheamă pe nașul de cununie al părinților etc. Până la urmă fetița s-a născut la Milano, în Italia, și se numește Natalia.

Pe 12 februarie a.c., la spitalul *La Madoninna* din Milano, Adelina Elisei-Chivu a adus pe lume o fetiță căreia i-a pus numele Natalia, în amintirea celei mai bune sale prietene. Un copil perfect sănătos, care a avut la naștere 3,2 kg și 49,5 cm, primind nota zece pe scala Apgar, scală în funcție de care se evaluează bebelușii. Nașterea micuței l-a făcut pe Chivu să declare mândru: *Este frumoasă ca mama e!* Evident, presa a sărit să facă fotografii cu primul copil al căpitănelui Naționalei României și al fundașului *Inter Milano*, Cristi Chivu. Surpriză! Chivu a ținut-o departe de vulturii din presă, ieșind de la maternitatea amintită pe ușa din dos și spunând: *Fără poze, vă rog!* Cristi, Adelina și micuța Natalia, bine înfășată și pusă într-un coș port-baby pe care l-a dus până la mașină tatălul său, au părăsit clinica milaneză cu discreție, fotoreporterii hulpavi neputând să facă decât niște palide fotografii cu Chivu și un coș de copil. Atât! Dezamăgitor de puțin pentru curioși. Fotbalistul nu a cedat nici măcar atunci când presa italiană i-a oferit proaspătului tătic suma fabuloasă de 100.000 de euro pentru o singură fotografie cu Natalia. Chivu și-a motivat decizia spunând că nu dorește să facă din Natalia o mică vedetă într-o perioadă când bebelușul are nevoie să crească armonios alături de părinți, departe de camerele de luat vederi sau foto. Cu toată opoziția lui Chivu, paparazzi români au surprins imagini cu micuța Natalia și părinții ei în parcul de lângă apartamentul lor din Milano.

De ce costă atât de mult să fotografiezi copilul unei vedete? Aici sunt mai multe posibile răspunsuri. Unul ar fi că există acum o modă printre vedetele din sport, show-biz și nu numai de a face acte de caritate luând mulți bani pe fotografiile cu progeturile, fără a dona însă din conturile personale. După cum există în lumea vedetelor și moda înfierii unui copil. Nu de alta, dar face bine la imagine, crește cota de popularitate. Un alt motiv este pur și simplu o ocazie extraordinară de a obține bani pentru micuț. Revistele americane și englezești – *People Magazine*, *OK!*, *Hello* – se întrec în a oferi și a plăti efectiv zeci de milioane de

dolari anual pentru a avea exclusivitate asupra primelor fotografii cu nou-născuții vedetelor. Ce o fi atât de interesant? Că până la urmă, copil de vedetă ori ba, tot bebeluș se numește!? Da și nu! Tocmai aici e buba. Cel mai bun răspuns vine tocmai de la *People Magazine* care, pentru a publica primele fotografii cu primul copil al cuplului Jolie-Pitt, micuța Shiloh Nouvel, a plătit

patru milioane de dolari acestora, dar și-a crescut vânzările în felul acesta cu 45%, adică a vândut circa 2,2 milioane de exemplare. De altfel, de fiecare dată când sunt publicate asemenea fotografii, vânzările cresc cu mai mult de 300.000 de exemplare în sus și aduc vânzări de milioane de dolari. Să tot vânez bebelușii starurilor! Nici în România vedetele nu se lasă mai prejos. Sigur, o fotografie cu fetița cuplului Andreea

Marin-Ștefan Bănică Jr. nu a costat chiar atât cât în cazul Jolie-Pitt ci doar o donație din partea *Viva* către fundația *Prețuiește viața*, în valoare de 2.000 de euro. De altfel, până și pozele Christinei Aguilera împreună cu bebelușul ei, în România nu au costat mai mult de 3.000 de euro. Semn că piața autohtonă nu este atât de avidă pentru asemenea tranzacții, dar semn în egală măsură că românii nu au bani de dat pe prostii. Să se fi gândit Cristian Chivu la asemenea lucruri? Nici vorbă! Fiindcă propunerea cu 100.000 de euro nu a venit din partea presei românești, ci din partea celei italiene.

Cât costă o fotografie cu un bebeluș de vedetă? Mult. Foarte mult. Fiindcă adesea vedetele – de altfel posedând averi substanțiale – au prins gustul afacerii cu fotografierea propriilor progeturi. S-ar putea spune că s-a dezvoltat o adevărată industrie în acest sens. Un copil este neprețuit pentru părinții săi. Și totuși, părinți-vedete scot bani din venirea pe lume a copilului lor. Astfel au procedat Brad Pitt și Angelina Jolie la nașterea gemenilor lor (Knox Leon și Vivienne Marcheline), când pentru a publica imagini cu micuții, revistele *Hello* și *People Magazine* au plătit celor două celebrități circa 14 milioane de dolari. Mă rog, banii au fost depuși în conturile fundației caritabile *Jolie-Pitt* care se ocupă de copiii bolnavi sau aflați într-o situație precară. Gemenii unui alt cuplu celebru, Jennifer Lopez și Marc Anthony (Max și Emmy), au adus în contul părinților nu mai puțin de șase milioane de dolari, iar primele imagini cu Levi, fiul actorului Matthew McConaughey, au costat trei milioane de dolari. Chiar și Nadia Comăneci împreună cu soțul ei Bart Conner au primit de la revista *People Magazine* un milion de dolari pentru a apărea în cunoscuta revistă americană cu micuțul Paul Dylan în vârstă de numai o lună, în 2006. Banii se pare că au fost donați unui spital din România. Au mai primit 3,5 milioane de dolari de la *Vanity Fair* Tom Cruise și Katie Holmes pentru micuța Suri, două milioane de dolari de la revista *OK!* au luat Anna Nicole Smith și Larry Birkhead pentru bebele Daniellynn, tot Angelina Jolie și Brad Pitt au obținut două milioane de dolari de la *Hello!* pentru micuțul adoptat de ei – Pax Thien, iar Britney Spears și Kevin Federline au luat 500.000 de dolari pentru micul Sean Preston.

text: Alice-Claudia Gherman

foto: arhiva și Rompres

Adelina
și Cristi Chivu
se pregătesc
de botez. Ei i-au ales
ca nași pentru Natalia
pe Manuela
și Victor Becali

„Fără memorie, ne s

Vladimir Tismăneanu în dialog cu Angela Furtună

▶ Stimate domnule Vladimir Tismăneanu, anul acesta se împlinesc două decenii de la prăbușirea bolșevismului în Estul Europei și de la căderea dictaturii lui Nicolae Ceaușescu. Ce curs credeți că au luat istoria noastră și adevărul istoric în acești ultimi 20 de ani?

– Oricâte frustrări vor fi existat în acești ani (și ele au fost reale, legate de tentativele de restaurație cripto-bolșevică precum și de privatizarea unei *nomenklaturii* cinice și corupte), tirania ideocratică de sorginte leninistă s-a prăbușit definitiv în decembrie 1989. Noul curs pe care îl amintim a fost unul sinuos, cu multe iritanțe, exasperante reculuri, dar a mers, spre a relua titlul unui volum de dialoguri pe care le-am purtat cu Mircea Mihăieș, *Încet, spre Europa*. Sunt ultimul care să închid ochii la fenomenele toxice de tipul permismului, la excesele șovine ale *Vetrei Românești*, la *Patrulaterul Roșu* ori la atacul împotriva lui Traian Băsescu din aprilie 2007. Important este însă că s-au consolidat un număr de instituții democratice, că statul de drept nu este doar o ficțiune (deși este departe de a fi ceea ce Hegel numea „o realitate adevărată”). Mă mențin, așadar, pe poziția unui optimism realist.

– Martha Bibescu spunea cândva că „în Franța, fiecare acordă mare importanță acțiunilor sale și acțiunilor celorlalți. În România, nimic nu are importanță. Vin în România șase luni pe an ca să mă conving că totul e zadarnic.” Deși sunteți legat de universitățile americane și europene, aveți acum proiecte intelectuale de anvergură în România. Zadarnic?

– Nu m-am angajat niciodată în vreun proiect ce mi se pare lipsit de șanse, donquijotesco, futil. Am crezut și cred în puterea ideilor (este acesta, *The Power of Ideas*, titlul unei cărți de Isaiah Berlin ce va apărea în traducere românească la *Humanitas*, în colecția *Zeitgeist*). Există, evident, multă indiferență, un scepticism bășcălios care lasă impresia că nimic nu contează. Placiditatea unora se îmbrățișează cu lipsa de decență a altora. În spațiul public ne întâlnim adeseori, cum nota Andrei Pleșu, cu forme mai mult sau mai puțin fătășite de obscenitate. Când

smintim

„Nu m-am angajat niciodată în proiecte lipsite de șanse”

„Cunoașterea istorică are valoare exorcizantă și terapeutică”

„Cât privește adevărul, acesta rămâne în continuare dacă nu orfan, cum spunea Monica Lovinescu, oricum menținut într-o condiție amenințată și precară. Dar după anii de amnezie din perioadele Iliescu, după tergiversările din vremea lui Emil Constantinescu, cred că ne aflăm acum într-o altă zodie. Președintele Băsescu, premierul Boc, Institutul de Studii Populare (direct legat de PD-L) vor continua opera de demistificare a trecutului, de asumare, responsabilizare și memorializare. Va apărea în curând o nouă ediție, revizuită și lărgită, a *Manualului de istorie a comunismului* pentru cursul opțional din licee (autorii sunt cercetători din cadrul Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului, membri ai Comisiei Consultative Prezidențiale și profesori de liceu).”

Adrian Păunescu comentează viața politică pe un canal de televiziune extrem de influent, când Aurelian Bondrea conduce cea mai puternică universitate privată (*Spiru Haret*), este greu să nu aluneci într-o melancolică deznădejde. Și totuși, există numeroși tineri frământați, așa zice chiar obsedați de cheștiunea memoriei. Unii lucrează la Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, alții la Institutul Iorga, în alte institute și centre de cercetare din București, Iași, Cluj, Sighet etc. Cu ei îmi place să lucrez, în ei îmi investesc speranțele.

– Estul Europei continuă să fie bântuit de fantele comunismului, deși așteptările dumneavoastră mergeau, în anii 1991–1992, către irepetabilitatea acestui trecut, fie el comunist sau fascist. Au reușit experiențele politico-economice din ultimii ani, ca și dezbaterile pe tema marxismului, utopiei, mitului și revoluției să risipească pericolul recăderii în totalitarism în această parte a lumii?

– Cred că Estul european este poate cea mai vaccinată regiune a lumii în ceea ce privește efectele catastrofice ale comunismului. De fapt, așa spune că în această regiune, devastată de nazism și bolșevism, am învățat unde poate duce hybrisul ideologic. Convingerea mea este că se dezvoltă în țările din Europa de Est și Centrală ceea ce regretata gânditoare americană Judith Shklar a numit *the liberalism of fear*, deci un liberalism înrădăcinat în amintirea cumplitelor consecințe ale proiectelor mesianic-revoluționare de inginerie socială și de „purificare etnică”. Nu neg existența adversarilor societății deschise. Ei sunt mulți, înverșunați, resentimentari și agresivi. Dar nici noi, prietenii acestei societăți, nu suntem neputincioși, avem de partea noastră ceea ce se cheamă *l'esprit du temps*. Nu întâmplător colecția de idei contemporane

pe care am inițiat-o la *Humanitas* se numește *Zeitgeist*.

– În Occident, imaginarul universal al tiraniei din România conjugă numele lui Ceaușescu și Dracula, în timp ce pentru români aceste nume urcă pline de succes și de charismă în galeria istoriei naționale. Care credeți că este prețul plătit de mase în istorie acestui ezoterism de partid, de stat și de curte?

– Ceaușescu a fost numele unei patologii politice de sorginte deopotrivă degenerat-bizantină și leninist-stalinistă. Am încercat să demonstrez acest lucru în cartea mea *Stalinism pentru eternitate. O istorie politică a comunismului românesc*. Am spus-o de multe ori, reluând de fapt idei discutate cu Monica Lovinescu și Virgil Ierunca: în România, decunimizarea

și defascizarea sunt interdependente. Comunismul românesc în ultima sa fază a fost de fapt un fascism roșu. Miturile politice ale comunismului românesc (strălucit discutate de Lucian Boia și colegii/ discipolii săi) sunt direct legate de exaltarea unui arhaism tribalist dar și de venerarea progresului istoric împlinit prin exacerbarea „luptei de clasă”. „Națiunea socialistă omogenă” era conceptul care se dorea o formă de unificare constrângătoare a întregului spațiu uman din România comunizată. O istorie adevărată a comunismului nu poate ignora fenomenele de consens și participare, ba chiar de complicitate. Nu confund însă instrumentele partidului și ale Securității cu aparatul politic și polițienesc (activiștii plătiți, ofițerii poliției secrete). A sosit în egală măsură

momentul formării unui grup de reflecție privind statutul intelectualilor în regimul comunist. Mă gândesc chiar la un sector pe subiect într-unul dintre institutele specializate pe studiul istoriei contemporane.

– Sunteți, după Monica Lovinescu, unul dintre cei mai buni cunoscători ai comunismului românesc. Ca profet al Stalinismului pentru eternitate, ați denunțat de atâtea ori ravagiile pe care le face printre oamenii aflați în tranziție mitul vocii unice. Cu toate acestea, trezirea națională – și în cantitate suficientă pentru a genera democrație reală în România – pare să nu se fi produs nici până la ora actuală. Așadar posibilitățile, limitele și primejdiiile cunoașterii istorice nu sunt o garanție pentru achiziția unui comportament istoric îmbunătățit. Ce s-a întâmplat cu noi?

– Cunoașterea istorică are valoare exorcizantă și terapeutică. O societate în care domnește tăcerea rușinată (ori nerușinată!) nu poate fi una sinceră, onestă, transparentă. Neo-leniniștii de tip Iliescu, Roman, Marțian Dan, Brucan ș.a. au știut perfect acest lucru și au mizat pe perpetuarea amneziei. Paul Goma a scris eseuri pătrunzătoare pe subiect strânse în volumul *Amnezia la români*. Au scris pe acest subiect Dorin Tudoran, Dan Petrescu, Doina Cornea, Liviu Cangeopol. Evident, eseurile Monicăi Lovinescu și ale lui Virgil Ierunca au valoare performatoare. Scopul *Raportului Final* al Comisiei Prezidențiale pe

care am condus-o a fost tocmai să explodeze paradigma auto-satisfacției ignorante și distorsionante propusă de scribii vechiului regim convertiți în istorici en titre ai „epocii Iliescu” (de pildă, Ioan Scurtu). Pledez împotriva vocii unice și mă bucur ori de câte ori descopăr poziții rațional-critice chiar în raport cu propriile mele interpretări. Nu știu calomnie mai otrăvită la adresa *Raportului Final* decât că am fi doriți să producem un nou „Manual unic” de tip Roller. După cum nu voi înțelege în ruptul capului cum un rafinat politolog poate să vadă, scriind în recentul volum *Iluzia anticomunismului*, în acțiunea Comisiei Prezidențiale expresia unei „strategii leniniste”. Nu mai vorbesc de alt contributor la acel volum (eseistul Ciprian Siulea), care, într-un articol apărut în

„Trucul bolșevic
ori cel nazist
nu va prinde
din nou“

2007, vorbea despre *Raport* în termeni peiorativi numindu-l „balada comunismului românesc“ (citez din memorie, dar cam acesta era titlul). Mie mi se pare că, în goana după faimă, animați de idiosincrazii și puseuri nesăbuite, unii dintre acești critici aruncă în derizoriu lucruri de o gravitate extraordinară. Comunismul a fost un regim anormal, acest lucru trebuie accentuat neconținut, fără reticențe, temeri ori jene. Datoria noastră este să ne opunem eforturilor de „normalizare a comunismului“.

– **Care este viitorul Rusiei, al Europei de Est și implicit al României, la care asistăm?**

– Vorbeam recent cu profesorul Daniel Mahoney, autorul unei excelente antologii din opera lui Soljenițin, al unei cărți despre *Soljenițin și ieșirea din ideologie* și al unor cărți de mare valoare despre Raymond Aron. Îmi spunea, în urma unor discuții eu fiul și cu soția marelui scriitor rus, că lucrurile nu sunt câtuși de puțin monocrome în Rusia. Cred că are dreptate. Mulți dintre cei care l-au acuzat pe Soljenițin de abdicare în fața neo-autoritarismului lui Putin uită cât de corupt a fost ceea ce putem numi „sistemul Elțin“. Ceea ce nu înseamnă că nu există această tentație de a ignora obligațiile unui veritabil *Rechtstaat*. Rusia are o prea fragilă tradiție liberal-conservatoare (au scris despre acest teribil deficit Alain Besançon și Richard Pipes). Limba de lemn a ipocriei și mistificării semantice nu a dispărut, ba chiar dimpotrivă. În plus, seismul economic din ultimele luni a oferit o platformă de ascendență mediațică unor persoane pentru care capitalismul este aprioric un sistem lipsit de suflet. Vechiul antiliberalism al *intelligenției*, un grup social adeseori motivat de resentiment și narcisism, renaște în noi forme sincretice. Extrema dreaptă și cea stângă se unesc sub flamura anti-globalismului acuzat de toate păcatele imaginabile. Antisemiții de stânga și de dreapta ajung să vorbească identic, veștejind ceea ce ei consideră „conspirația sionistă“ susținută de „marele Satan“, adică de Statele Unite și aliații lor. Este nevoie acum mai mult decât oricând de luciditate, competență și bun-simț, deci de ceea ce în engleză se numește *common sense*.

Spre a-l cita pe Isaiah Berlin, unul dintre filosofi politici la care țin în mod deosebit,

trebuie cultivat *the sense of reality*. Pe scurt, nu cred că această strădanie de neo-bolșevizare are sorti de izbândă, înaintea de toate pentru că nu poate oferi un proiect ideologic coerent.

– **Profeția dv. de acum peste 12 ani (*Reinventarea politicului*) se împlinește. „Tranziția este plină de capcane și succesiunea comunismului nu este democrația jeffersoniană, ci o continuă luptă între forțele autoritariste, etnocratice și etatiste, pe de o parte, și adepții unei societăți deschise bazate pe principii liberale, pe de alta.“ Această luptă este atât de aprigă, încât a dus la irosirea șanselor României politice de a-și apăra statul de drept și democrația. Cât timp credeți că mai pot dura aceste energii de fărâmițare?**

– Vă înțeleg pesimismul, dar m-aș delimita cu deplină prețuire de viziunile prea sumbre. Dezamăgitor în multe privințe, tabloul societăților post-comuniste este mai puțin întunecat decât îl prevestea un Ralf Dahrendorf în altminteri excelenta sa carte din 1990 *Reflecții despre revoluția din Europa*. Sigur, văzând lucrurile de departe, venind în țară (și în regiune) pentru vizite relativ scurte, risc să devin poate prea încrezător în șansele valorilor liberale, deci să-mi proiectez de o manieră *wishful thinking* propriile așteptări.

– **La două decenii după căderea comunismului, în plină criză globalistă ce a debutat în 2008, toate tipurile de societăți de hiperconsum care se generază astăzi aduc noi argumente despre consecințele menținerii**

popoarelor în ceea ce Kant numise „somnul dogmatic“. Suntem deja pierduți?

– Istoria nu se repetă, nici măcar în grandioasele scheme de tip Toynbee ori Spengler. Ceea ce s-a întâmplat în anii '30 ținea de fenomenul „războiului civil european“ (au scris pe acest subiect nu doar Ernst Nolte, ci și George Lichtheim și John Lukacs). Era ideologiilor tari, a radicalismelor utopice, a fantasmelor mântuitoare capabile să excite milioane de indivizi fanatizați, a expansiunilor militariste inspirate de proiecte milenariste exterministe, mi se pare revolută.

– **Deși a suferit enorm și a fost distrusă de comunism, România nu a învățat nimic din experiența Gulagului. Încotro se îndreaptă, de fapt, rulând pe un astfel de drum, România?**

– Confundarea victimelor cu călăii, estomparea ori chiar negarea adevăratelor responsabilități, minimalizarea rolului ideologiei în ascensiunea și funcționarea sistemelor totalitare sunt strategii deliberate ale unui negaționism care adeseori nu îndrăznește să-și mărturisească identitatea. Când un Dan Ungureanu (contributor la volumul *Iluzia anticomunismului*) ajunge să bagatelizeze sinistra utopie demografică a ceașismului, cu ale sale consecințe ucigăse, când alți neo-stângiști se distrează stilistic ignorând cu superbie ori zeflemisind vocile victimelor, lucrurile devin într-adevăr nu doar penibile, ci și alarmante. La care se adaugă negaționistii

național-securiști, foștii profesori de la Ștefan Gheorghiu, foștii demnitari gen Ștefan Andrei ori Ion Stănescu, *aparaticii*, protocroniștii și alți servitori ai minciunii. Văduviți de memorie, rămânem simple umbre, ființe năuce, buimace, inapte de a ține minte și deci de a avea minte. Fără memorie, direct spus, ne smintim. Fie-mi permis să citez în încheierea acestei discuții cuvintele Nadejdei Mandelștam din *Speranța abandonată* (trad. rom. Nicolae Iliescu, *Polirom*, 2005, p. 152), una dintre cărțile cele mai îndrăgite de Monica Lovinescu: „Ce noroc că memoria nu ne restituie trecutul pentru a-l modifica, ci doar pentru a-l interpreta, a-l deplânge și a-l înțelege.“

interviul realizat de **Angela Furtună**

„Religia politică a bolșevismului s-a stins ca forță galvanizantă. Iar anti-anticomunismul de operetă cu care ne confruntăm uneori este de fapt strigătul jalnic al unei stafii, un jargon al descumpănirii morale și al dezertării de la valorile umanismului european. Este, dacă vreți, un neo-nihilism vag adolescentin, o aspirație către o „meta-politică“ lipsită de vlagă ori de coerență, fie ea și una iluzorie. Cum au demonstrat-o Jean-François Lyotard, Agnes Heller și Ferenc Feher, epoca paradigmelor redemptive a trecut.“

Cărțile noastre sunt oferite gratuit tuturor cititorilor revistei **Flacăra**!

Suspans.

NUMAI
8,90 lei

Un roman gratuit
cu fiecare
revistă

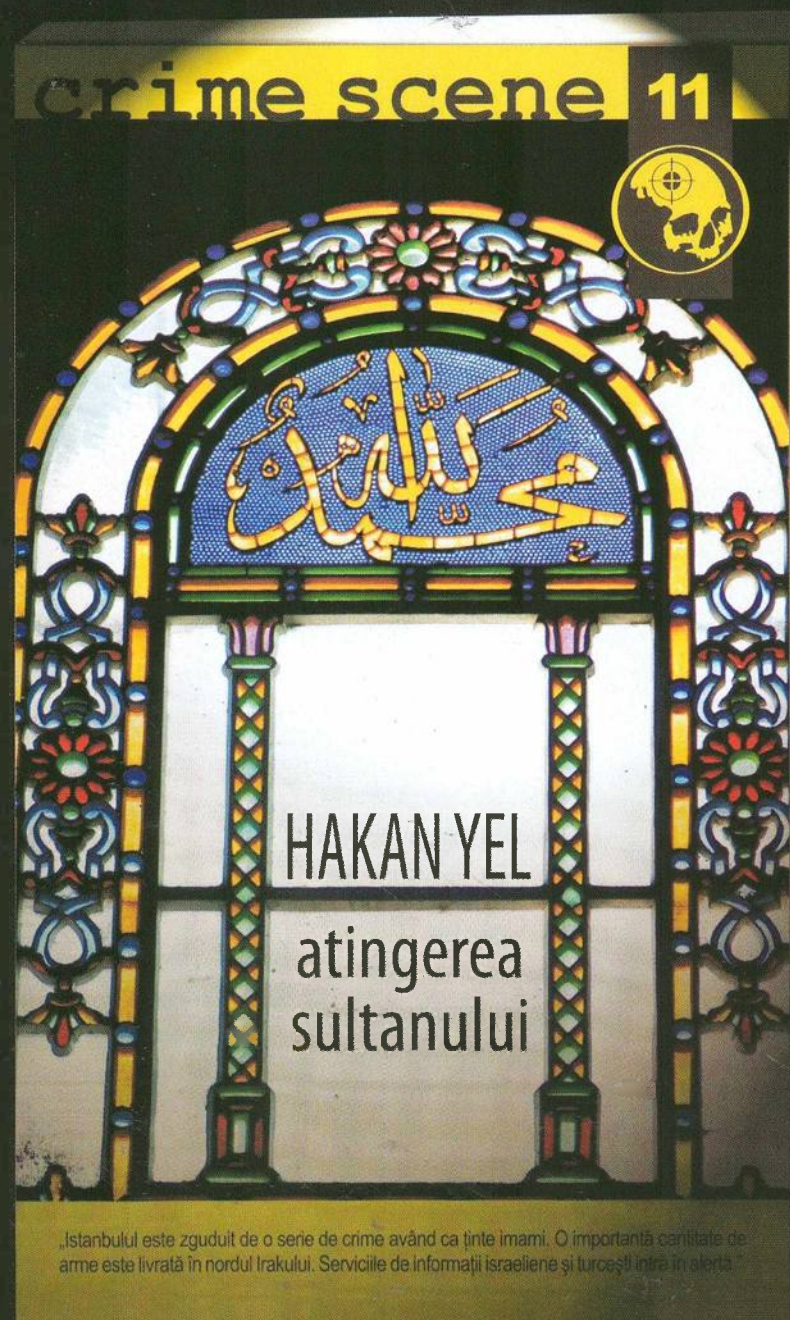
În Flacăra

Pentru împătimitii de mister. Dar și pentru *connaisseur*-ii literaturii adevărate. Pentru cititorii care devorează pagină cu pagină. Dar și pentru cei cărora le place o carte tipărită exemplar. Pentru toți cititorii revistei *Flacăra*. Dar și pentru cei care, astfel, vor deveni cititori ai revistei *Flacăra*. Pentru ahtiații de *hard boiled* și de romane negre. Dar și pentru fanii *thriller*-elor de orice fel.

Tuturor, revista *Flacăra* vă oferă prilejul de a vă întâlni cu maeștrii literaturii polițiste, într-o selecție girată de George Arion, cel mai bun autor român al genului.

Ești gata să intri în scena crimei?

Hakan Yel s-a născut la Istanbul în 1968. A absolvit Facultatea de Arheologie și Istoria Artei la Universitatea din Ankara. În timp ce publica articole în revista *Cosmopolitan*, era și copywriter la agenția de publicitate Frog Advertisement Agency. În 2005 publică romanul *Atingerea Sultanului*, urmat în 2006 de *Restaurant*. Momentan lucrează la un nou roman intitulat *Wind Sowers*.

Istanbulul este zguduit de o serie de crime având ca ținte imami. O importantă cantitate de arme este livrată în nordul Irakului. Serviciile de informații israeliene și turcești intră în alertă.

crime scene

un imprint al grupurilor FLACĂRA și

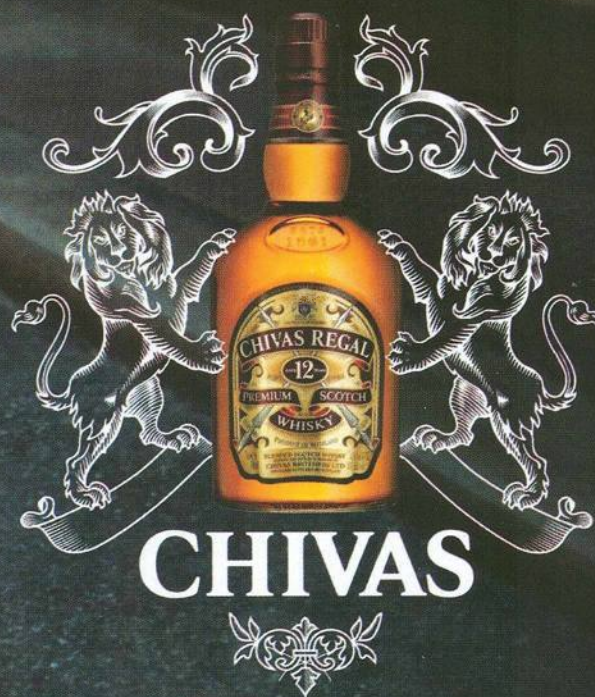
calitate garantată de

PUBLICAȚIILE
FLACĂRA

TO GALLANTRY

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

LIVE WITH CHIVALRY

Live with Chivalry – Chivas Regal readuce la viață valorile c

Live with Chivalry – noua campanie globală a celui mai prestigios brand de whisky scoțian își propune să readucă în actualitate valorile cavalerismului, invitându-ne la o viață mai împlinită. Într-o eră plină de individualism și materialism, **Chivas Regal** ne propune să trăim cu onoare, loialitate și galanterie.

Chivas Regal

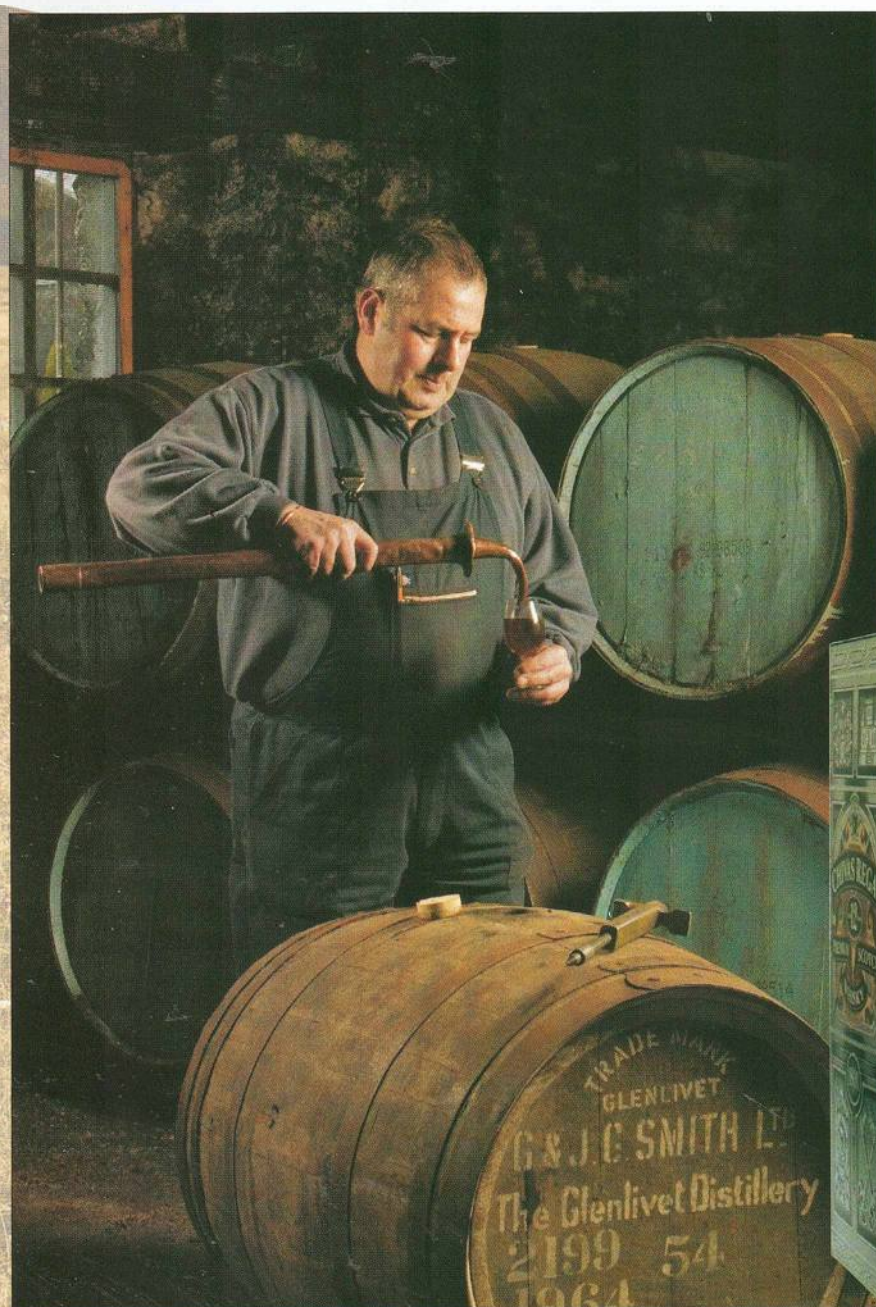
a inițiat un sondaj la nivel global care arată, mai întâi de toate, că noua campanie de comunicare este bine poziționată în timp – în vremuri în care adevăratele valori se pierd pe zi ce trece, feedback-ul sondajului demonstrează că prietenia, loialitatea, onoarea și galanteria sunt valori pretuite pe toate meridianele. 71% dintre persoanele intervievate sunt de acord cu mesajul **Chivas Regal**, susținând că ar avea o viață mai împlinită dacă toți oamenii s-ar ghida după aceste valori. Campania **Live with Chivalry** reprezintă mai mult decât un simplu act. Ea vorbește despre cât de important este să-ți păstrezi cuvântul dat și să-ți susții propriile convingeri, oferind un exemplu demn de urmat.

Sophie Gallois, **Chivas Regal Brand Director**, explică:

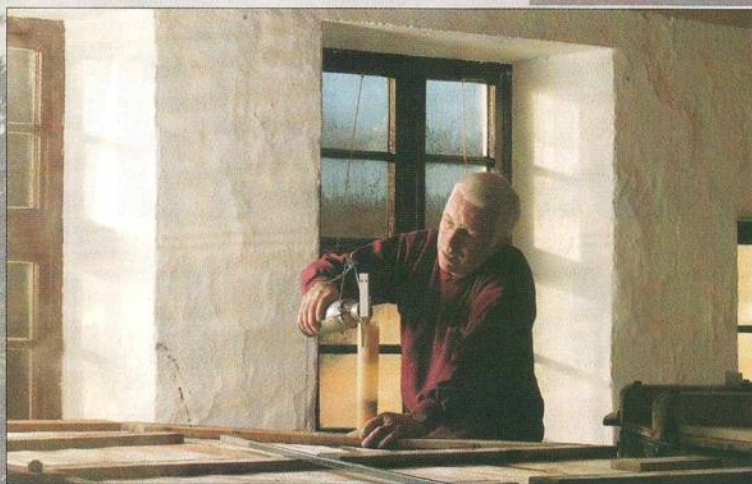
„Rezultatele sondajului arată câteva contraste interesante în ceea ce privește cavalerismul în diferite țări. Dar în ciuda acestor diferențe, mesajul coplesitor este acela că oamenii doresc să vadă mai mult cavalerism în comportamentul tuturor. **Chivas Regal** sărbătorește un ideal masculin plin de substanță, clasă și sofisticare. În ultimă instanță, sondajul denotă că noua campanie **Live with Chivalry** reprezintă un mesaj puternic în contextul global actual”.

Lumea traversează o perioadă schimbătoare și plină de provocări.

Imaginea de ansamblu vorbește despre incertitudine economică, dar, la nivel individual, lucrurile stau diferit. În final, detaliile mici și subtile sunt cele care fac diferența și se reflectă în rezultatele mari. O lume globalizată înseamnă a fi mai atent, a empatiza

Chivas Regal cavalerismului

mai mult cu cei din jurul nostru. E firesc să trăiești gândindu-te mereu la cei de lângă tine. În momentul de față, se poate observa reînnoirea cavalerismului peste tot în lume. Dar este acest concept învechit în ziua de azi, asemeni cavalerilor în armură strălucitoare ce întruchipau aceste valori? Aparține cavalerismul unei ere demult apuse? În urma sondajului efectuat pe patru continente, răspunsul este absolut nu.

În Rusia, 77% dintre bărbați prețuiesc inteligența altui bărbat mai presus de toate. În Franța, doar 6% din cei intervievați consideră că individualismul este important pentru un bărbat, galanteria și sensibilitatea fiind prețuite mai mult. Bărbații britanici susțin că încrederea, onoarea și inteligența sunt valorile definitorii ale masculinității, puterea individuală clasându-se pe ultimele locuri ca atribut. Întrebând același lucru în rândul femeilor, rezultatele sunt izbitoare de asemănătoare. Majoritatea femeilor din Franța (76%) prețuiesc loialitatea mai mult decât orice altă calitate a unui bărbat. 71% dintre femeile din Rusia și 64% dintre femeile din Grecia caută inteligența într-un bărbat, mai presus de toate. În Spania, 64% dintre femeile interviuate cred că onoarea este definitorie pentru persoanele de sex masculin.

Dar cum sunt privite aceste valori pe meridianele noastre? Chivas Regal a stat de vorbă cu mai multe personalități și a aflat cum arată cavalerul modern în România.

Valentina Pelinel ne spune că „a trăi cu onoare, loialitate și galanterie înseamnă în primul rând a te respecta pe tine însuși și a trăi în armonie cu oamenii, cu natura, cu tot ceea ce ne înconjoară. Educația are un rol important în formarea acestor calități, dar ține și de caracterul omului, conjunctura, mediul de familie”. De la creatoarea de modă Irina Marinescu aflăm că „un cavaler modern este un model masculin de educație și cultură,

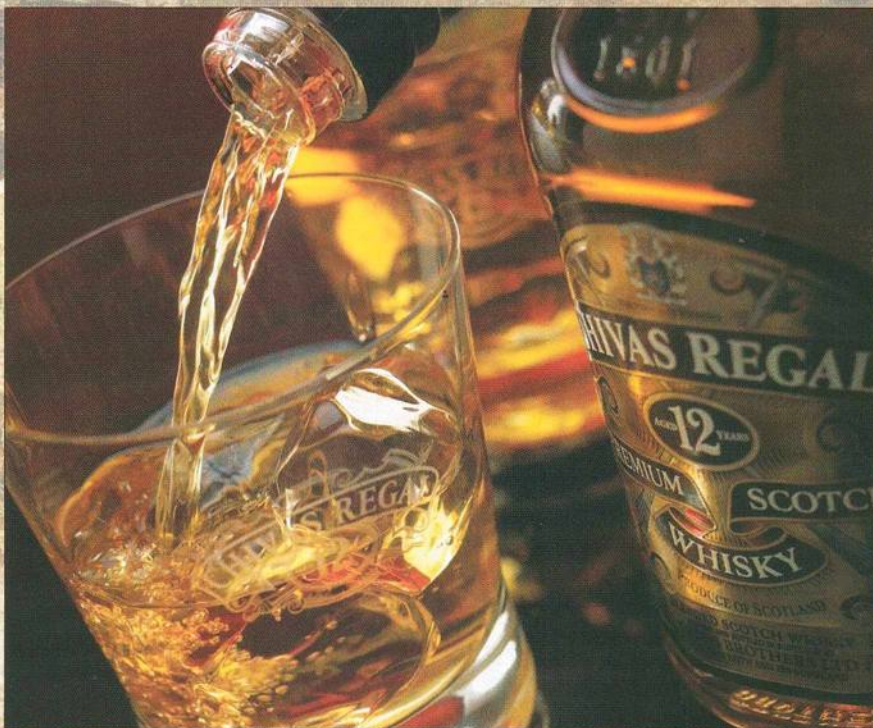
indiferent de epoca în care se află el. E ceva ce vine din educație, intelect, cultură și conduită, nimic opulent, nimic scriitor.” Monica Davidescu conturează mai clar portretul: „Trebuie să aibă simțul dreptății, al responsabilității și să-și susțină propriile convingeri. Trebuie să știe ce înseamnă să fii bun și să nu-i pese când cineva îl vede vărsând o lacrimă”.

De cealaltă parte, ușor mai pragmatici, bărbații vin să întărească valorile cavalerismului. „Loialitatea cea mai importantă și mai grea e față de tine însuși. Când poți să nu-ți trădezi idealurile de tinerețe, când nu mai dai un principiu pe o mașină rapidă și un prieten pe un cont, atunci se cheamă că ești loial. Galanteria adevărată e aceea când n-ai nici un interes să te porți frumos”, este de părere Lucian Mândruță. Vlad Enăchescu crede că „în general, oamenii de calitate rămân loiali familiei, prieteni-

lor, dar și pasiunilor lor, fie ele de orice natură. Calitatea este mai importantă pentru un adevărat cavaler și nu cantitatea, eleganța și distincția sunt preferate epatării. Onoarea este o virtute vulnerabilă, pe care o construiești în timp, foarte greu, și se poate distruge într-o singură secundă. Un cavaler însă nu își distruge onoarea niciodată, chiar dacă trebuie să renunțe la foarte multe plăceri.”

Acestea sunt vremurile în care trăim. Viața nu constă în a accelera lucrurile și a împinge totul la limită, ci, mai degrabă, în a reflecta și a consolida relațiile cu ceilalți. Noul lux nu înseamnă gadgeturi noi, vacanțe exuberante și petreceri interminabile, ci presupune a dedica timp familiei și prietenilor, a-i ajuta pe alții să se ajute pe ei înșiși. Nu înseamnă a impresiona prin strălucire, cât a da o mână de ajutor binelui comun. Cavalerismul face o celebritate din noi toți.

Text: Raluca Spătareanu

Dodi al-Fayed și Lady Di, între afacere și conspirație a destinului

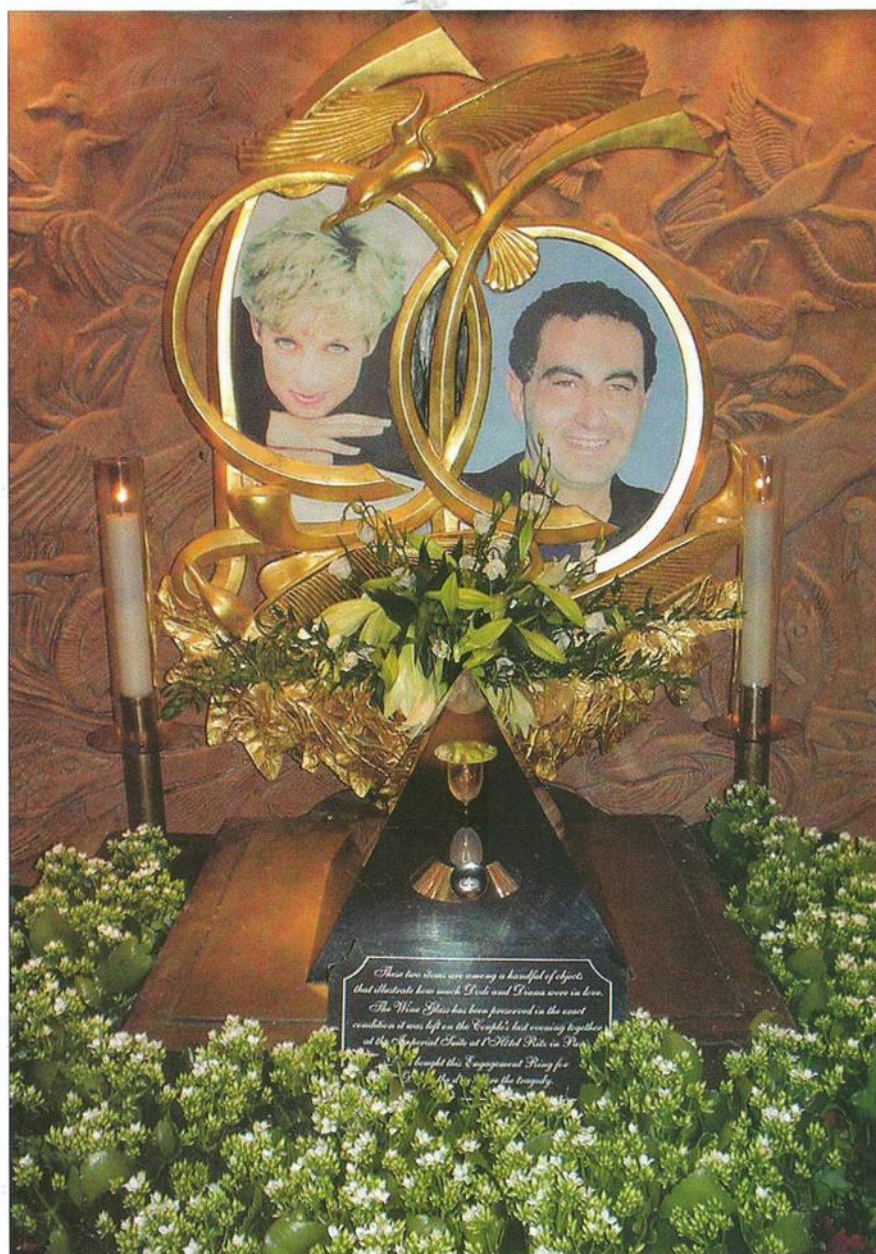
Timpul lansează noi perspective asupra morții prințesei Diana

În vara lui 1997, mapamondul a făcut cunoștință cu Emad El-Din Mohamed Abdel Moneim Fayed prin intermediul unui sărut rămas celebru. Cel dintre el și Lady Diana, prințesa de Wales, surprins de paparazzi pe când cei doi se aflau la bordul unui iaht privat. A fost momentul când presa a izbucnit. Soția moștenitorului coroanei britanice redeschidea un capitol care se mai repetase la același nivel, cu ani în urmă. Moartea celor doi a fost speculată, nimeni nemaiputând considera-o azi un eveniment întâmplător.

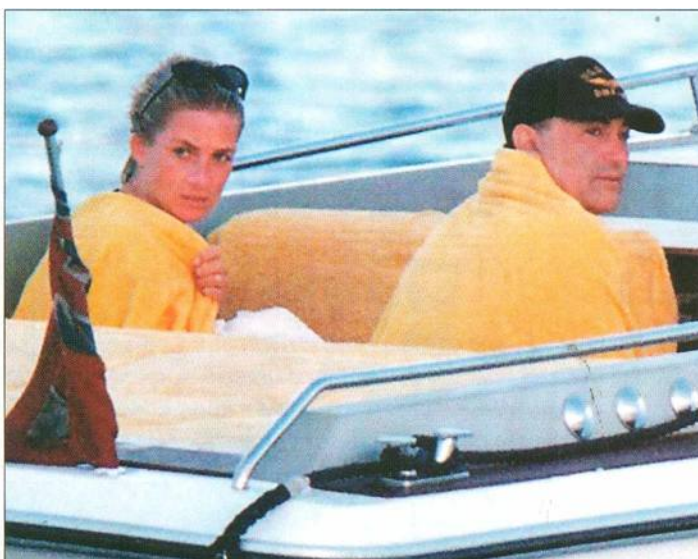
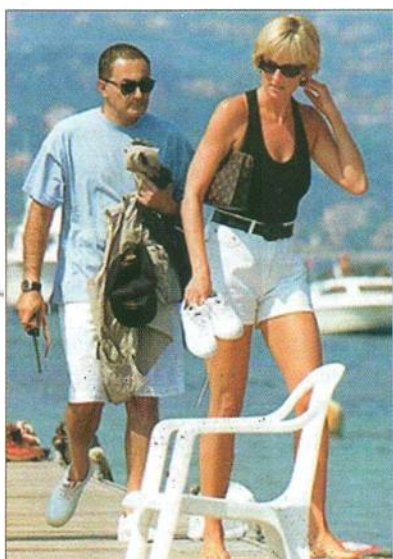
**O întâlnire
transformată
în afacere**

**Necunoscutul
Dodi
și compania sa
de nume
celebre**

**Dodi a fost un om
aflat în căutarea
unui statut într-o lume
care nu îi oferea nimic
și în fața unui tată
indulgent din punct de
vedere financiar dar
care, în spatele său, îl
numea „fiul meu
prost”. Într-o astfel de
lume, Dodi a devenit
nesigur pe el, suferind
chiar de depresie.**

Dodi Fayed, așa cum este cunoscut, a fost fiul cel mare al miliardarului egiptean Mohamed al-Fayed și al Samirei Kashoggi, sora dealerului de arme plin de notorietate Adnan Kashoggi. Presa s-a grăbit să-i creeze o personalitate care să atragă cititorii: era playboy-ul cu o improbabilă lungă listă de cuceriri feminine. Născut la Alexandria în 1956, Dodi era producător de film, dar nimeni nu s-a întrebat nici ce fel de om era, nici ce fel de muncă făcea. Povestea de iubire dintre el și Lady Di escalada tabloidele într-o poveste de iubire numită a secolului: noii Edward și Wallis Simpson. Totul a început când Mohamed al-Fayed și Lady Di s-au întâlnit în cadrul unui eveniment caritabil, la Londra, moment în care s-a grăbit să-i ofere Dianei și fiului său, Dodi, o vacanță la casa sa din sudul Franței, loc unde au zburat cu un jet personal pe 11 iulie. Vacanța cuprindea și o călătorie cu *Jonikal*, iahtul miliardarului, moment acompaniat de mulțimea de paparazzi care încerca să fure imagini de pe jet-ski-uri. Seara, o discotecă special amenajată pentru prințesă i-a avut invitați, în mod ciudat, doar pe cei doi. După aceste zile de vacanță, Diana s-a întors în sudul Franței pentru o altă vacanță pe *Jonikal*, de data asta doar alături de Dodi.

Conspirația destinului

Deznodământul unei afaceri riscante

În anii '80, departe de controlul tatălui său, Dodi a făcut cunoștință cu cocaina, lucru care, după cum povestesc apropiații lui Dodi din acea vreme, „îi conferise personalitate“. Zvonurile spun că ajunsese să achiziționeze un kilogram de cocaină pe săptămână, pe care o pune la dispoziția prietenilor precum un colecționar de Don Perignon care-și invită suita la degustare.

Background-ul relației sale cu prințul Charles era extrem de favorabil relației cu Dodi, întreaga lume având cunoștință despre problemele din căsnicia lor pe care Diana nu se mai străduia să le ascundă. Evadând din sistemul regal, Diana își găsisse confidenți dubioși, cum ar fi clarvăzători și numerologi, pe care-i asculta cu aviditate. Era însoțită de paparazzi peste tot unde mergea, de aceea și disperarea ei de a-și găsi un protector creștea cu fiecare zi. Lucrul acesta s-a întâmplat odată cu începerea relației cu Dodi, eveniment extrem de convenabil pentru tatăl lui care vreme îndelungată, ceruse autorităților un pașaport britanic, ceea ce nu i s-a aprobat și, cu siguranță, nici nu se va întâmpla, fiind tratat precum o *persona non grata* de către guvern. Relația lui Dodi cu Diana a fost cât se poate de binevenită pentru miliardar, printre altele deținătorul magazinelor *Harrod's*, un simbol al britanicilor, deoarece astfel a avut ocazia să-și construiască un nou pol al puterii, în centrul căreia se afla alteța de viță regală.

Cât despre Dodi, acesta nu a acordat niciodată un interviu vreunui ziar sau vreunui post tv. În schimb, viața lui a rămas legată de nume ca Brooke Shields, Julia Roberts, Marie Helvin, Koo Stark, Britt Ekland, Winona Ryder, Daryl Hannah, Joanne Whalley, Tina Sinatra, Tanya Brier,

Kelly Fisher sau Susannah Constantine, știut fiind că Dodi nu era interesat de orice femei, ci numai de cele faimoase. Este cunoscut faptul că Dodi l-a angajat pe Pat Kingsley, faimosul publicist al lui Tom Cruise și al Madonnei, pentru a se asigura că acesta îl va fotografia ieșind din limuzinele sale cu celebrități de braț și intrând în restaurante la fel de celebre din Los Angeles. Nu se știe sigur dacă Dodi chiar a avut relații cu toate cele cu care a fost fotografiat, pentru el fiind importantă mediatizarea sa alături de aceste nume faimoase. Din spatele uriașei sale averi, Dodi a luptat cu strășnicie pentru a-și crea imaginea mult dorită de playboy. Acesta a fost un țel al său.

Evenimentele au conspirat astfel încât să aducă laolaltă trei oameni care aveau nevoie unul de celălalt: Diana, încercând să se refacă în urma relației secrete cu chirurgul Hasnan Khan dar și urmărind să-l folosească pe Dodi pentru întoarcerea la fostul iubit, Mohamed al-Fayed, aflat la capătul unui lung șir de umilințe suportate din partea establishmentului britanic și Dodi, chinându-se să facă ceva din viața sa, pe care tatăl său o considera ratată. Iar această conspirație a destinului a fost, în mod ironic, momentul în care Dodi ar fi putut simți pentru prima oară gustul libertății: pe un alt iaht, pe Dodi îl aștepta o

altă femeie, modelul Kelly Fischer, iubita acestuia de doi ani, care urma să se mărite cu Dodi și care purta, ca dovadă a logodnei, inelul mamei lui Al-Fayed. Cumpăraseră chiar o casă împreună, în Malibu. După ce, după un telefon pe care Kelly l-a înregistrat și l-a oferit presei, aceasta l-a acuzat pe Dodi că-și bate joc de ea și că toată presa știe că tocmai zburase la St. Tropez cu Diana, Kelly a convocat o conferință de presă unde a făcut o adevărată paradă pe tema inelului de logodnă, plângând pe umărul mamei sale. Numai că Dodi alesese deja. Datoria față de tatăl său, care-i promisese o viață așa cum o visase, l-a făcut să renunțe la Kelly Fischer în favoarea Diane, relație cu care Mohamed știa că lovește puternic în însuși simbolul britanic: familia regală. Un prieten apropiat al lui Dodi, milionarul Henry Hay, povestește că simțul datoriei parentale al lui Dodi era unul profund. La arabi, familia este sacră și nu putea tocmai Dodi, o persoană cu vizibilitate, să încalce această datorie. Profunde considerente psihologice au făcut ca acesta să pună pe primul loc datoria față de tatăl său, renunțând la relația cu Kelly.

Controversele legate de moartea cuplului nu au fost clarificate nici până azi. Se pare că nu a existat nici un telefon între Mohamed al-Fayed și Dodi în noaptea accidentului de mașină de sub podul *Alma* din Paris, prin care cel dintâi ar fi fost de acord cu schimbarea planului hotărât împreună, care prevedea ca cei doi să nu părăsească hotelul parizian la care erau cazați. Dodi a fost cel care a anunțat personalul de securitate al hotelului că ar fi vorbit cu tatăl său și acesta și-ar fi dat acordul pentru schimbarea planului, urmând ca evacuarea celor doi să aibă loc pe ușa secundară a hotelului, cea principală fiind asaltată de paparazzi. Ironia face ca prima oară când Dodi nu și-a ascultat tatăl, el să plătească cu viața nesupunerea și asumarea propriei decizii. Tragedia care a urmat o cunoaștem cu toții. Nu doar viața lui Dodi a fost curmată, ci și cea a prințesei de Wales, singurul supraviețuitor al cumplutului accident fiind cel care îi însoțea dar care nu a adus, de-a lungul anilor, amănunte semnificative. Mohamed al-Fayed și-a iubit fiul în singurul mod în care a știut s-o facă, fiind un perfect cunoscător al intimității lui și decidând totul pentru el. În momentul în care fiul a încercat să treacă peste autoritatea tatălui, plata a fost cumplită. Datorită acestei tragedii a ajuns Dodi pe prima pagină în *People Magazine*, așa cum și-a dorit întotdeauna. Ironie a destinului sau eșec al unei afaceri private, aceasta nici nu mai are vreo importanță...

Text Thea Alexandru

CREIERE CARE NE COAF

Radu Paraschivescu:

„Sportul face parte din cultură”

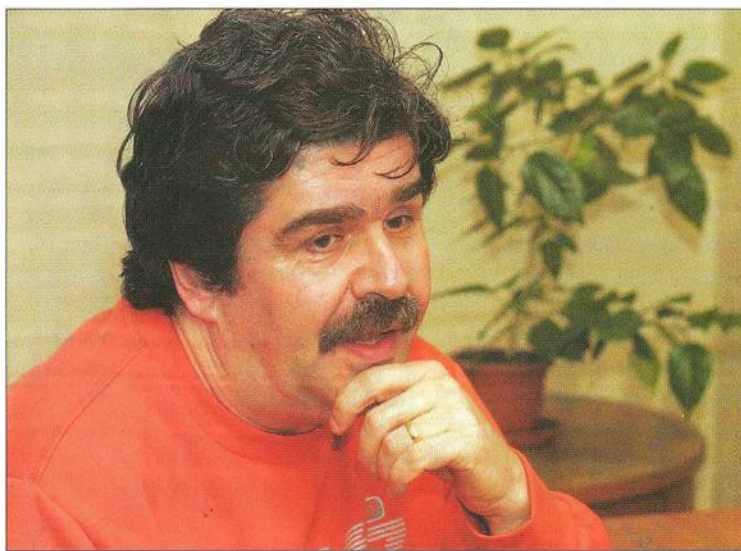
Gazetar sportiv, scriitor, traducător, Radu Paraschivescu ne-a uimit cu al său *Ghid al nesimțitului*, ne-a reamintit de fața urâtă a unor sportivi în *Fanionul roșu*, ne-a relatat despre fața actuală a Bucureștiului în *Bazar bizar* și a prezentat cu umor despre metehnele vorbitorilor de limbă română și despre gafele vedetelor post-decembriste în *Fie-ne tranziția ușoară*, *Mie rău la cap, mă doare mintea*. Editorialist la *Evenimentul zilei* și *Adevărul*, omul-cheie pentru colecția *Râsul lumii* de la *Humanitas*, Radu Paraschivescu ne-a vorbit despre proiectele sale și despre relația dintre sport și literatură.

► **Sunteți co-autorul și co-traducătorul a două lucrări de referință în literatura sportivă – *Enciclopedia Larousse a fotbalului* și *Jocurile Olimpice de la Atena la Atena 1896-2004*. Am dori să știm cum a început aventura dv. în jurnalismul sportiv?**

– Pasiunea pentru jurnalismul de fotbal m-a adus către presa sportivă. Completam conștiințios toate chestionarele pe care echipa Ioanițoia-Tolontan le făcea cu privire la părerile cititorilor. De fiecare dată când ei puneau întrebarea: „Care este defectul principal al *Gazetei sporturilor/Pro Sport?*”, răspunsul meu era invariabil „Faptul că nu mă angajați!” Apoi, am început această enciclopedie *Larousse* pe care am scos-o la RAO și unde a fost nevoie de sprijinul cuiva din gazetăria sportivă. Am făcut echipă cu Alin Buzărin de la *Gazeta sporturilor* și cu alți doi oameni precum Theo Jumătate, Ionuț Iordache. Oamenii de la *Gazetă* au citit ceea ce am scris și eu, li s-a părut interesant și atunci mi-au făcut o propunere la care eu visam de ani buni și anume, să scriu la ei. Asta s-a întâmplat în 2003, exact în ziua în care m-am angajat la *Humanitas*. Chiar am avut o zi foarte plină atunci. Așa a început *logodna* care a durat cinci ani, după care m-am desprins din gazetăria sportivă. De ce? Pentru că mi s-a părut, pe de o parte, că lucrurile despre care vorbim noi nu mai au legătură cu sportul, pe de altă parte, că presa e mult prea concisă cu niște arătări cărora le șade bine ignorate.

– **Ați publicat mai multe romane – *Cu inima smulsă din piept*, *Efemerida*, *Balul fantomelor* – care a fost cel mai bine vândut?**

– Surprinzător, nu romanul s-a vândut cel mai bine, ci *Ghidul nesimțitului*, care, în anul în care l-am publicat, în 2006, a fost cea mai vândută carte a târgului *Gaudeamus*. Cred

„Am rămas la cronică tv pentru că nu am organ politic, e ca și cum mi-aș pierde fecioria politică și nu mă aventurez mai departe de anumite geamanduri. Nu cred că sunt înzestrat pentru asta. Mă uit la scena politică și nu pricep mare lucru, s-ar putea să fiu eu de vină și nu actorii politici.”

că a impresionat titlul în primul rând, acesta a fost cârligul cu care am atras oamenii. Lumea și-a pus tot felul de întrebări: cum adică *Ghidul nesimțitului*? E o carte de *self-help*, te ajută să obții performanță în domeniul acesta – ca și cum am avea nevoie. A devenit bestseller. Romanele însă s-au vândut, la început, destul de prost. Am debutat cu *Efemerida* în 2000, un roman de care nu aș vrea să îmi aduc aminte fiindcă este o carte proastă, o spun cu toată franchețea. *Efemerida* a fost cartea teribilistului nedebutat, cartea omului care a vrut să înghesuie între niște coperti tot ceea ce știe, tot ce a trăit sau crede că va trăi de acum încolo, să fie o salată cu accente de tocană care să-l ghiftuiască pe cititor și să îi semnaleze prezența unui geniu și a ieșit un spanac din toată povestea. A fost o carte ratată și un debut prost. A urmat la puține luni un roman pe care îl voi reedita acum, la *Humanitas*, la târgul de vară, și anume *Balul fantomelor*. Și el a avut un neajuns, nu a știut lumea de el, fiindcă nu știa lumea de mine! Cu ocazia asta am aflat cât de mult contează conturul public al unei persoane în momentul în care vii cu o carte pe piață. *Balul fantomelor* este o carte scrisă în registrul comic, o farsă care își ia ca pretext traficul de droguri în școli și implicarea unei rețele de profesori distribuitori. Se dovedește că, de fapt, acei

profesori nu sunt profesori, ci niște actori care joacă într-o piesă după un scenariu, montată de polițiști. Al treilea roman este *Cu inima smulsă din piept*, care nu s-a vândut rău – circa 4.000 de exemplare în jumătate de an.

– **Ați îmbinat literatura cu sportul, nu sunt două domenii cam contradictorii?**

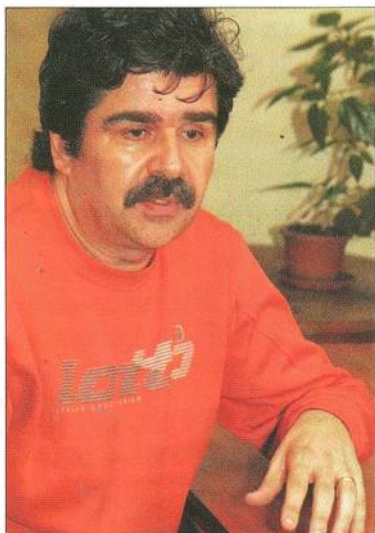
– Eu cred că ele pot trăi într-o relație foarte fericită, sportul face parte din cultură, nu-l putem scoate și privi ca pe un domeniu frivol la care au acces doar brutele, analfabeții, oamenii fără căpătâi. Sportul este un domeniu nu doar creditabil ci și nobil. Sau cel puțin ar trebui să fie. Cât despre combinația literatură/sport ea a fost deja testată în diverse literaturi. Vi-l dau exemplu pe uruguayeanul Eduardo Galeano din Uruguay, care a scris pagini memorabile despre fotbal, jurnalistul englez Brian Glanville, care a scris romanul *Olimpicul*, pe conaționalul său, Nick Hornby, autorul romanului *Fever Pitch*, tradus la noi cu titlul *Febră stadioanelor*. Cred că literatura română a dat și da suficienți oameni care au drag și de carte și de sport – Tudor Octavian, Radu Cosașu, Fănuș Neagu, Nicolae Manolescu.

– **Mergeți la Leipzig, în ce calitate și ce înseamnă târgul de carte de acolo?**

– Târgul este foarte mare, dar cred că e miniatural pe lângă cel de la Frankfurt care e ceva stresant. Leipzigul pentru mine este o premieră fiindcă voi citi prima dată la un târg de carte. La Leipzig mă duc împreună cu Petru Cimpoeșu, invitați de *Institutul Cultural Român*.

– **Cum s-a născut colecția *Râsul lumii*, la editura *Humanitas*?**

– S-a născut la *Humanitas* pentru că nu am putut să o înființez în alte locuri. Eu unul am încercat ani de zile să plasez ideea unei colecții de carte comică și nu am avut cui. Am avut parte de refuzuri, inclusiv la RAO, unde am lucrat ani de zile. Mi s-a explicat că nu există un rost anume pentru o

Mihail Gălățanu

mihail.galatanu@revistalacara.ro

Șpaga militară

asemenea colecție de carte. Când am ajuns la *Humanitas*, mai mult ca să îmi fac datoria față de mine, am adus discuția despre această colecție și față de Gabriel Liiceanu – omul profund serios al culturii române. M-am înarmat cu răbdare și cu conștiința faptului că aș putea fi refuzat. Gabriel Liiceanu mi-a spus că propunerea mea este foarte bună și m-am apucat. Colecția împlinește patru ani anul acesta și dovedește că literatura umoristică nu e o literatură facilă, un subprodus fără miză. Cine susține așa ceva ori e amnezic ori e necitit pentru că, dacă o luăm de la Plaut și Aristofan, trecem prin Jaroslav Hašek, Twain și Saki și ajungem la umoriștii români constatăm că nu e deloc o îndeletnicire secundară. E o colecție care propune tot scriitori, unii de foarte mare talent, alții de foarte mare vizibilitate și cred că merită tot efortul și toată considerația. E o colecție care aduce profit, de doi-trei ani stă pe picioarele ei și defilează în continuare.

– La ce lucrați acum?

– Scriu o colecție de povestiri care provizoriu se cheamă *Hocus-pocus integratus* și prezintă România după integrare. Cartea e compusă tot în cheie comică și poate fi considerată un fel de continuarea *Bazarului bizar*. Am câteva idei de roman. Unul se referă la un episod mai puțin cunoscut din viața lui Caravaggio, provizoriu se cheamă *Mâna lui Merisi*, dar nu știu dacă o să rămână acest titlu, iar celălalt va fi o carte care va spune povestea unui cântec. Aici mi-e foarte greu să găsesc titlul. E vorba despre un cântec care a apărut în Irlanda în secolul al XIX-lea, pe timpul foametei din 1849, când ministrul-secretar pentru agricultură al Angliei a spus public că *foamea este pedeapsa lui Dumnezeu la adresa irlandezilor*, iar relațiile dintre Anglia și Irlanda nu erau cordiale. Era un cântec despre sărăcie și nedreptate, un cântec îngânat de oameni la colțuri de stradă care apoi s-a mutat din Europa în America, a ajuns în Australia în coloniile penitenciare în Bothany Bay unde a devenit cântec de ocnă și a revenit în Europa în deceniul trecut devenind cântec de stadion care poate fi auzit la meciurile lui *Liverpool* sau la *Glasgow* etc.

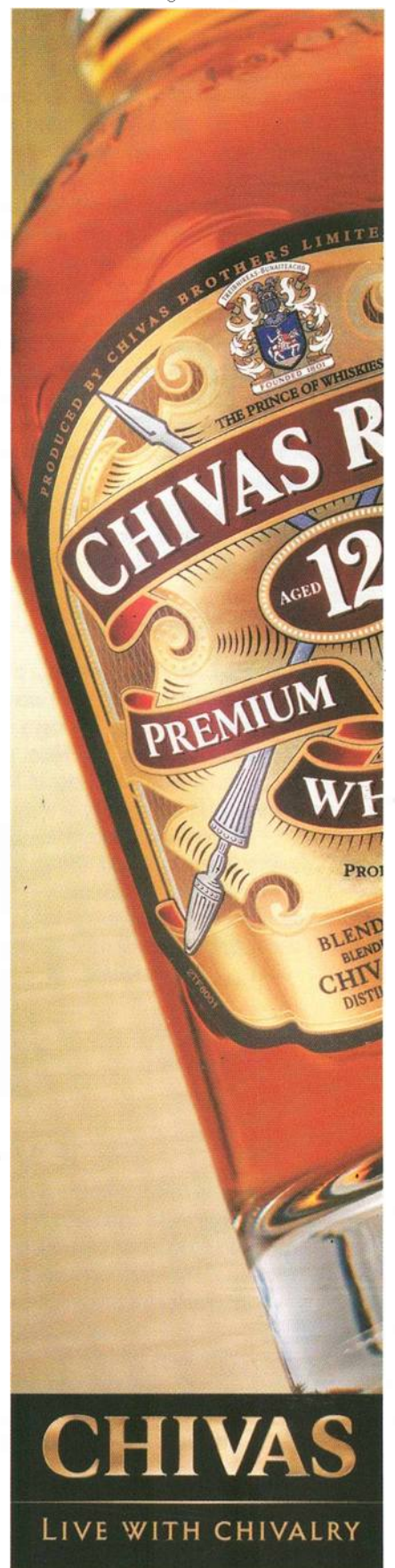
– Cum e experiența de editorialist la *Evenimentul zilei*?

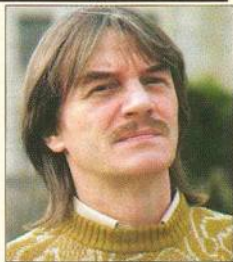
– Mă ajută în mod special din punct de vedere al vizibilității. Am primit o invitație din partea lui Răzvan Ionescu imediat după plecarea celor 30 și ceva de oameni la sfârșitul lui 2004, era o invitație foarte riscantă pentru mine fiindcă nu știa nimeni ce urmează, existau mai multe opinii că va fi cumpărat de Adrian Năstase. Am cerut un răgaz de două luni să văd care este de fapt orientarea ziarului. După două-trei luni Răzvan Ionescu a revenit cu un telefon. Mi-am dat seama că ziarul nu se smintise chiar dacă pleaseră multe condeie. Am zis: „Hai să fac lucrul acesta”, fiindcă făcusem oricum jumătate de ani cronică tv la *Observatorul Cultural*. Un alt avantaj, pe lângă vizibilitate, este că trebuind să te încadrezi într-un anumit număr de semne, începi să îți rafinezi stilul, să te disciplinezi tehnic.

Text: Alice-Claudia Gherman și Mihail Gălățanu

foto: Octavian Tîbăr

Scandalurile în armată, în prag de 2010, adică de un nou deceniu, în care reorganizarea armatei chiar ar trebui să funcționeze, răsar rar. Dar bine. Când explodează câte unul, îți vine să te ții cu mâinile de cap. Vreme de aproape un deceniu, dacă nu mai bine, am „ținut” rubricile de „armată” (se numeau *LINEA DE OCHIRE* sau *CULISELE POLITICII MILITARE*), „servicii secrete”, „investigații”, la *EXPRES*, *CAPITAL*, *EVZ*, *FLACĂRA*. Nu îmi e, deci, cu totul străin, ce se întâmplă acolo. Afacerile armatei, majoritatea contestabile, fie că se numesc *Hercules C-130*, *Flota împrumutată de la britanici (fregatele)* sau, mai recent, *Spionul-Dandana 0,007*, au ceva în comun: gestică lentă. Finalul nu e cunoscut opiniei publice. Se „clocesc” în spații inaccesibile informației obișnuite, a omului de rând, a muritorului. Uneori, au parfum de *ȚIGARETA I* sau *II*. Una dintre ultimele anchete ale procurorilor anticorupție vizează obținerea unor titluri universitare pe șpagă. Suma avansată pentru obținerea favorurilor: în jur de 15.000 de euro. Titlurile universitare nu sunt singurele care se cumpără. Se cumpără înmatriculări de mașini (celebrele înmatriculări de la Buzău!), se cumpără permise de conducere, se cumpără diplome, examene la facultate. De toate. Chiar și în cazul în care ești bătă în domeniu, poți să îți „tragi” un titlu universitar. Și atunci, te întrebi cum ar putea rămâne constantă încrederea populației în cele două instituții-fanion, ajunse (alături de Banca Națională) de referință: biserică și armată? În interval de mai puțin de trei luni, trei scandaluri cât un tsunami zguduie armata română: 1. Armele de la Ciorogârla; 2. Spionul „bulgar”, cel vandabil pe murături și castraveți; 3. Grade universitare blătuite. Nu sunt singurele: se întâmplă revocări, arestări de militari în consecință, într-un cuvânt: oarece fierbere în armată. Este și motivul pentru care revista *FLACĂRA* și-a propus să le ia pe rând, inclusiv în numerele următoare – și să zăbovească asupra lor. Faptele spun că, de șapte ani, în ultimul caz pomenit, se fabrică grade universitare pe bandă rulantă. Numărul de implicații este destul de mare: peste o sută. Generalul Mircea Mureșan, fostul rector al Universității Naționale de Apărare *Carol I*, s-a ferit cât a putut, de privirile presei: n-a dat declarații. Nici nu prea ai ce zice, situația e cât se poate de stânjenitoare. Un cotidian apărut a doua zi după primul val de dezvăluiri, titra pe prima pagină: *Liber la șpagă!* În afacere, alături de numele lui Mureșan, apare și cel al lui Gabriel Oprea. Cel puțin fostul ministru, „diplomatul” Theodor Meleșcanu, are circumstanța atenuantă de a fi cerut verificarea activității lui Mircea Mureșan. Cel mai interesant lucru, în toată ancheta, este cum a ajuns să răsufle povestea. Se verifică principiul că „în oala acoperită nu dau gunoaie”, devenit ulterior proverb: oala nu a fost bine acoperită, căci anul trecut pe masa Direcției Naționale Anticorupție poposea o plângere a unui lector universitar, care nu putea să mai facă nici un pas înainte pe scara ierarhică datorită „chiolhanurilor universitare” care se întâmplau la vârf. Așa a fost dată în vileag căldășia generalilor. Țștia nu pun foarte des de un matrapazlâc, dar și când pun... trebuie să te ții! Așadar, corupția a pătruns tot mai adânc în vintrele celei care era considerată instituția cea mai de încredere a românilor. Bufet suedez: ce vrei să cumperi? Un titlu de lector, ceva conferențiar sau de-a dreptul un profesor universitar, ca să nu te încurci? Banul jos, câteva zeci de mii de euro – și apoi mai vedem noi...

Tudor Călin Zarojanu

În ce lume trăim?

Presa românească este croită pe catastrofism și frivolitate. Sânge, lacrimi și scandaluri. Cu cât mai tragic și/sau mai jenant, cu atât mai bine. La rândul lor, majoritatea „analizatorilor” care domină piața, deși deplâng subiectele și abordările jurnalistice la modă (în condițiile în care unii dintre ei sunt *părinți fondatori* ai știrilor cu găini violente care nasc pui vii!), nu fac decât să le cultive. Atât prin faptul că le comentează, deci le promovează, cât și prin tonul apocaliptic al discursurilor: trăim într-o țară de doi lei, ba chiar într-o lume de doi lei, toți politicienii sunt de rahat, toate vedetele sunt jalnice, oamenii sunt răi și proști, iar toate subiectele sunt praf în ochi, menite să ascundă adevăratele probleme – care sunt iminenta prăbușire a economiei mondiale, dublată de catastrofa încălzirii globale, sufocarea prin suprapopulare și suprapoluare, posibil și-un război mondial și/sau un cutremur catastrofal, dublat de un tsunami devastator.

Nu pot și nu vreau să vibrez la așa ceva. Pentru mine, viața e un dar minunat, fiecare zi e o nouă speranță, știu fără dubiu că majoritatea

românilor sunt normali și există foarte mulți buni la suflet, inteligenți sau măcar simpatici – atâtă doar că nu ies în prim-plan din cauza ipochimenezelor care-și dau fustele peste cap sau pantalonii jos ca să fie luați în seamă. Și, da, există oameni politici de calitate, în toate partidele. Și, da, există oameni de afaceri cinști!

Cu toate acestea, trebuie să recunosc spășit că există momente în care pozitivismul și optimismul meu sunt serios zguduite de ceea ce văd. E drept, vorbesc despre ceva ce văd tot în presă, deci în realitatea mijlocită, selectată și împachetată după criteriile și gustul unor ziariști. Și totuși, chiar conștient de acest lucru, mi-e greu, uneori, să întorc pur și simplu capul – gestul cel mai indicat în atare situații.

Bun, că primul ziar al țării (ca tiraj, firește) este un tabloid, accept și nu mi se pare atât de grav. N-am informații concrete, dar cred că e valabil și la case (state) mai mari. Că, pe de altă parte, viața unei vedete e bun public – mi se pare inevitabil, mai ales dacă vorbim despre un VIP din showbiz. Că, așadar, un divorț și un concubinaj

sunt subiecte fierbinți – asta e! Iar dacă vedeta se enervează pe paparazzi și se-ncontrează cu ei – am tot văzut asta pe la alții.

Dar șase pagini!? Șase pagini în cotidianul național nr. 1 despre un incident care a durat câteva minute și care a fost, în esență, o rățoială de cartier!? O ciocnire care a ajuns imediat subiectul principal al majorității canalelor mass-media! Ce acord cu FMI, ce probleme în coaliția guvernamentală, ce Congres PNL, ce criză mondială economico-financiară? O vedetă a zgâriat un șofer! Șoferul dă declarații! CV-ul șoferului! Lipsea doar poziția sindicatului șoferilor!

În ce lume trăim? Care este așa-zisa „agendă a cetățeanului”? Care sunt reperele noastre? Despre ce vorbim și cui vorbim?

Din fericire, confuzia nu durează mult. E suficient să ridici ochii din ziar. Nimeni dintre cei din jurul meu nu e interesat de așa ceva. Dacă pomeneste cineva subiectul, o face doar râzând și numai pentru câteva secunde. Apoi vorbim despre altceva.

Executiv

Mihaela Eugenia Boc, nepoata premierului, a fost angajată la Guvern, după ce fusese inspector la Primăria din Cluj, condusă de același Emil Boc. Care a declarat că nu știa de angajarea nepotei, altcineva a luat-o. Vă dați seama ce femeie ciudată, nici măcar un telefon nu i-a dat: „Unchiule, suntem colegi din nou!” Ca să se stingă bârfele, premierul a făcut două mișcări îndrăznețe: întâi și-a angajat șoferul de la PDL, Marius

Buzea, drept consilier, apoi a desființat Cancelaria Guvernului. Presa a afirmat că desființarea n-a însemnat decât mutarea personalului în cadrul Secretariatului executivului. Răutați. ■

Maniere

Președinta Camerei Deputaților, Robertă Anastase, a cerut să nu mai stea lângă Adrian Năstase la ședințele Biroului Permanent, așa cum era uzanța. Gestul poate părea copilăresc, dar la fel de bine poate fi văzut ca o alegere și atât: la fel de bine putea să solicite să nu stea lângă calorifer. În orice caz, nu are cum să justifice reacția lui Adrian Năstase,

care a comentat: „Nu vreau să fiu răutăcios (!!), dar (...) frumusețea trece, prostia se pare că nu”, sub pretextul că citează un prieten (!!).

Frumusețea – da, prostia – nu, dar manierele?

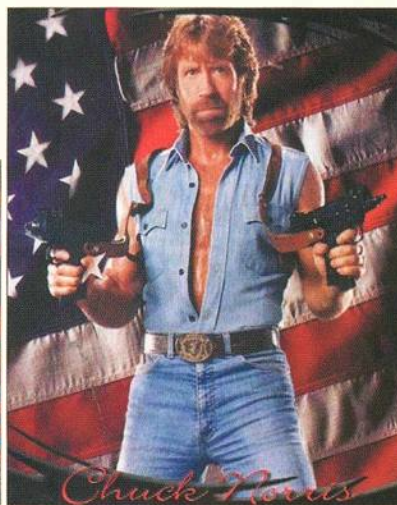
Adevărații români

În cartierul Tiburtina din Roma a fost inaugurat primul centru comercial românesc din Italia. *La strada* include 11 magazine: unul alimentar, cu produse românești, o cofetărie, librăria *Mihai Eminescu*, un magazin cu rochii de mireasă (foto), un oficiu pentru transferuri de bani, reprezentanța unei firme de transport cu autocarul și cea a unei companii aeriene etc. Între timp, probele ADN i-au dezincriminat pe cei doi conaționali arestați pentru violul unei fete de 14 ani, iar *Amnesty International* a condamnat „retorica anti-românească” și „atacurile xenofobe” italiene. Al, și sunt vreo 11.000 de firme italiene conduse de români. ■

Eșec

India și Pakistanul ar fi purtat negocieri secrete la nivel înalt timp de trei ani, pentru încheierea disputei asupra provinciei Kashmir. Negocierile au dus la schițarea unui acord vizând demilitarizarea treptată a provinciei.

Eforturile diplomatice s-au blocat prin 2007, iar atacurile teroriste din Mumbai, din noiembrie anul trecut, au distrus, cel puțin temporar, șansele unui acord. În imagine, o acțiune de protest la Jammu, în India, a refugiaților care au migrat încă din 1947, la declanșarea ostilităților. Ei sunt de 60 de ani cetățeni indieni, dar nu au statut de rezidenți permanenți, astfel încât nu pot cumpăra proprietăți, nu pot fi angajați oficial și nu au drept de vot. ■

Proiect

De ce doarme Chuck Norris cu lumina aprinsă? Nu pentru că îi e teamă de întuneric, ci pentru că întunericului îi e frică de el. Chuck Norris nu poartă ceas. El decide cât e ceasul. Când Chuck Norris taie ceapa nu plânge el, ci ceapa. Chuck Norris nu doar-me. El așteaptă. Așa sună câteva

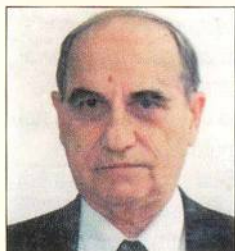
adevăruri celebre despre actorul și expertul în arte marțiale Chuck Norris. La acestea s-a adăugat recent încă o frază istorică, de data asta rostită chiar de el: va candida la președinția „statului liber Texas”. Norris a îndemnat grupările de dreapta din SUA să se unească pentru „a salva națiunea”. Și dacă națiunea nu vrea să fie salvată? ■

Record de criză

Așadar, e criză. Drept urmare, filmul *The Dark Knight* a realizat încasări de peste un miliard de dolari. Este al patrulea film din istoria Hollywoodului care trece această barieră, după *Titanic*, *Stăpânul inelelor: Întoarcerea regelui* și *Pirații din Caraibe: Cufărul omului mort*. Filmul lui Christopher Nolan a avut opt nominalizări la Oscar, câștigând două premii, unul pentru sunet și celălalt pentru cel mai bun actor în rol secundar, regretatul Heath Ledger. Anterior, el cucerise postum și distincția similară în cadrul manifestării *Screen Actors Guild Awards* (foto).

Deci, un miliard numai pentru biletele la un film. Să nu fie criza așa mare? ■

Basil Ștefan

Criza va schimba lumea. În bine!

Oricât de paradoxal poate suna, sunt convins că pe termen mai lung această criză gravă va schimba substanțial lumea – și anume în bine. Din două motive: mai întâi, deoarece cauzele care au declanșat criza sunt acum bine cunoscute; apoi, pentru că voința de a le elimina există la toți marii actori mondiali, deoarece nimeni nu a avut de câștigat de pe urma ei.

La originea răului se află prăbușirea celor doi giganti ai creditului ipotecar din SUA, *Fanny Mae* și *Freddy Mac*, din cauza dobânzilor aiuritoare din punct de vedere economic (sub rata inflației!) practice, nota bene, la indicația și presiunile guvernului. Legea care permitea acest lucru a fost adoptată în timpul administrației Clinton, democrații dorind să-și atragă majoritatea voturilor alegătorilor afro-americieni prin promisiunea de a ridica procentul proprietarilor de locuințe în rândul lor de la 50% la 75%, cât era în rândul albilor. Iar republicanii au păstrat legislația respectivă, deși contravenea clar principiilor lor economice, fiindcă voiau să-și atragă în același fel voturile... hispanicilor. Ca tacâmul să fie complet, credite ipotecare au primit și oameni fără nici un fel de garanție bancară, inclusiv, zice-se, unii boschetari!

Nebunia n-ar fi fost proastă dacă nu avea sistem: colosul asigurărilor *AIG* a început să vândă la

scară mondială pachete de valori mobiliare prezentate drept ultrasigure (ratingul AAA al agenției *Moody*) cu acoperire în creditele ipotecare americane. Băncile americane, dar și multe străine, care au mușcat din momeală, nebănuind că pachetele de „AAA” cumpărate nu mai valorau la un moment dat nici cât hârtia pe care erau tipărite, au intrat, firește, în mare dificultate. Implicarea ultimelor administrații americane în această nefericită afacere, din interese pur electorale, explică disponibilitatea imediată, atât a republicanului Bush, cât și a democratului Obama, de a recurge la ajutoare de stat de sute de miliarde de dolari pentru salvarea coloșilor financiari, ba și a unora industriali (*General Motors*, *Chrysler*) prăbușiți ca niște castele din cărți de joc.

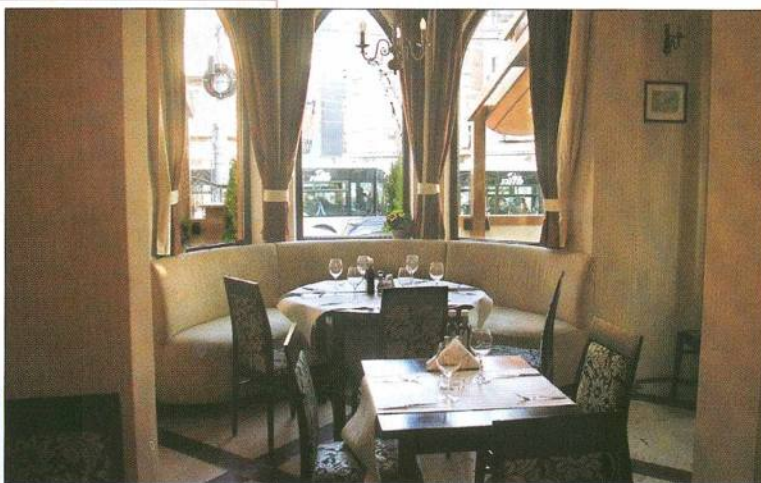
O a doua cauză a crizei au reprezentat-o tentațiile dereglementării cvasitotale operate în SUA cu peste 25 de ani în urmă. Dar lipsa oricărei reglementări, a oricărei supravegheri și avizări a condus la un abuz de încredere adesea strigător la cer din partea unor „jucători” de pe piețele financiare. Amintesc în acest sens schema piramidală a deja celebrului Madoff, care a păgubit zeci de mii de depunători naivi de peste 50 de miliarde de dolari; cinismul băncilor de pe Wall Street, care și-au onorat cadrele de conducere, în anul falimentelor 2008, în care au solicitat ajutoare de stat uriașe,

cu bonusuri de 18 miliarde dolari (218 milioane numai la *AIG*) sau lăcomia incredibilă a unui anume domn Fold, ex-președinte al Băncii *Lehman Brothers*, căruia Congresul i-a refuzat orice ajutor când s-a aflat că în cei opt ani în care condusesse (spre faliment) numita bancă, el personal încasase 400 de milioane de dolari!

Vestea bună este că acum toate aceste aberații se apropie de un binemeritat sfârșit. Principali actori mondiali au văzut la ce poate duce în practică „autoreglarea” piețelor financiare și nu mai vor să riște așa ceva. Rămâne doar de văzut ce formă va îmbrăca dorita reglementare, ce instituție va primi sarcina de a urmări și impune respectarea ei în plan internațional, dar și cum se vor putea evita efectele deprecierei dolarului etc. Rușii sugerează crearea unei noi monede internaționale de rezervă, alții propun ceva similar DST-urilor de la *FMI* sau fostei valute comune europene ECU. O soluție, sau măcar pași în această direcție, ar putea apărea chiar în cursul acestei luni, în urma vizitelor pe care președintele Obama le va efectua în Europa, respectiv la Londra (reuniunea Grupului celor 20), Strasbourg (aniversarea NATO), Praga (întâlnire cu liderii UE) și Turcia, unde ar putea da și semnalul unei reconcilierii cu lumea islamică. ■

Dantes, un restaurant ca sarea-n bucate

Cu toții cunoaștem povestea *Sarea-n bucate*, dar știm și din experiență cât de important este ca un preparat culinar să aibă tot ceea ce îi trebuie – inclusiv sare în cantități moderate – și să fie gătit cu mare artă spre a fi bun. Aplicând morala din basm, restaurantul *Dantes* din strada Radu Beller a creat un meniu de excepție sub bagheta maestrului bucătar Robert Tănase. Poate că ați trecut deja pragul restaurantului *Dantes* și v-ați convins că merită să reveniți aici. Sau poate că nu știți nimic despre el. Și pentru unii, și pentru alții, vă prezentăm povestea lui trecută și prezentă scrisă cu bucate din bucătăria italiană sau mediteraneeană și decorată cu vinuri italienești și românești.

frecventat de VIP-uri, de elitele Bucureștiului și, în general, de *connaisseurs* în materie de gastronomie. Bucătăria localului poartă amprenta măestriei și priceperii maestrului Robert Tănase, care are o experiență de peste 12 ani în gastronomie și care este un pasionat al

bucătăriei italiene, fiind unul dintre cei mai cunoscuți și mai apreciați 25 de *chêfi* de top din București. Sigur că, fiind acum manager, Robert Tănase a delegat o parte din îndatoririle sale ca bucătar către un locțiitor dar „Pentru clienții pretențioși, care doresc altceva decât se află în lista de meniu, prepar eu însumi ceea ce doresc. Astfel la noi există la noi așa-numita *Chêf Table* special pentru VIP-uri. Totul este să fim sunați înainte și să ni se comunice ce anume se dorește pentru a fi pregătiți cu ingredientele specifice preparatului cerut”, ne explică Robert Tănase.

La *Dantes* puteți încerca o *supă de pește cu fructe de mare, ravioli cu gorgonzola și nuci, ton în crustă de piper* și, ca desert, un *fondant de ciocolată* (suflă de ciocolată cu înghețată de vanilie). La care să asortați, după caz, un vin românesc alb/roșu sau unul italian. Puteți alege o sticlă de *Cuvée D'Excellence Riesling* – 65 lei sau un *Chateau Domenii* – 75 lei sau un *Verdichio Fazi Battaglia* – 100 lei/sticlă ori un *Pinot Grigio* – 110 lei. Sau dintre cele roșii: o sticlă de *Prince Mircea* – 90 lei sau *Prince Matei* – 120 lei ori o sticlă de *Chianti Classico* – 140 lei. La *Dantes* mai puteți servi *penne arrabiata* (paste cu sos de roșii, usturoi și ardei iute), *pollo diavola* (piept de pui în sos de roșii picant, garnitură de legume și cartofi), iar la desert puteți opta pentru un *tiramisu* sau un *tort de lămâie în crustă de bezea*. Prețurile sunt de la 10 lei salată Macedonia la 45 lei dorada mediteraneeană. La bar puteți servi un cocktail precum *Marguerita*, *Pinacolada*, *Rainbow* sau *Coconat Kiss* (12–14 lei).

text Alice-Claudia Gherman

foto Octavian Tibăr

După ce au deschis în plin centrul Capitalei restaurantul cu meniu românesc *La Escu*, patronii – Dan și Sidonia Tatoi – s-au gândit să creeze într-un imobil de la începutul secolului trecut, un nou restaurant în care să putem savura de astă dată arome mediteraneene și italienești. Povestea restaurantului începe în 2005. Într-un interior cu un design contemporan, care răspândește o atmosferă de intimitate și prietenie în același timp, ne așteaptă un meniu pe bază de pește și paste proaspete, pregătite în casă, care încântă papilele gustative, respectă tradiția rețetelor italienești și, în egală măsură, are un preț accesibil. „Suntem un restaurant gen *trattoria*, cu prețuri modice, dar care oferă o bucătărie în mare vogă – preparatele din pește și fructe de mare (n.r.) – foarte sănătoasă”, ne asigură managerul restaurantului, cunoscutul maestru bucătar Robert Tănase. De ce i-au pus numele restaurantului *Dantes*? Dacă bănuiați că numele restaurantului *Dantes* vine de la Edmond Dantès și

romanul *Contele de Monte Cristo*, vă înșelați. *Dan* de la numele patronului Dan Tatoi, *Te* de la Teea – fetița sa, iar *S* de la Sidonia Tatoi, soția sa. Așa s-a născut numele. Desfășurat pe trei nivele: parter, etaj și mansardă, având o capacitate totală de 120 de locuri (70 de locuri parter plus etaj și 50 de locuri în mansardă) în interior și 80 de locuri la terasă, localul este potrivit pentru întâlnirile de afaceri, petrecerile de firmă, *cocktail-uri* sau, pur și simplu, pentru întâlniri între prieteni. Separeurile sunt perfecte pentru întâlnirile *tête-à-tête*.

Dar la *Dantes* vin oamenii nu atât pentru a putea discuta în liniște la o cafea ori un pahar de vin bun, cât mai ales pentru a mânca preparate pe care ei înșiși acasă nu le pot pregăti și nici în alt restaurant cu meniu asemănător parcă nu au același gust ca aici. Mai mult, fiind amplasat într-un loc cu pretenții – în zona Pieței Dorobanți – localul este

Mușchi de vacă feliat, la grătar, în sos de rozmarin

ATINGEREA SULTANULUI

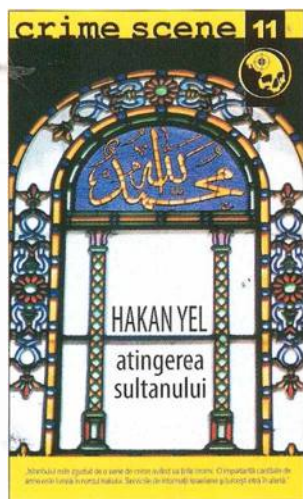
Cu Hakan la o bere...

Atunci când l-am cunoscut avea în mână un pahar de bere. Cu siguranță nu era înarmat ca personajele sale, deși privirea avea duritatea oțelului. Eram la un club din Taksim, în zona comercială a Istanbulului, la o petrecere organizată de *Kalem Agency*, cea mai puternică agenție literară a Turciei. Nermin, directoarea și sufletul agenției, mi-a zis: „Hai să-ți prezint autorii tăi turci!” și a început cu Hakan. Trebuie să recunosc – un tip simpatic (spune bancuri cu mare farmec!) și foarte comunicativ. Ce să scriu despre el? Născut în 1968, are o diplomă în arheologie și istorie la Universitatea din Ankara. A scris pentru *Cosmopolitan*. *Atingerea Sultanului* a apărut la editura *Kitap* în 2005 în seria *Horror*, deși eu cred că este un thriller! Al doilea roman se numește *Lokanta* și sperăm să-l oferim cititorilor români în 2010, despre cel de-al treilea nu spun nimic. Abia acum îi citesc prezentarea...

Metropola Istanbul este zguduită de o serie de crime brutale. Victimele sunt imami. Violența acestor crime atrage atenția opiniei publice. În același timp, un important transport de arme este livrat în nordul Irakului. Serviciile de informații din Turcia și Israel intră în alertă. Helin este o agentă israeliană „adormită” în Istanbul. Investigând crimele îl cunoaște pe Selim. O relație pasionată se naște între ei. Dar Helin este ucisă. Iar Selim vrea să se răzbune. Și nimeni nu bănuiește cine este de fapt Selim. Aflat pe lista celor mai periculoși o mie de turci din serviciile secrete, datat cu puteri psihice aparte pe care a încercat să le ascundă toată viața, Selim nu poate fi oprit. După ce guvernatorii din Istanbul, Izmir și Ankara sunt uciși, serviciile secrete sunt forțate să-i dea mână liberă lui Selim...

► Cum v-a venit ideea pentru *Atingerea sultanului*?

– De la căderea Imperiului Otoman, ideea unui *Sultan la Istanbul* a fost discutată uneori în secret, alteori, cum este și în ziua de azi, în mod deschis. Ca urmare, am vrut ca acțiunea romanului să aibă la bază o astfel de idee. Când mi s-a părut că romanele thriller americane încep să semene între ele și să devină plicticoase, mi-am imaginat o aventură care să se petreacă în Istanbul. Bineînțeles că evenimentele cotidiene (califatul, terorismul religios, traficul de arme, minusurile din sistemul de asigurare a ordinii publice, superstițiile ș.a.)

What If...? Ce-ar fi dacă sultanatul s-ar reinstala? Cum s-ar simți Europa cu un nou Imperiu Otoman în coastă? Istoria se repetă?

mi-au servit drept ingrediente, iar eu nu am făcut nimic altceva decât să le leg.

– Cât e realitate și cât e ficțiune în *Atingerea sultanului*?

– O mare parte din evenimentele romanului *ATINGEREA SULTANULUI* au avut loc în viața reală și continuă să aibă loc și în prezent. Cititorilor, care urmăresc îndeaproape evenimentele cotidiene din Turcia și Istanbul, le va fi foarte ușor să găsească indiciile pentru rezolvarea cazurilor încă în timpul citirii romanului. Dacă este să dau un singur exemplu, *Lista celor o mie de*

turci periculoși, amintită în roman, a apărut ca urmare a exploziei de la Banca HSBC din anul 2003, și a fost publicată pe prima pagină a ziarului *Milliyet*, unul dintre cele mai mari ziare din țară, sub numele de *Lista celor o mie de turci periculoși realizată de Serviciul de Informații*.

– V-a ajutat în vreun fel experiența de copywriter în scrierea acestui roman?

– Elaborarea scenariilor pentru reclame nu prea m-a ajutat la scrierea romanului *ATINGEREA SULTANULUI*. Cu toate acestea, a avut o contribuție la scrierea următorului meu roman, *LOKANTA* (în traducere *RESTAURANTUL*), când relatarea a trecut de la un nivel macro la un nivel micro. În ceea ce privește dialogul, ea a dat naștere, de asemenea, unei exprimări mai simple.

– Cât de mare e influența serviciilor secrete în lumea de astăzi?

– Cred că serviciul de informații reprezintă condiția *sine qua non* a unui stat. Mai ales atunci când sunteți obligați să trăiți, de secole, într-o geografie atât de complexă. Orice țară dorește să știe ce se întâmplă în interiorul granițelor sale naționale și, mai

mult decât atât, să-și protejeze propriile secrete. Pe de altă parte, activitățile serviciilor de informații sunt activitățile cele mai necesare pentru securitatea internă. În acest mod aflați pericolul dinainte și îl puteți evita. Pe măsură ce oamenii vor exista, vor continua să existe și serviciile de informații.

– Credeți că subiectul acestei cărți, care implică mister, crime și suspans, garantează succesul unei cărți? Sunt oamenii mai interesați astăzi de aceste subiecte?

– Chiar dacă scrierea acestui tip de roman este disprețuită în mediile literare, nu este atât de ușor cum pare din exterior „să provoace interesul”. De fapt, sunt sute de scriitori și sute de romane care au încercat să facă acest lucru, dar exemplele care au fost încununate de succes nu trec de douăzeci. Incluziunea în aceste romane a unor teme cum ar fi crima, religia, sexul, serviciile secrete sporește nivelul de succes al acestora. Pe de altă parte, chiar dacă sunt controversate, aceste romane sunt primite cu interes și asta pentru că cele relatate sunt la fel de colorate și surprinzătoare precum viața reală.

– Dacă ar fi să alegeți între meseria de copywriter și cea de scriitor, ce ați alege?

– În anul 2003 eram director de vânzări în cadrul unei companii cu o cifră de milioane de dolari. Trăiam într-o casă dintr-o zonă foarte bună, aveam o mașină foarte bună și câștigam foarte bine. Pentru a putea scrie romanele pe care le aveam în minte, într-o noapte, am renunțat la toate și m-am întors în casa mamei mele. Editurile nu au vrut să publice romanul *ATINGEREA SULTANULUI* din cauza contextului politic al acelei perioade. Ca urmare, doar într-o oră am vândut toate lucrurile din casă, am făcut un împrumut la bancă și cu acești bani am tipărit romanul. Însă romanul a fost tipărit greșit și pentru că tipografia nu și-a acceptat greșeala, toate exemplarele au fost aruncate la gunoi. În acest fel mi-am pierdut și speranțele și ultimii bani. Munca pe care continuu să o fac de șapte ani de zile este numai pentru a-mi câștiga existența. De fapt, profesia mea este să-mi pun pe hârtie toată imaginația și vreau să fac acest lucru până la sfârșitul vieții.

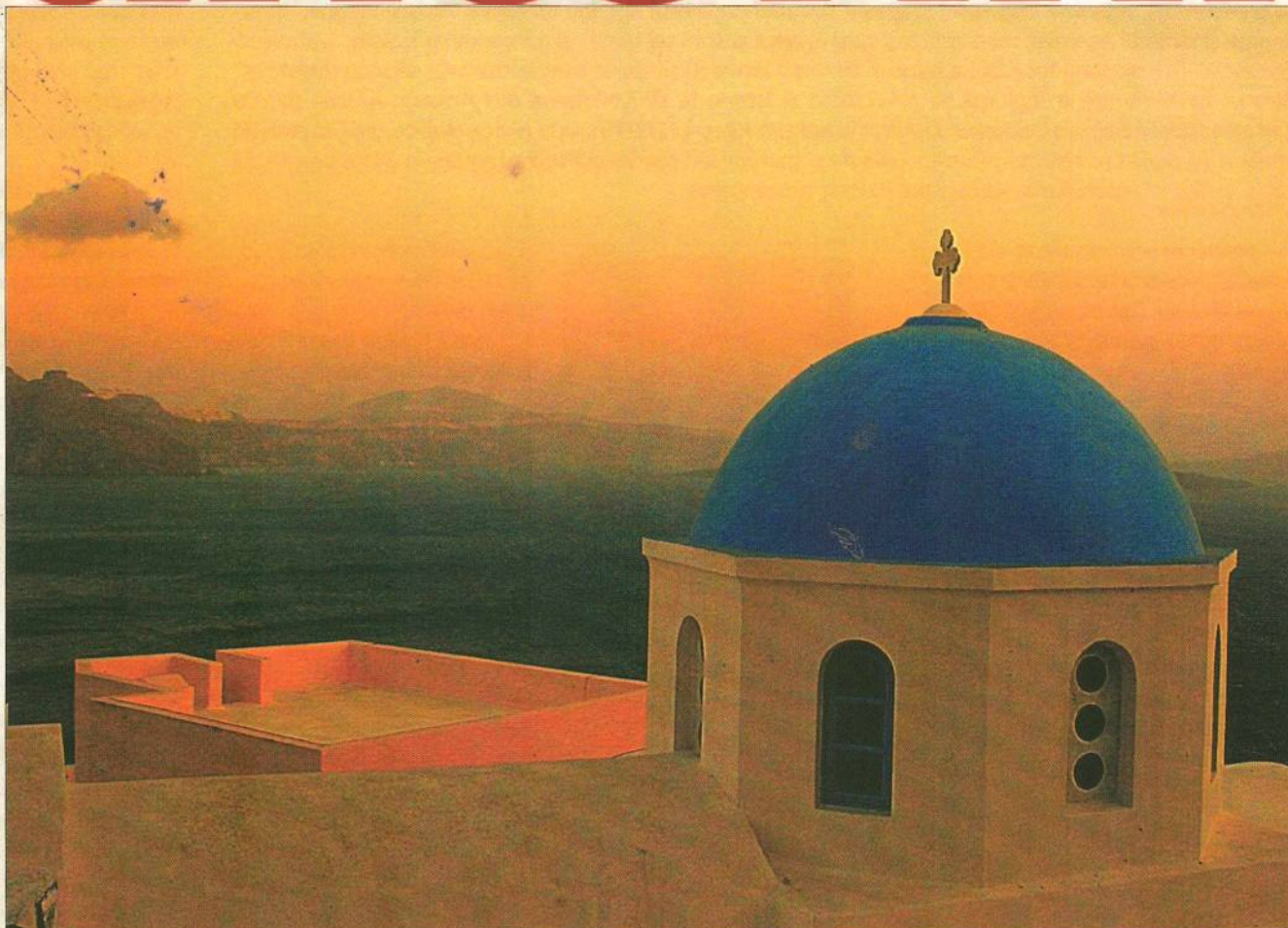
interviul de Ovidiu Majina

Apusuri romantice în **Santorini**

*O insulă
pentru
căutătorii de
sublim, mereu
îndrăgostiți...*

*Cu situri
arheologice,
podgorii și
plimbări cu
măgărușii
care te
captivează în
timpul zilei.*

*Și un
spectacol
unic, de
privit numai
în doi la
apus. Simți
ritmul insulei
imediat: e
simplu ca
dansul pentru
Zorba Grecul
și frumos
precum casele
albe.*

**Oia, romantism
desăvârșit**

**Fira —
labirintică
și rustică**

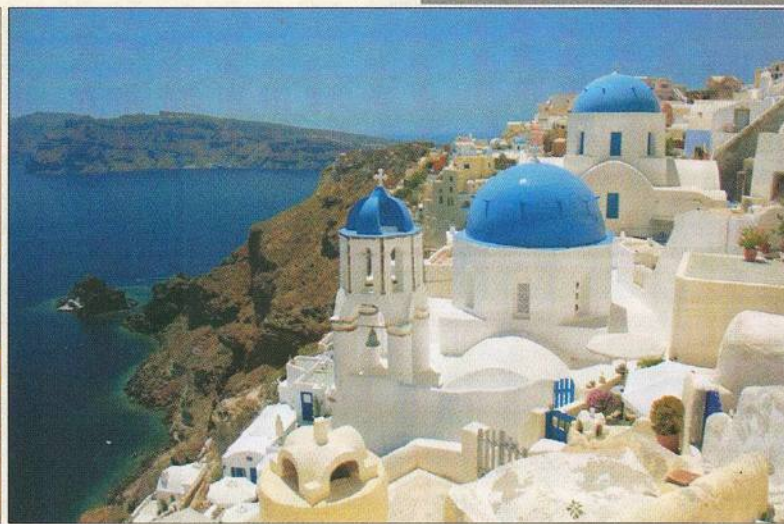
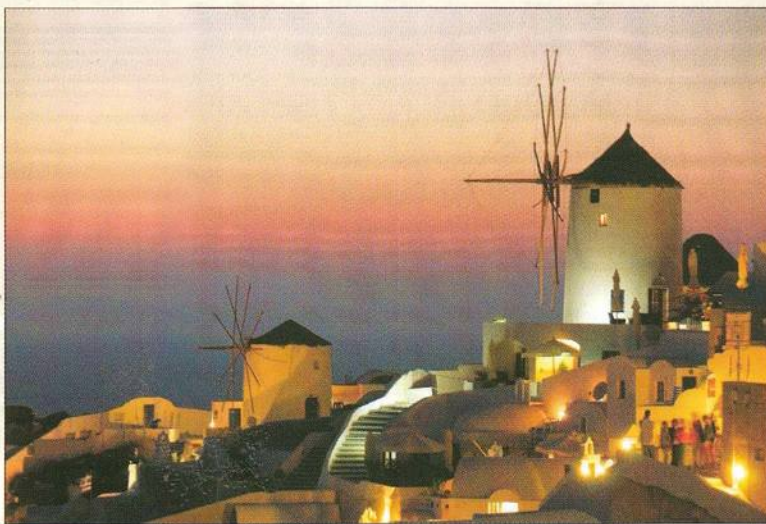
Santorini abundă în atracții turistice și locuri pe care le poți explora în timpul zilei. Minunatele plimbări până în apropierea lagunei Caldera, croazierele cu vaporul, satele virgine domnice să le descoperi fac parte din farmecul insulei. Siturile arheologice dau o strălucire fascinantă vechilor civilizații.

De cum ajungi în insulă te întâmpină ghidul cu zâmbetul larg care îți urează *Kalimera* (Bună ziua!). Conduce ușor și vizibil toropit de căldură pe drumul șerpuitor spre Oia, acompaniat la fiecare pas de casele cuminti, albe cu acoperișuri albastre, care stau urcate, până sus, în vârful insulei. În fiecare seară, ai rezervat un spectacol inedit, pentru care ai străbătut o lume întreagă,

ca musulmanul la Mecca. Terasile de pe malul mării care oferă o panoramă superbă asupra locului unde urmează să apună soarele sunt împânzite de turiști. Încet, încet și scările, terasamentele și meterezele de la Oia sunt ocupate de spectatori înarmați cu aparate de fotografiat și camere de luat vederi. Fiecare se pregătește să întâmpine clipa de frumusețe: încă strălucitor, soarele coboară lin spre mare și, pe măsură ce se apropie de albastrul apei, discul său imens și perfect rotund devine portocaliu, apoi roșu, umplând cerul și pământul de culori. Merită să trăiești momentul alături de persoana iubită, doar vă aflați în locul cu cele mai numeroase vile pentru luna de miere!

Așezată într-un perete vulcanic, pe o faleză înaltă de 300 m, Fira este un loc superb. Casele de un alb orbitor, cu acoperișuri rotunjite, par chilii săpate în lava pietrificată, iar străduțele înguste și labirintice duc spre magazine cu suveniruri și bijuterii, baruri, restaurante. Frumusețea lor îți încântă privirile, iar bijuteriile au un farmec aparte. Unele magazine vând cărți de joc cu imagini erotice din vechea artă greacă, iar supermarketurile îți oferă produse locale: fistic, vinuri excelente și cimbru.

Pentru o incursiune în insulă, mergi la Muzeul Arheologic care are o colecție impresionantă cu exponate din siturile Akrotiri și din Vechea Thira, statui romane și statuile Cycladic.

Legendara Thira

Paradisul vinului

Croazierele și măgărușii, atracția insulei

Dacă ești o fire energică, la 12 km de Fira există un sat încântător, aflat în nordul insulei. Rezervă-ți două ore pentru a admira și laguna Caldera!

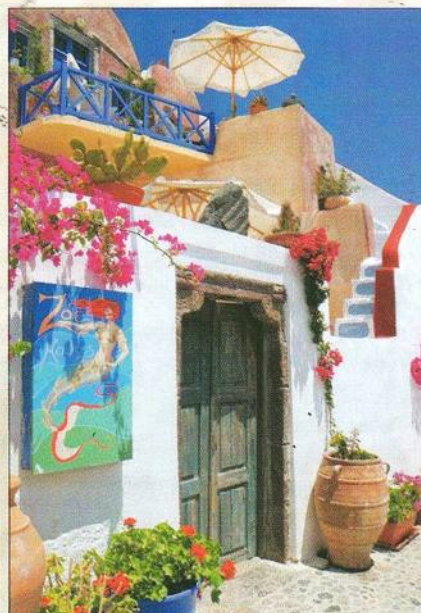
Thira, orașul aflat la cea mai mare altitudine a unui deal, oferă imagini spectaculoase și dramatice asupra insulei Santorini și a insulelor vecine. Orașul nu a fost locuit până în secolul IX î.Hr., iar excavațiile au revelat ruinele templelor romane și bizantine, teatrul, gymnasiumul și o piață. Muzeul Preistoric din Thira deține picturi murale din situl arheologic Akrotiri, recent aduse în insulă după ce o perioadă s-au aflat în Muzeul Național Arheologic din Atena. Merită să vezi mai întâi picturile și apoi să vizitezi Cetatea Akrotiri (aflată pe coasta de sud a insulei) pentru a intra, fie și imaginar, în atmosfera popoarelor care au trăit pe aceste țărmuri înainte de erupția vulcanului de acum 3.600 de ani.

Santorini este faimos prin vinurile și podgoriile sale și oferă turiștilor posibilitatea de a degusta specialitățile vinicole. Totul începe cu un aperitiv tipic grecesc numit *mezedes* (alcătuit din frunze de viță-de-vie și pește). Muzeul Vinului, aflat pe strada Kamari, are o fascinantă cavă unde este expus echipamentul și uneltele folosite pentru producția vinului încă din 1600.

O plimbare cu telegondola din Fira în port este un *must-have*, îți ia numai trei minute, dar este cu adevărat antrenantă (și mai puțin obositoare decât în cazul în care ai merge pe jos). În port sunt multe vapoare care organizează minicroaziere până la insulițele, vulcanice Palea Kameni și Nea Kameni. Merită să te aventurezi pentru a înota în izvoarele cu apă caldă ale insulei Palea Kameni și pentru a urca în vârful vulcanului Nea

Kameni, încă activ, unde vei vedea cum lava se ridică spectaculos de pe pereții craterului. La întoarcere, rezistă tentației de a lua din nou telegondola și spune „Da!” unei plimbări cu măgărușul până la Fira. Este frenetic, distractiv: pregătește-te, picioarele se vor legăna pe șa și păstrează-ți echilibrul ori de câte ori măgărușul face curbe pe străduțele înguste cu clădiri apropiate.

Text: Steluța Năstase, www.besttourism.ro

Cele mai bune oferte:

Agencia Christian Tour

www.christiantour.ro, tel.: 021/369.98.35
0317.04.35

● **Hotel Apartments Samson 3*** – de la 289 de euro/pers., transport avion București – Santorini – București (charter din luna iunie), transfer aeroport – hotel – aeroport, 7 nopți cazare în cameră dublă.

Agencia Prestige Tours

www.prestigetours.ro,
tel.: 021.319.77.94/95/96/97

● **Hotel Mediterranean Royal 4*** - 620 euro camera dublă (ofertă valabilă în iunie), 7 nopți cazare, mic dejun.

FLACĂRA TE AJUTĂ!

Ai o problemă pe care nu știi cum să o rezolvi? Ai nevoie de un sfat din partea unui specialist și nu știi unde să apelezi?

FLACĂRA TE AJUTĂ!
Noi îți răspundem la orice sesizare.

Scrie-ne pe adresa noastră – S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr.1, cod 013701, sector 1, București – pentru rubrica **Flacăra te ajută!**, iar noi vom încerca să răspundem la problema cu care te confrunți în paginile **La dispoziția dv.!**

Decupează talonul și scrie-ne în câteva cuvinte despre necazul tău.

Vei primi răspunsul în numărul viitor al revistei!

Vapiano, un brand foarte gustos

Grupul RTC a intrat în muncile de primăvară prin deschiderea primului restaurant în franciză din portofoliul său. Născut în Germania și prezent în peste 15 țări din întreaga lume, brand-ul Vapiano poate fi gustat, deja, în incinta Anchor Plaza Office Building, din București. Vapiano este dezvoltat pe conceptul **fast casual dining**, în care punctele de rezistență sunt serviciul rapid, mâncarea proaspătă și sănătoasă și ambianța cu stil. Originalitatea conceptului constă în libertatea acordată clientului de a se servi cu produse specifice

bucătăriei mediteraneene (paste, pizza și salate), gătite chiar în fața sa. Preluarea și plata comenzii se fac într-un sistem unic în România, respectiv printr-un **chipcard**. Investiția în prima locație Vapiano se ridică la peste un milion de euro, iar planurile de extindere a francizei vizează inaugurarea unui restaurant în fiecare an. (L.P.)

Alex. Ștefănescu așteaptă manuscrise!

După cum a anunțat, cu câteva numere în urmă, în *România literară*, Alex. Ștefănescu se întoarce în paginile revistei *Flacăra*, așteptând manuscrisele și încercările dumneavoastră literare. Totul s-a petrecut intempestiv, în urma unei discuții-fulger între George Arion și Alex. Ștefănescu. Iată și conținutul mesajului pe care Alex. l-a „strecurat” în *România literară*:

„Nu-mi mai trimiteți încercări literare! Deși am fost foarte explicit în numărul trecut, constat că nu m-am făcut înțeles și revin. La această rubrică din *România literară*, intitulată *Coupe-papier*, NU răspund tinerilor care îmi trimit încercări literare. Cei care vor să-mi afle opinia în legătură cu textele lor îmi pot scrie pe adresa: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, București. Dacă au computer și acces la internet, pot folosi și adresa de e-mail alex2108145@yahoo.com. În ambele variante, răspunsurile le vor primi în paginile revistei *Flacăra*. Tot acolo voi reproduce, selectiv, fragmente din scrierile lor (poezie, proză, teatru, critică literară, eseistică etc.). Avantajul? La *România literară* sunt de o severitate înspăimântătoare. La *Flacăra* mă entuziasmez ușor și dau dovadă de îngăduință.”

Am adăugat și noi aceste rânduri pentru a întări că *Flacăra* se bucură să găzduiască răspunsurile la scrisorile asupra cărora Alex. Ștefănescu se va apleca. Și pentru a reinnoi invitația către voi de a trimite cât mai multe plicuri – și de a urmări „verdictul” unui autor al *Istoriei literaturii române...* (M.G.)

Bestseller

Bestseller internațional, volumul *Marele dicționar vizual în 5 limbi* este considerat drept cel mai mare dicționar vizual din lume și a fost vândut în peste 6 milioane de exemplare în întreaga lume, fiind editat și tradus în 26 de limbi. Datorită Editurii *Litera Internațional*, această lucrare se află și la îndemâna cititorilor români. Ea cuprinde 32.000 de cuvinte în fiecare din limbile română, engleză, franceză, spaniolă și germană, 6.000 de ilustrații și peste 800 de subiecte. Este structurată în 17 capitole tematice precum Astronomie, Pământ, Regnul vegetal și animal, Corpul uman, Alimentație și bucătărie, Casă, Bricolaj, Îmbrăcăminte, Accesorii și articole pentru uz personal, Artă și arhitectură, Comunicații și birotică, Transport și vehicule, Energie, știință, Societate sau Sporturi și jocuri. Dicționarul este conceput astfel încât cuvântul cel mai potrivit să fie găsit rapid, indiferent ce tip de noțiune este căutată și indiferent de context – fie că e vorba despre mediul profesional sau școlar, fie că e vorba despre mediul personal – în familie sau în conversațiile din timpul liber.

Silimarina Extra Forte 300 mg
- pentru un ficat sănătos -

Indicații: hepatită acută și cronică, hepatită etilică, convalescență și sechele din hepatita virotică.

Omega 3 FORTE 1000 mg
- protejează inima -

Indicații: funcționarea sănătoasă a inimii, contribuie la scăderea colesterolului, susține sistemul nervos și funcțiile cerebrale.

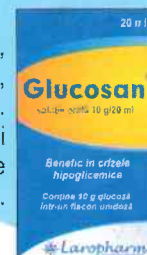
Calciu+vitamina D FORTE
- calciu pentru fiecare -

Indicații: perioada de creștere, carențe de calciu și vitamina D, reglează funcționarea mușchilor, asigură o bună funcționare a inimii.

Glucosan
- glucoză pentru sănătate -

Glucoză 10g/20ml, soluție orală, flacon unidoză. Indicații: stări hipoglicemice de diferite cauze.

Laropharm
INDUSTRIE FARMACEUTICĂ

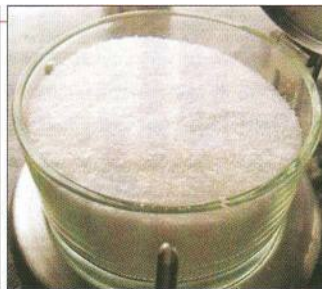
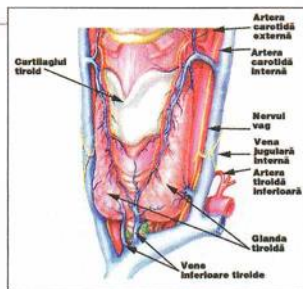
Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.04.2009
Cele două premii acordate, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Sarea iodată – un pericol?

Vă mai amintiți de spotul publicitar de acum mai bine de cinci ani cu oile care se credeau deștepte doar pentru că mâncau sare iodată? Ei

bine, se pare că reclama tributară unei campanii generate de H.G. 568/2002 care obligă la iodarea sării pentru că ajută, chipurile, la intelect, nu mai e de actualitate. Recent, medicii au afirmat că pentru oamenii sănătoși, care au suficient iod în organism, sarea iodată „ne ajută” mai degrabă să facem mai repede cancer tiroidian sau să avem alte probleme cu tiroida. Așadar, cap sau pajură? Sare iodată sau neiodată? Aceasta e întrebarea!

Când a fost lansată campania sus-amintită de consum de sare iodată, printre beneficiile despre care se vorbea că ar fi date de sarea iodată erau amintite: favorizarea dezvoltării fizice și mentale, creșterea capacității de memorare, reducerea riscului apariției unor afecțiuni tiroidiene, creșterea rezistenței organismului și micșorarea posibilității apariției unor malformații la nou-născuți. Pe scurt, suficiente motive pentru ca populația să consume sare iodată. Mai nou, însă, vin alți medici și ne avertizează că,

de fapt, consumarea de sare iodată pentru un om normal, care nu suferă de hipotiroidism – adică este eutiroidian – sau, din contră, are chiar hipertiroidism, consumul de sare iodată e chiar contraindicat. Or, numărul celor care sunt normali este în România mult peste numărul celor care au probleme și care, potrivit statisticilor, se află undeva în jurul cifrei de 8.500 de cazuri. Prin urmare, acum ni se atrage atenția în presă sau pe internet să avem grijă **cum**, dar mai ales **câtă** sare iodată consumăm. Dezavantajul sării iodate constă, potrivit specialiștilor, în creșterea riscului de apariție a cancerelor tiroidiene, creșterea în volum a tiroidei, afectarea vederii prin efect nociv asupra retinei etc. Pentru a preveni astfel de probleme este recomandat să consumați sare iodată numai în cazul în care știți că sunteți hipotiroizienți. Rețineți! Sarea grunjoasă nu conține iod și puteți să o consumați cu încredere sau puteți folosi sare de mare. (A.G.)

PHARCO PHARMACEUTICALS

Partener în menținerea sănătății

Prima bancă de celule stem din București

CBC Laboratories, parte a Cord Blood Center Group, a inaugurat prima bancă de celule stem din Capitală. Laboratorul, cu sediul în Șoseaua Avram Iancu 30 D, din Otopeni, este de fapt al doilea laborator de acest gen, după cel din Cluj, deschis în luna iulie a anului trecut. Siguranța, liniștea și viitorul copiilor sunt acum mai ușor de obținut pentru copiii din sudul României. Sângele placentar se recoltează la naștere, din cordonul ombilical, conține celule stem, folosite în special pentru cazurile de leucemie. Recoltarea sângelui placentar este o procedură simplă, care durează între 30 de secunde și trei minute. (A.G.)

Consultații gratuite! Răspundem cititorilor

Nu am decât, relativ, o „capacitate mică”, aceea care se poate vedea din datele mele biografice (web: www.sarbu.ro). Teoremele pe care le semnez, prima relativ la sistemul de terapii „oxiopatia” și – a doua – cea care privește panaceul *Corina* au, și nu întâmplător, convergență cu planul medical. Vreau să spun că sunt obișnuit cu rigoarea și sunt crescut în cultul lucrului temeinic. Așadar, am să răspund scrisorilor trimise la revista *Flacăra* pentru rubrica *Sănătate*. Cu o responsabilitate pe care o incumbă Arta Vindecării. Cu o responsabilitate a experienței pe care am acumulat-o în cele aproape cinci decenii de când „scap” oamenii de imobilizare la pat, gonartroză, tumoare pe creier, ulcer varicos, (chiar, uneori) de condamnare la moarte, fibrom uterin, diabet tip II, cancer limfatic, leucemie, hematom pe creier etc.

De reținut: unde este cazul, am să rog semnatarul scrisorii să consulte medicul de specialitate, am să solicit un act medical, eventual, analize (dacă scrisoarea nu este edificatoare), am să solicit detalii / simptome.

Date preliminare: cer seriozitate tuturor celor care ne trimit scrisori, deoarece și *Flacăra*, și subsemnatul oferim seriozitate. Și mai solicit bune intenții... Domeniul de interes care este medicina se vădește pe cât de vast, pe atât de indispensabil.

Tereza Filip, Bacău

Dragă redacție,

Vă mulțumesc pentru răspunsul dat în nr. trecut al revistei și doresc să mă informati cum pot intra în posesia **Panaceului Corina**.

Stimată doamnă Tereza Filip,

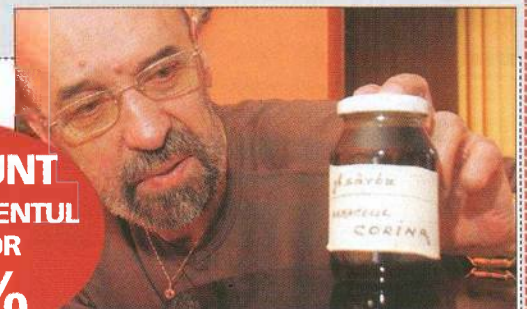
Trebuie să veniți la cabinet, urbea Ploiești (www.sarbu.ro) însoțită de următoarele acte: bilet de trimitere către cabinetul Gheorghe Sârbu și un act medical în copie – rămâne la documentarea de mărturie. Programarea v-o puteți face la numărul de telefon: 0728.768.888 sau prin e-mail: contact@sarbu.ro.

Talon de consultație GRATUITĂ

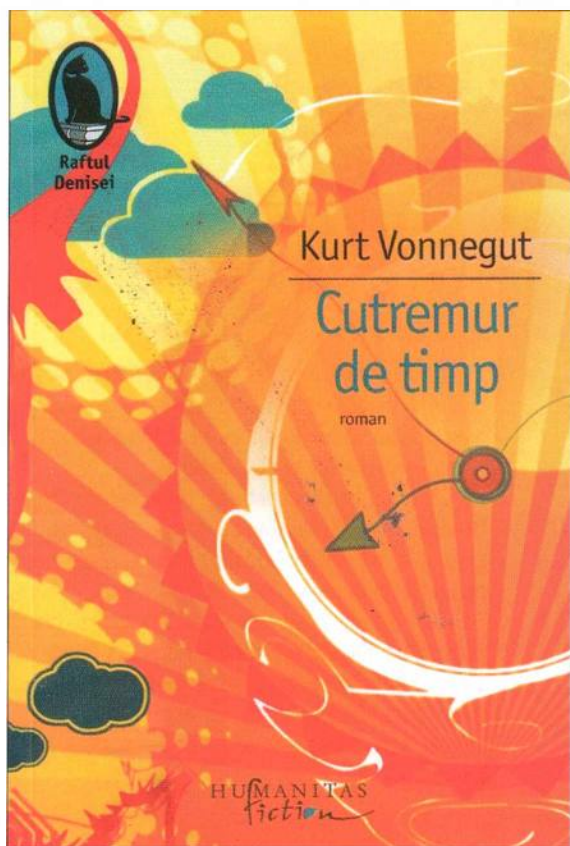
oferit de **FLACĂRA** și Gheorghe Sârbu, unul dintre cei mai străluciți **vindecători cu har** prezentați de revista noastră. (vezi site-ul www.revistafiacara.ro – nr. 5/2008)

ATENȚIE!!! Nici o scrisoare nu va rămâne fără răspuns! ● Astfel dobândești o consultație gratuită și un sfat ● Gheorghe Sârbu îți va spune dacă **Panaceul Corina**, un remediu inventat de domnia sa, este eficient și pentru tine ● Decupează talonul și trimite-l pe adresa redacției – **SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București** –, până în data de **22.04.2009** ● Consultația/consilierea e valabilă doar cu acest cupon ● Răspunsul îl găsești în numărul viitor al revistei noastre, la rubrica „La dispoziția dumneavoastră” ● Ai un loc în care, în câteva rânduri poți să-ți descrii afecțiunea/problema.

DISCOUNT
LA TRATAMENTUL
ULTERIOR
10%

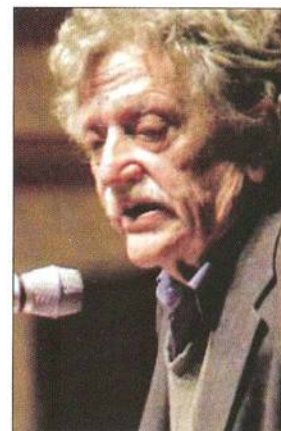

KURT VONNEGUT, CUTREMUR DE TIMP

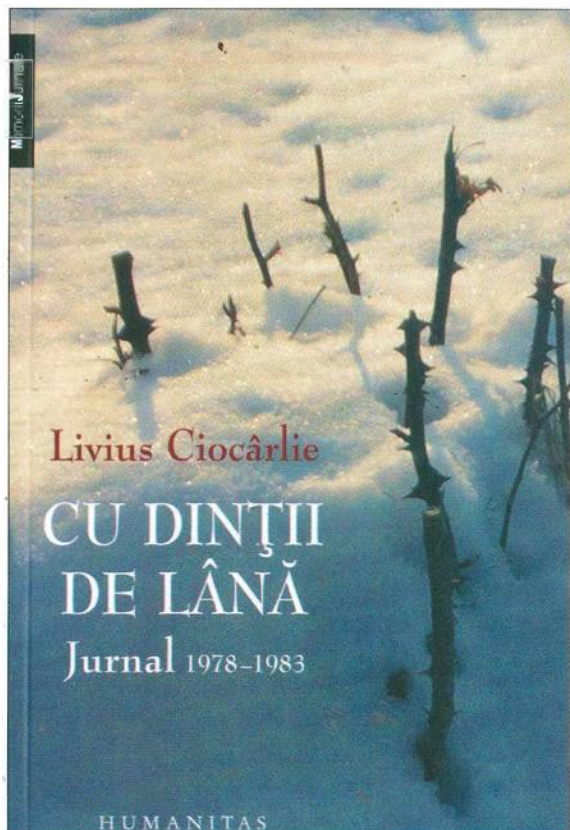

În primul rând, Vonnegut e o cunoștință mai veche, a mea, a noastră, care are, totuși, de înfruntat, o prejudecată din vechime: asta e, nene, „sefist”. Nu. Nu e. Nu numai. Sigur că a început/a părut ca un autor „sef”. Indigerabil de femei, că, nene, ce sunt ele, proaste, să citească science-fiction? Mai întâi, că „pârâțul” Kurt nu are decât elemente foarte *soft* de S. F. Care-s ca și cum-nici-n-ar-fi. Care sunt mai mult alunecând spre fantastic, fantasticul pur. El e, pur și simplu, uman. Dotat cu o imaginație eretică. Cu cinism. Cu o doză bună de sensibilitate, dar mascată. Cu candoare. Cu o scriitură fantastică. Nu neapărat științifico-fantastică. Sau *poate*. În orice caz, ce vreau să spun: foarte bună. Calitate pe milimetru pătrat de cuvânt. Vonnegut scrie cu nonșalanță despre miturile Americii, de la John Dillinger la J. Edgar Hoover. Îi place, în toate, să fie mucalit, să le sfideze, luând, de fiecare dată, un sistem de referință: Kilgore Trout, alter-ego-ul său. Bineînțeles că, prin sosul cărții, se plimbă Ernest Hemingway,

planeta Trafalmore, Heinrich Boll și alții. Cert e că bătrânul Kurt are putere de electrizare: dacă te apuci să citești romanele lui, este plauzibil ca, pentru o vreme, să te apuci să scrii sau să vorbești ca Vonnegut, ceea ce, indubitabil, înseamnă, nene, că omu' are „marcă”. Ia-n ascultați aici: „Ceea ce le făcuseră adulții adulților nu lăsa nici o îndoială că rasa umană ar trebui exterminată, a spus Trout”. Citiți Kurt Vonnegut: vă poate face mai inteligenți, în ciuda voinței dumneavoastră.

LIVIU CIOCÂRLIE

CU DINȚII DE LÂNĂ

L-am cunoscut târziu, mărturisesc, pe Liviu Ciocârlie, dar omul, hotărât lucru, are finețe, are o patină de rafinament autentic și onctuos, care îi stă, mai ales, pe haine și pe față. Surâsul etern de pe buze i se întinde și în cărțile sale, din care, la început (am testat lucrul ăsta!), lumea dinafara literaturii nu pare să înțeleagă mare lucru. Ciocârlie e un obsedat: tot ce face, scrie, prepară, se petrece în lumea literară sau, în cel mai rău caz, în lumea artei. Personaje omniprezente, de exemplu: Șerban (Foartă). Jurnalul său interior, ca un dicteu de catifea, cuprinde și persoane (personagii?) cât se poate de obișnuite, vecini, popi, profi universitari etc. Un jurnal din vremea dictaturii, care subîntinde o perioadă în care L. Ciocârlie a fost urmărit ca „obiectiv” al Securității. O frescă de epocă, minuțioasă, cu acalmie și filme poloneze proaste, cu oameni care înoată în pelteaua/magma din cheseaua unui timp *prost*. Imagine de lagăr concentraționar, în care mai scilipește, din când în când,

câte un licăr de omenie și speranță. Cronică a unui timp claustrat. Acum, pare un film dat pe repede înainte. Cu gesturile fiecărei zile, cu remușcări, cu dialoguri cu „oamenii din literatură”. Cu diverse. Dacă n-ar fi farmecul autorului, ar risca să devină chiar plicticos, pe alocuri, ca aversele. Jurnalul are dinții de lână. O lume gri, cu amortizorul de surdină pus, cu tifon peste gurile acelea din epocă. „Ajungem la o concluzie: socialismul se poate suporta, cât de cât, pentru că una se scrie în rapoarte, alta se întâmplă pe teren. Cum dracu' l-or suporta nemții, ne întrebăm.” Scris *atunci*, cu conștiința *acelei vremi*, acest adevăr banal, terfelit până la un umil truism, sună altfel. Dar transformă, prin alchimie, zgura zilelor în literatură de conștiință. În artă de cea mai bună calitate.

text **M. Gălățanu**

Soldat căzut din iubire

După ce, înainte de 1989, au realizat împreună neuitatul spectacol *Autograf* – 150 de reprezentații pe scena Teatrului Național București – George Arion și Eugen Cristea propun din nou o întâlnire cu o creație la care au contribuit amândoi. De data aceasta este vorba despre un compact-disc, având titlul *Soldat căzut din iubire*.

Muzica și interpretarea îi aparțin îndrăgitelui actor, inspirat de versurile prietenului său mai vârstnic. E un cadou pe care cei doi și-l oferă în luna aprilie – luna în care s-au născut –, însă e un dar și pentru toți iubitorii de cântece melodice și liniștitoare. ■

Dansuri fierbinți în Club Tropicana

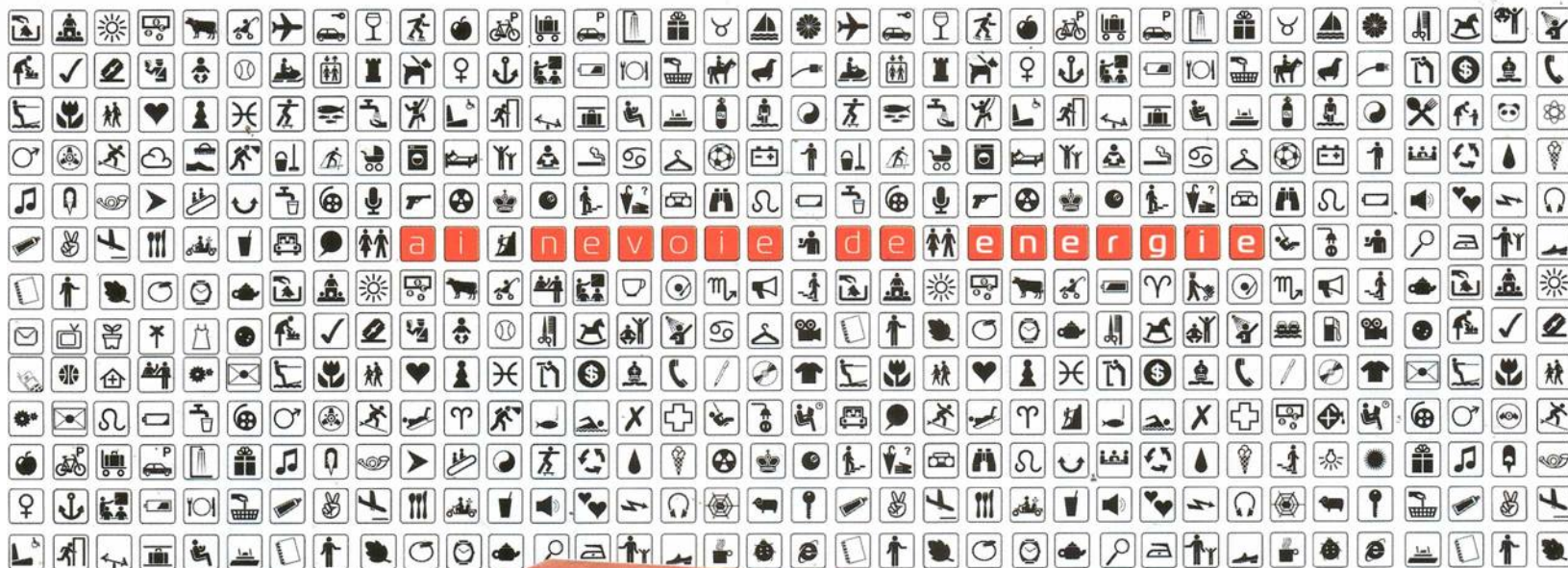

După trei show-uri sold-out *Live From Buena Vista The Havana Lounge*, un nou concert din seria *World Music Masters* a oferit o călătorie incitantă spre viața de noapte a Havanei: *Pasion de Buena Vista*, pe 7 aprilie, la Sala Palatului din București.

Dansatorii spectacolului, membri ai faimosului grup *Tropicana*, au aprins focul pasiunii în sufletul publicului român, pe ritmuri fierbinți de *son*, *salsa*, *rumba*, *mambo*, *cha cha cha*. Ineditul proiect *Pasion de Buena Vista* a reunit nume de top ale muzicii cubaneze, precum Maida Castaneda, Tomas Sanchez și Pachin Inocencio, precum și reprezentanți ai tinerei generații de artiști, printre care și opt incredibili dansatori din grupul *Tropicana*, conduși de talentatul coregraf Francisco Blanco „Villa” Prada. ■

Vîsoțki în libertate

Prin anii '80 mulți ascultau cu înfrigurare – și la propriu, și la figurat – cântecele lui Vladimir Vîsoțki. Cei care mai știau ceva din limba vecinului de la răsărit înțelegeau unele cuvinte din versurile cântate cu patimă de acest trubadur modern. Dar și cei care nu pricepeau nici o boabă rusească erau răscoliți de creațiile lui. Exprimau sete de libertate, dorința de a trăi impetuos, fără frică. I-am reauzit muzica în spectacolul ingenios realizat de către regizorul Alexander Hausvater pe scena Teatrului de Operetă „Ion Dacian”. Sună și azi la fel de emoționant. Arta de valoare nu cunoaște granițe de timp și spațiu. și întotdeauna artistului i se vor pune opreliști pe care va încerca să le sfărâme. Însă doar cei cu adevărat talentați reușesc. ■

✓ multivitamine

✓ minerale

✓ extract de ginseng

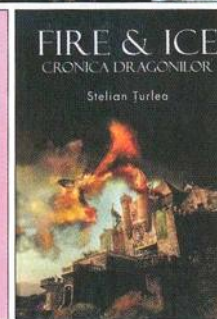
Stelele Moscovei pe gheață

Într-o lume în care sunt promovate nonvaloarea, agresivitatea, nesimțirea și drogurile, arta vine să ne arate că frumosul există, nu e o legendă, pentru urât avem alternativă.

În cadrul Proiectului Național Cultural 2009 – *Artă contra drog* – 33 de patinatori ruși au desfășurat un turneu în România intitulat *Stelele Moscovei pe gheață*. Turneul a cuprins patru orașe – Miercurea Ciuc, București, Galați și Brăila – și peste tot spectacolul s-a bucurat de un real succes la public. La București s-au ținut în aceeași zi două reprezentații de excepție, cu participarea extraordinară a unor campioni olimpici, mondiali și europeni:

Natalia Bestemianova,
Andrei Bukin și
Igor Bobrin.

(A.G.)

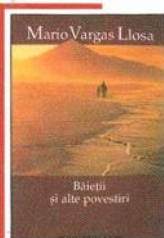

Lansare

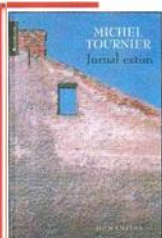
La începutul acestui an, Stelian Țurlea, cunoscut ca gazetar, dar și ca autor de cărți pentru copii și de publicistică, de jurnale de călătorie și de romane polițiste, a publicat o carte fermecătoare: *Fire & Ice – Cronica dragonilor*, o interpretare originală după filmul cu același titlu, primul film de televiziune cu efecte speciale și CGI produs pentru PRO TV de MediaPro Pictures.

La puțin timp după aceea, prolificul scriitor a lansat un nou roman, *Arunc-o pe soră-mea din tren!*, o

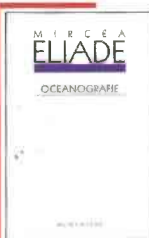
savuroasă și incitantă incursiune în culisele televiziunii. În ambianța selectă a librăriei Cărturești și în prezența unui public numeros, au ținut să fie alături de el criticul literar Daniel Cristea Enache și Andreea Esca. O frază din prezentarea datorată criticului literar Alex. Ștefănescu, și el prezent la această întâlnire, îl definește exact pe autor: „Orice text scris de mâna lui Stelian Țurlea este inteligent și captivant, are ritm și un patetism sobru, un desăvârșit bun gust.” (G.A.)

Mario Vargas Llosa, Băieții și alte povestiri, HUMANITAS. Ar trebui să fie îndeajuns doar atât. Ce poți să spui (în plus) despre unul dintre cei mai mari scriitori ai lumii? Decât că e prezent, acum, în fața noastră, cu câteva lucrări de tinerețe.

Michel Tournier, Jurnal extim, HUMANITAS. Un jurnal intim este the opposite față de cel „extim”. Dar, dacă ții unul *intim*, ar trebui, măcar din când în când, să ții și unul *extim*. Și asta nu e greu deloc, dacă te numești Michel Tournier... Un mare scriitor, adică. În Franța, un monument – pe care nu l-am putut întâlni niciodată, în lumea literară...

Mircea Eliade, Oceanografie, HUMANITAS. O șansă extraordinară, unică, l-a dat pe Mircea Eliade lumii, ca un clasic al literaturii universale. Dar l-a dat și nouă, românilor. Pe cât de universal e, pe atât de român. A iubit România cu patimă, așa cum ni se întâmplă tuturor cărora ne bate inima aici.

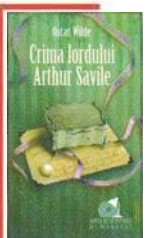
Niccolò Ammaniti, Cum vrea Dumnezeu, HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. Ecranizat. Premiul *Strega*. Un autor aproape de-o vârstă cu mine, pe la „borna 40”. Cu multă forță. Plonjon într-o nouă, interesantă, tipologie a lecturii.

Madeleine Thien, Certitudine, HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. Una dintre prietenele mele de la HUMANITAS mi-a recomandat, cu deosebită căldură, cartea. N-a greșit. A avut gust. A avut dreptate. O carte despre căutarea obârșiiilor.

Irvin D. Yalom, Minciuni pe canapea, HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. O carte prin care mișună „săcaiatriști”. Triști. Foarte triști. Din ce în ce mai triști. Dinăștia care gândesc cu capul. Și care, de curând, s-a bucurat de o fastuoasă lansare.

Oscar Wilde, Crima lordului Arthur Savile, HUMANITAS, CARTEA DE PE NOPTIERĂ. Cu, de, despre Oscar Wilde e, fără dubii, un succes. Fie că scrie el. Fie că e personaj cu totul ficțional. Fie că se scrie despre el. E o rețetă de succes. Omul: viața, ca și opera!

Simon Van Booy, Viețile secrete ale îndrăgostiților, HUMANITAS, CARTEA DE PE NOPTIERĂ. Un titlu care te cucerește din prima. Mai ales pe naturile romantice. Iar eu sunt, fără îndoială, o natură romantică. Ce să mai spunem despre lectorii care provin din geniul feminin...

Yasunari Kawabata, Frumusețe și întristare, HUMANITAS, CARTEA DE PE NOPTIERĂ. Este vorba despre un autor cu care nu te întâlnești decât o singură dată în viață. Un autor care, fără îndoială, merită o serie la HUMANITAS. Și căruia i-aș citi ORICE CARTE. Sunt rari aceștia, nu-i așa?

Zeruya Shalev, Viața amoroasă, HUMANITAS FICTION, RAFTUL DENISEI. Un roman care are reputația unui bestseller internațional și care, de altfel, mai are și un anume *sound biblic*. E firesc, autoarea este o evreică pur-sânge. Și ce poate fi o femeie la fel de pură ca Eva? (M.G.)

Christine Angot: „Pe mine mă interesează să vorbesc despre sex fără vulgarități și fără glume”

Îmbrăcată în negru și fără un look plin de feminitate, autoarea franceză Christine Angot și-a prezentat în fața publicului cel de-al doilea volum tradus în România. Lansarea *Rendez-vous* este un autentic rendez-vous cu o autoare care vrea să ne facă să ne gândim la emoție și la relațiile cu cei din jur chiar și atunci când vorbește despre sex sau incest. Deși vorbește aproape obsesiv despre aceste două teme, este o persoană credincioasă, care vorbește cu multă convingere despre faptul că în volumele sale nu este vorba de autoficțiune, așa cum spun unii critici.

▶ Astăzi lansezi volumul *Rendez-vous*. Care este mesajul dumneavoastră pentru publicul român?

– Mi se pare că cititorii români nu au nevoie de un mesaj, pentru că, din ceea ce mi s-a spus, sunt oameni care citesc foarte mult. Am înțeles că înainte de Revoluție lectura era chiar o metodă de rezistență spirituală. Aș vrea să le spun cititorilor români că am dorința de a fi citită. Am impresia că românii suferă mult din cauza prejudecăților ce planează asupra lor. Și eu am aceeași suferință. Atunci când ești artist există multe prejudecăți la adresa ta și am înțeles că și românii au aceeași problemă. Așadar, de fiecare dată când întâlniți o persoană pe care nu o cunoașteți sau de fiecare dată când mergeți într-o țară în care nu ați mai fost, aveți impresia că oamenii vă vor ajuta să transmiteți ceea ce este important.

– În acest roman, dar și în precedentul, revin două teme: incestul și sexul...

– Încerc să scriu romane în care echilibrul să fie aproape același ca și în viața oamenilor. Cred că în viața oamenilor există

„Este prima dată când vin în România. Bucureștiul mi se pare interesant. În Europa acum toate orașele cam seamănă între ele fie că mergi la Paris, la Madrid, la Florența sau la Berlin. Aici mi se pare interesant pentru că țara nu s-a uniformizat, lucrurile sunt încă neașezate.”

momente erotice și sexualitate, dar și conversații telefonice, plimbări, plecări, conversații și multe alte lucruri. Mă interesează ca în romanele mele să existe și acest echilibru. În *Rendez-vous* există o scenă sexuală sau două, dar nu mai mult. Însă este adevărat că despre acest subiect se vorbește des. Încerc să descriu o scenă amoroasă în cuvinte cât mai simple, fără vulgarități și fără clișee sexuale sau romantice. Asta mă interesează, asta vreau să fac. Apoi, legat de incest, există în viețile tuturor dragostea de mamă sau de tată care poate derapa. Este mereu problema lui Oedip sau a lui Sofocle.

– Media și anumiți autori folosesc aceste teme tocmai pentru că în zilele noastre asigură succesul unor producții tv sau literare. Cele două teme nu se regăsesc în scrierile dumneavoastră doar fiindcă sunt o cheie a succesului?

– Nu le utilizez deloc, pentru că sunt o cheie a succesului. În primul rând, în cărți nu este vorba doar de sex, ci de multe alte probleme. Personajele își pun mereu problema dacă iubesc sau nu, apoi există tema suferinței în dragoste. Când aceste două teme sunt tratate de media, pe mine, ca scriitor, mă frapază felul în care sunt tratate. La mine este mai mult o invitație către reflecție. Media nu sunt interesate de victimă, ci doar de călău și mereu sunt combinate

cu violență. Spuneți că în media se vorbește mult despre sex, ceea ce nu este adevărat. În media se arată mult sex și se vorbește fie într-o manieră comică, fie într-o manieră vulgară. Este un fel de a nu vorbi despre adevărata emoție. Când se fac glume despre sex sau când se spun vulgarități, atunci nu se vorbește despre emoție, ea este ascunsă. Pe mine mă interesează să vorbesc despre sex fără vulgarități și fără glume.

– Care este relația dumneavoastră cu Divinitatea?

– Cred că romanele mele sunt metafizice și vorbesc despre partea noastră banală, prostească, cotidiană fără a uita de suferința provocată de aceste gesturi mecanice cauzată de faptul că o parte din noi știe că suntem legați de Dumnezeu. Pentru asta suferim atunci când trăim sentimente, situații pe care știm că nu le merităm. Atunci ne regăsim închiși în ceva foarte mic. Am o relație strânsă cu Divinitatea și cred că literatura există pentru a ne aminti că nu suntem animale.

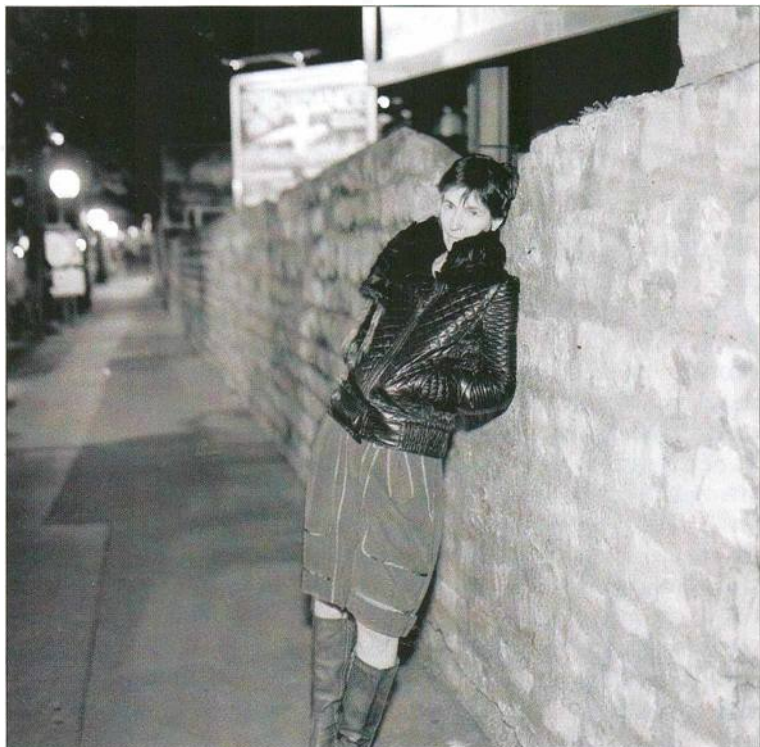
– Cunoașteți vreun autor român?

– Ionesco, ale cărui opere le-am citit și am văzut și piese de teatru. Îl știu și pe Cioran.

– Scrieți în fiecare zi? Ce vă inspiră?

– Când pregătesc o carte, da, scriu în fiecare zi. Nu e vorba de inspirație de moment. Mă gândesc mult la subiect atunci când scriu. Mă mai opresc atunci când ajung la o idee despre care toată lumea spune că e simplă, dar eu constat că nu e așa și încerc să arăt asta.

interviul realizat de **Raluca Spătăreanu**
foto **Octavian Tîbăr**

Un traducător de cursă lungă: Adrian Săhlean

În rolul lui Eminescu

Cu mâna pe inimă, recitând versuri de Eminescu, Adrian Săhlean este o apariție emoționantă. În felul acesta a cucerit câteva mii de americani, atingându-i, pe limba lor, cu grația versului eminescian.

În România a cântat, de mic, în corul de copii al RTV, în studenție a fost membru fondator al grupului *Song*, dar a jucat și baschet și tenis în campionatul național și municipal. După absolvirea secției de interpreți (engleză și spaniolă) a facultății de limbi germanice, a colaborat la western-ul lui Mircea Veroiu din seria *Ardelenilor*, pe post de consilier lingvistic. După emigrarea în SUA din 1985, au urmat ani grei pentru Adrian, care a fost nevoit să lucreze ca paznic, apoi ca profesor, antrenor de tenis, reușind să-și plătească astfel îndelungata pregătire de psihanalist, pentru care pregătește acum doctoratul. Toate aceste aventuri ale spiritului și ale trupului au culminat, în 1992, cu traducerea *Luceafărului* dar și cu participarea la maratonul din Boston. Un alergător de cursă lungă, un explorator febril al posibilităților personale, Adrian Săhlean a reușit, de plăcere, dar și din chemare, să reia traiectul emoțional unic al lui Eminescu și să-l așeze firesc în vers american. Pentru eforturile sale, el a fost premiat în România, în 2000, *Anul Eminescu*.

„Traducerea *Luceafărului* a reprezentat un moment foarte intens de exorcizare a dezrădăcinărilor multiple... Într-un fel, retrăindu-le și încercând să le re-creez prin diversele traduceri, n-am mai avut atât de acut sentimentul pierderii...”

Care este povestea primei traduceri din Eminescu pe care ai săvârșit-o? Din ce rațiuni după prima au urmat și celelalte?

– În perioada respectivă, prin '91-'92, treceam printr-o criză personală care îmi accentua nostalgia emigrării în SUA. În mod semnificativ, în acea perioadă începușeră să îmi apară în vis frânturi din poezii române (nu neapărat din Eminescu), în variante englezești și... pe fond muzical! De pildă, *Tu care ești pierdută în neagra veșnicie...* (Alecsandri – romanța pe care mi-o cânta bunica în copilărie), sau *M-am regăsit, ce dor mi-era de mine/ Copilul visător de altădată...* (Vlahuță – sonet transformat în cânt liric de Constantin Drăghici, la vremea adolescenței mele).

Prima traducere din Eminescu a fost... *Luceafărul*, ciudat și neașteptat, tot prin dicteu aproape de vis, și tot pe frânturi. În noaptea de Revelion spre '92, asistasem la o ceartă imposibilă între doi soți care mă invitaseră la ei special ca să nu fiu... singur. M-am retras în camera mea, meditănd la relațiile de dragoste, la suferințele generate de pierderile de tot felul, de la oameni și relații la locurile dragi din amintire etc. Aproape adormit, mi-a venit în minte o posibilă variantă în engleză pentru prima strofă a *Luceafărului* și, imediat, pentru strofa finală. Au urmat șase luni de agonie și extaz, sculându-mă ades noaptea, cu bucurie maniacă, să notez vreo soluție, vreo „găselniță” – cum spun traducătorii...

O stare de trăire intensă pe care n-am mai avut-o niciodată de atunci, cel puțin nu pe o perioadă atât de lungă. După cele șase luni, au mai urmat vreo trei ani de șlefuiți (păi cum altfel, și Eminescu a tot lucrat la *Luceafăr* câțiva ani buni!), până să mă hotărâsc să-mi las copilul să-și ia zborul (*The Legend of the Evening Star* a apărut la Boston, în volum bilingv, în 1996). Trăind însă în „sfera *Luceafărului*” și identificându-mă cu simțirile eminesciene, mi-au apărut formulări „echivalente” și pentru alte poeme legate tematic, pe care le-am valorificat în primul volum – *Eminescu – Selected Poems*, apărut în România în 2000, *Anul Eminescu*.

– Profesia, alături de celelalte pasiuni ale tale, sportul și muzica, au un gând comun cu Eminescu?

– Preocupările de psihanaliză cuprind de fapt fascinația mea legată de capacitatea creatoare a omului și de motivația sa. Deși am studii de filologie în engleză și spaniolă, eu mă consider filolog doar în sens foarte general, de iubitor (*filos*) de *logos*. Ca simplu filolog, n-aș fi tradus din Eminescu în România! Fără psihanaliză, nici în America n-aș fi îndrăznit să-l traduc, așa cum n-aș fi alergat vreodată maratonul din Boston. Nu există nimic mai eficient ca psihanaliza care să ajute la înțelegerea sistematică a transformărilor subtile și adaptărilor eului în procesul maturizării. Singurul rival este doar actul creator în sine. Ce altceva este *Oda* lui Eminescu, dacă nu o înțelegere subtilă a psihologiei adâncurilor? Dar Eminescu este și muzică și nu în ultimul rând. Iar fără preocupările mele permanente muzicale, cred că nu aș fi ajuns să-l traduc, chiar dincolo de psihanaliză. Nu mi-am pornit eu traducerea prin vise muzicale?

– În România pare că nu se mai caută Eminescu, ba chiar a existat o campanie împotriva percepției lui ca poet național. Cum psihanalizezi fenomenul?

– Să nu „psihanalizăm” fenomenul, orice etichetă este de fapt o bagatelizare a psihanalizei. Nu trebuie să fii psihanalist ca să vezi că reacția e emoțional-infantilă, cum se întâmplă la adolescenții care sar peste cal când dau de libertate, crezând că

„Cel mai necunoscut mare poet național“

„La oferta covârșitoare de spectacole oferite în orice zi în New York, faptul că Eminescu – poet necunoscut dintr-o țară pe care unii nu știu cum să o găsească pe hartă, mai mult, un poet din sec. XIX – poate impresiona o sală întreagă de spectatori, veniți de bunăvoie și cu bilet plătit, este uimitor și ar trebui să fie relevant pentru o discuție la români despre «ce se caută»! Și-ar mai dori „americani” astfel de experiențe? Depinde de cine vorbești. Terrence Montgomery (regizorul și vocea naratorului și a Demiurgului din producția newyorkeză cu *The Evening Star*) pare să fie dintre cei pentru care „se mai caută” și astfel de lucruri desuete. Din fericire, numărul acestora a crescut în ultimul timp.“

Își afirmă identitatea prin teribilismul extremei. O extremă este și a-ți nega părinții sau orice formă de autoritate. Adoptarea lui Eminescu drept chintesență a sufletului românesc nu este expresia unei impuneri programatice, ci acceptarea la nivel de nație și de etnie a unor caracteristici cu care s-au identificat atât literații cât și oamenii simpli și neșcoliți timp de peste un secol. Oriunde în lume întâlnești români, dacă începi să reciti versurile de început din *Luceafărul*, sau *Glossa*, sau *La steaua*, ei îți pot rosti pe negândite versurile următoare, indiferent de nivelul lor de pregătire. Sau îți cântă cu nostalgie romane pe versuri eminesciene, cu tradiție mult înaintea comunismului, cântece la fel de importante pentru români precum sunt canzonetele pentru napolitani.

– Pentru ce crezi că ai obținut aceste premii importante? E verbul tău mai nuanțat, simțirea ta mai dulce, în ordine eminesciană, decât a celorlalți traducători?

– Știi și eu? Poate că într-un fel m-a atins Dumnezeu cu o aripă, dându-mi inspirație... Dar e și multă transpirație în spatele „verbului” meu, sau a „vorbei” mele din engleză... Cred însă că experiența de viață și acumularea înțelegerilor din diversele domenii au avut rolul esențial. De ce am început să traduc Eminescu „abia” la 42 de ani? Am „norocul” să trăiesc de 25 de ani printre vorbitori nativi, să fi intrat în contact personal – ca terapeut și ca antrenor – cu mii de persoane (nu e o exagerare!) de toate vârstele, să înțeleg astfel *mentalitatea* limbii, să pricep anumite subtilități pe care nu le poți învăța din cărți și dicționare. Este soartă și noroc în același timp, timp biologic și timp/moment potrivit, *chronos* și *chaeros*. Prin contrast, traducătorii români au avut mai puțină șansă. Leon Levițki și Andrei Bantaș, mentorii mei din facultate,

traducători uriași, au beneficiat de experiența vârstei și a studiului filologic adâncit, dar n-au avut decât indirect, sau doar sporadic, un contact cu limba vie.

– Cum au primit americanii versul lui Eminescu? S-au oglindit vreunii în poezia lui?

– Putem să legăm răspunsul de ideea că „nu se mai caută” (Eminescu, Bach, ș.a.). Este trist să constăți degradarea interesului pentru un anumit fel de ofertă culturală ca fenomen mondial. Nici americanii nu-s mai breji la nivel general. Înșă afirmația „nu se mai caută” e îndreptățită doar când privești muzica, poezia, arta, cultura tradițională din perspectiva unui gestionar de magazin interesat să ofere ceea ce se cumpără mai mult, ce se cere pe piață, pentru profit. Există însă și „magazine de specialitate”, ca să păstrăm această comparație simplistă. Am recitat Eminescu acum doi ani la prestigiosul Smithsonian Institute, adică într-un loc în care cei 150 de americani din audiență veniseră special să audă lucruri despre Brâncuși și Eminescu. Spectatorii au ovaționat după *Glossa*, și după *Luceafăr* cineva mi-a declarat chiar că intrase „într-o transă” și „spera să nu se mai termine”. Mai există deci locuri în care poezia e bine primită, dar nu trebuie să le cauți pe stadioane, uitându-te din avion! *The Evening Star* (*Luceafărul*) s-a jucat off-Broadway în 2005 în două seri, spectacol reluat și anul trecut, în iunie, tot două seri, tot în Manhattan, buricul cultural al Americii.

– Cum au fost primite în România succesele tale? Ai fost sprijinit să obții și altele?

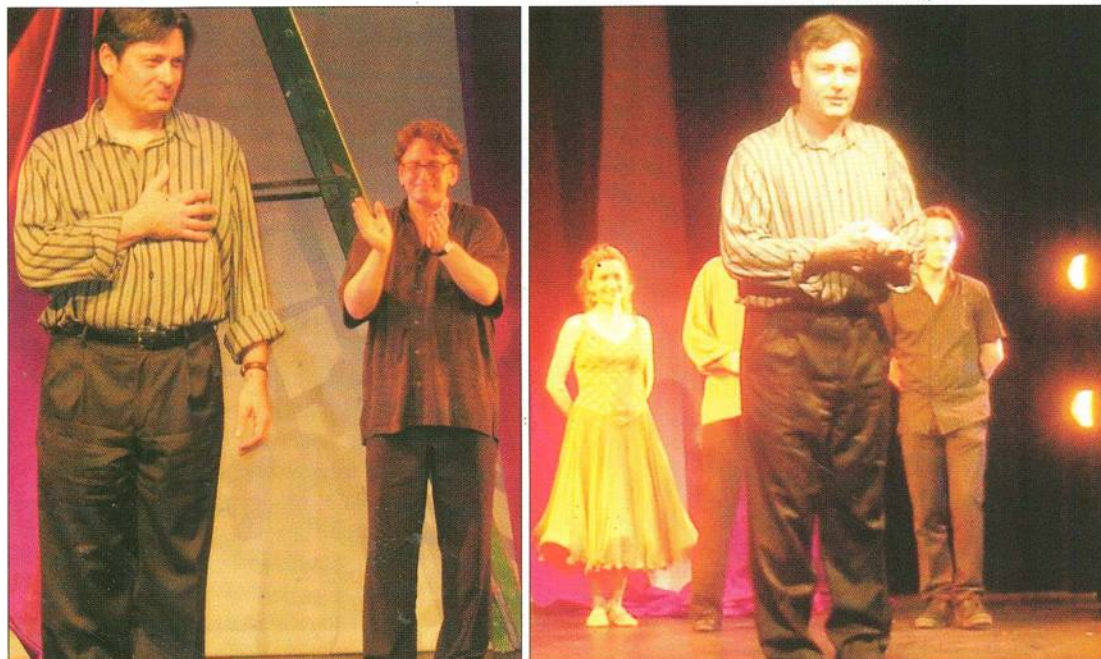
– În general, succesele de aici au fost primite în România cu o relativă indiferență. Marea excepție a fost *Anul Eminescu*, când după publicarea *Luceafărului* la Boston (1996), și a volumului *Selected Poems* (2000), am fost invitat

la București de către Laurențiu Ulici, președintele de atunci al Uniunii Scriitorilor, și mi s-a acordat „Medalia de aur Eminescu”. Au existat apoi menționări sporadice în presa românească (de exemplu, când Principele Radu a scos din proprie inițiativă în 2002 un CD în care recita *Luceafărul* „meu”) dar importanta mea inițiativă de a scoate un pachet multi-media (carte/disc audio), pornită în 2003, propusă pe rând, an de an, Ministerului Culturii, MAE și ICR, n-a avut nici un ecou. Poate că de vină a fost și campania anti-Eminescu... dar e semnificativ că, în 2005, ICR din New York nici măcar nu a venit la premiera lui *The Evening Star*! Chiar și după apariția volumului/CD *Eminescu – Eternal Longing, Impossible Love* în 2006 (prin eforturi personale considerabile și într-un tiraj modest) instituțiile românești n-au reacționat altfel, deși se adunaseră numeroase succese și validări în SUA și Canada. ICR – care îmi refuzase vreun ajutor financiar, nu a considerat că volumul/CD merita măcar o invitație de lansare în România. Uniunea Scriitorilor a ignorat complet oferta mea de a realiza o prezentare/recital Eminescu în engleză pentru congresul traducătorilor de la Neptun. Iar volumul trimis Uniunii în 2007 nu a fost nici măcar luat în considerare pentru vreun premiu, pentru că nu „se dau” premii de traducere decât pentru cele făcute din alte limbi în română!

– În general, crezi că autoritățile culturale de la noi se implică și sprijină inițiativa traducătorilor?

– Dacă vorbesc despre traduceri din alte limbi în română, cred că traducătorii (literari) nu se bucură în general de respectul pe care îl merită și nu sunt recompensați suficient pentru munca imposibilă pe care o fac. Când un traducător de literatură în România este plătit cu trei euro pe pagină iar traducerea unui document notarial, tradus șablon, și adesea... cu picioarele, este plătit de două-trei ori mai bine, e greu să mai aibă cineva chiar și inițiative. Pentru traduceri din română în alte limbi, ICR are de câțiva ani un program promițător, *Cantemir*, care e menit să sprijine crearea unui grup de traducători calificați pentru o eventuală valorificare a valorilor literaturii românești în limbile de mare circulație. Programul are însă nevoie de îmbunătățiri, căci în felul în care este formulat, traducătorii ca mine nu își prea pot găsi locul. Consultați lista celor care au primit burse ca „traducători profesioniști” sau „traducători în formare” pentru limba engleză și nu veți găsi vreun român! În lipsa unei strategii culturale a guvernului care să implice și să recompenseze eforturile tălmăcitorilor, el va continua să rămână cel mai necunoscut mare poet național!

interviul realizat de Gai Iova

SERGHEI NICULESCU MIZIL, actor fără voie

Dezinhibat, dar nu arogant. Plin de încredere în el, Serghei Niculescu Mizil ia de la oameni ce au bun și le înțelege slăbiciunile, peste care trece, fără patimă, aproape filosofic. Își cunoaște limitele dar și le forțează, încercând să experimenteze tot felul de lucruri noi. Artist plastic cu diplomă, a devenit de curând actor, oarecum fără voie, grație lui Mircea Daneliuc, care l-a distribuit în *Marilena*. Când vorbește despre marele regizor, îl simți că se înclină, cu un respect absolut pentru profesionalismul și geniul „dânsului”.

Chiar dacă îi știe pe toți protagoniștii nomenclaturii comuniste și toate ce s-au întâmplat între Primăverii, Snagov și Costinești, înainte de '89, chiar dacă a făcut parte din pepiniera actualei clase politice, s-a ținut departe de Putere, alegând libertatea. Libertatea de a-și trăi viața fără constrângeri sociale, în dorința de a le încerca pe toate, de a experimenta cât mai multe, și bune și rele. Dar fără a face rău altuia, suportând singur consecințele „nefăcutelor”. Despre iubirea adevărată vorbește cu pudoare, consideră că locul ei este în familie.

▼ Domnule Serghei Niculescu Mizil, povestești-ne cum ai ajuns în filmul lui Daneliuc.

– M-am trezit într-o zi cu un telefon, eram la Sighișoara; se prezintă Mircea Daneliuc și îmi spune că vrea să joc într-un film al lui. La început am zis că îmi fac prietenii vreo farsă. Dar când a venit la mine la restaurant și l-am recunoscut, mi-am dat seama că e pe bune. Dl Daneliuc e un tip dur, vorbește puțin și pe șleau. Mi-a pus în brațe scenariul, era cât cartea de telefon, iar după câteva zile mi-a cerut părerea. Abia îl răsfoisem, pe diagonală, nu știam ce să zic... Nu i-a convenit, dar m-a chemat la probe. Am citit vreo două-trei replici, dar le recitam, ca pe scenă. Între timp mai vorbeam și la telefon. Dl Daneliuc mi-a zis: „Așa trebuie să vorbești, firesc, ca la telefon. Du-te acasă, că te sun eu”. M-am dus acasă, hotărât să renunț, nu doar ca să nu mă fac eu de răs, dar mai ales ca să nu-i stric omului filmul. În plus, nu credeam că trec „examenul”, se enervase și că nu citisem scenariul... Dar m-a sunat mai pe seară și m-a luat dur, spunându-mi că orice artist (știa că sunt și artist plastic...) ar fi onorat să joace într-un film al dânsului. În plus, m-a asigurat, că dacă nu iese ce trebuie, nu va lăsa să intre în film. Dar că e convins că eu pot să fac rolul ăsta. Abia după ce s-a terminat filmul mi-am dat seama că avea perfectă dreptate.

– Cât din personalitatea și experiența dv. de viață se regăsește în Radu, personajul dv. din *Marilena*?

– Personajul Radu este foarte apropiat de mine, ca temperament, și eu sunt o fire impulsivă, nu chiar ca el, e adevărat. Plus că am trecut prin experiențe ca acelea din film, am avut o viață „plină” (râde – n.r.). Cred că dl Daneliuc se uită la televizor doar ca să ia pulsul societății ăsteia, să vadă oamenii cum reacționează la ce se întâmplă, cum gândesc, ce simt. Eu bănuiesc că așa m-a ales, m-a văzut pe la emisiuni, m-a auzit cum vorbesc, e

Marilena

REGIA și SCENARIUL
Mircea Daneliuc

Distribuția

MARILENA – Cecilia Bărbora
RADU – Serghei Niculescu Mizil
SEBI – Nicodim Ungureanu
SMÂNTÂNICĂ – Cornei Palade
AURICA – Anca Sigartău
MONICA – Andreea Ivett Eross
CRISTINA – Noemi Zsofia Eross

drept, cam spurcat la gură, dar sunt un tip direct, fără timidități sau complexe. Corespundeam și ca fizionomie, vârstă... Oricum, abia târziu, după ce ne-am mai apropiat, spre sfârșitul filmărilor, mi-a explicat de ce m-a ales.

– Puteți spune ce vă place și ce nu vă place la Mircea Daneliuc?

– Este un profesionist până în măduva oaselor, duce totul până la perfecțiune. Asta poate și pentru că are o experiență completă de artist: e regizor, actor, scriitor, scenarist. Și simte extraordinar oamenii. Pe mine, de exemplu, m-a văzut la televizor, unde nu era decât fața mea agresivă, dar a intuit că pot să joc și latura umană, sensibilă. În film sunt multe scene de tandrețe, în care sunt cald, o iubesc pe Marilena, scene greu de făcut, dacă nu mă ajuta dânsul să-mi intru în starea respectivă. Dl Daneliuc te creează ca actor. Cum a făcut și cu Smântânică, jucat de Palade, celebru actor de comedie, pe care l-a transformat, e de nerecunoscut, cu halatul, cu basca aia pe cap. Și mersul e altul, și expresia feței... Lucrurile care nu plac ar putea fi solicitarea, efortul, detaliile care ți se par inutile, exagerate, pe care ți le cere un regizor perfecționist și dur cum este dl Daneliuc. Dar e tot spre binele tău, te obligă să dai tot ce e mai bun în tine. Și, repet, la final vezi că a avut dreptate.

– Ați mai „comite” o colaborare cu Daneliuc?

– Oricând, dacă mă vrea. De fapt, tot mai s-a încheiat un alt film, tot în regia dânsului, în care însă am un rol mai mic.

– Cu cine ați lucrat cel mai bine la filmări?

– Experiența acestui film m-a făcut să înțeleg cât de important este rolul unui regizor într-un film. Eu credeam că, dacă vine un actor mare, e suficient, succesul filmului este garantat. Nu e așa. După mine, rolul regizorului este de 80 – 90% în reușita jocului actorului. El dă absolut toate indicațiile, de mimică, de gestică, de intonație, joacă odată cu tine, îți creează jocul înaintea ta. Un rol determinant l-a avut și Cecilia, care m-a ajutat să intru în rol; s-a legat între noi o relație apropiată, de prietenie. La fel și cu Nicodim, celălalt membru al triumghiului. Știți povestea? V-o spun pe scurt, he, he, ca să mergeți și la film: Marilena lucrează într-o fabrică și așteaptă ca iubitul ei, Radu, plecat să facă bani în Canada, să o cheme la el. Între timp, se încurcă cu Sebi, cel mai bun prieten al lui Radu, ba mai cedează din când în când și lui Smântânică, șeful ei, care o șanta-jează. Dar Radu este expulzat, împreună cu un lot de infractori, și ajunge în țară la două luni după ce Marilena născuse de două luni, o fetiță, făcută cu Sebi. De aici începe aventura cu copilul care trebuie ascuns... E de fapt o comedie amară. Revenind la comunicarea dintre noi, la filmări, este esențial să existe, altfel n-ai putea să fii firesc, după ce repeți aceeași

scenă de nu știu câte ori, mai ales una de dragoste, în timp ce stai cu reflectoarele pe tine, transpirat tot, la 40 de grade.

– Ce vă enervează în presă?

– Mă enervează câteva figuri, aceleași, care apar pe toate posturile, și care sunt experți în toate: și la cutremure, și la fonduri europene, și la bordeluri. Nu dau

nume, că unii îmi sunt prieteni, mai bem împreună... Apropo de prieteni, după '89 am vrut să-mi citesc dosarul de la Securitate. L-am luat, era gros de-mi rupea mâinile. Dar m-a sfătuit un general de-acolo să nu-l deschid, că rămân fără 90% dintre prieteni. Iar eu am mulți. Și cred că oricine putea trăda, mai mult sau mai puțin,

în vremurile alea, când erai constrâns pe tot felul de căi.

– Ați absolvit Institutul de Arte Plastice, acum aveți două restaurante, iar de curând vă regăsim în ipostaza de actor. Dacă ar fi să alegeți, ca mod de a vă câștiga existența, pe care ați prefera-o?

– Categorie, aș vrea să pictez, era singurul lucru pentru care, în copilărie, aveam răbdare să stau la un pupitru. Că pentru școală, nu mă prea îndemnam... De fapt, tata și mama erau mari pasionați de artă, aveau o colecție importantă de tablouri, casa noastră era frecventată de artiști plastici. Aș mai picta, doar dacă asta mi-ar asigura un venit decent. Dar în România arta e un moft, ignorată de autorități. Nu se fac eforturi nici măcar pentru aducerea artei în viața poporului. Că tot vorbim de filme, înainte de '89, în cinematografe se plasa, la începutul filmului, un foarte scurt metraj cu câte un artist plastic român și opera lui (asta până nu au început alea cu, he, he, vizitele de lucru!). Cultură pe pâine, ieftină și eficientă. De ce nu se face și acum? Mă aude cineva?

interviu realizat de **Corina Anghel**

foto, **Octavian Tibăr**

Eticheta de „lepră”, i-a pus-o și Elena Ceaușescu, pentru că purta plete, i-o pun și vehemenții anticomuniști azi, pentru că a fost fiu de nomenclaturist. Dar lui Serghei Niculescu Mizil nu-i pasă, trăiește viu și cu bucurie, iar mai nou, e la a doua tentativă artistică.

CONCURS

Câștigă una dintre cele 15 invitații duble la
Marilena

cel mai recent film românesc!

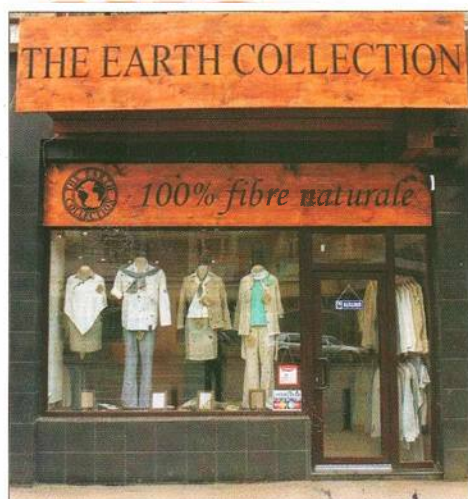
Trebuie doar să telefonezi la 021.317.91.44 sau 021.317.91.42, zilnic, între orele 10:00 – 17:00 și să răspunzi la întrebarea:

Cine este regizorul filmului *Marilena*?

Vor fi declarați câștigători primii 15 cititori, care sună la redacție și dau răspunsul corect. Invitațiile sunt valabile în oricare dintre cinematografele din București, în care rulează filmul: PATRIA, CORSO, EUROPA, GLORIA, în perioada 8 – 30 aprilie 2009.

The Earth Collection

100% fibre naturale

Jachetă
100% bumbac
Preț 139 lei

Colier din lemn
de cocos
Preț 38 lei

Maieu
60% mătase,
40% bumbac
Preț 59 lei

Pulover
60% mătase,
40% bumbac
Preț 139 lei

Fustă
70% bumbac,
30% mătase
Preț 89 lei

Fustă
100% bumbac
Preț 89 lei

Pulover
100% bumbac
Preț 159 lei

Jachetă
55% in,
45% bumbac
Preț 179 lei

Pantaloni
100% bumbac
Preț 139 lei

Pantaloni
70% bumbac,
30% mătase
Preț 129 lei

Pulover bolero
60% mătase,
40% bumbac
Preț 139 lei

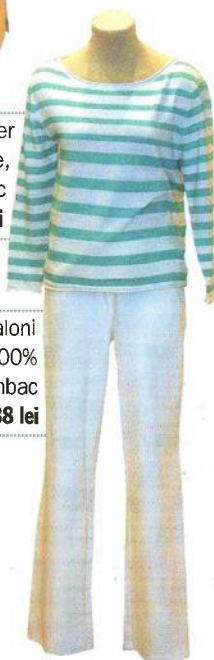
Tricou alb 60% mătase,
40% bumbac
Preț 72 lei

Fustă 70% bumbac,
30% mătase
Preț 109 lei

Pulover
60% mătase,
40% bumbac
Preț 148 lei

pantaloni
100%
bumbac
Preț 138 lei

Cămașă
70% bumbac,
30% mătase
Preț 139 lei

Bluză cu
mănești scurte
70% bumbac,
30% mătase
Preț 88 lei

Bluză 60% mătase,
40% bumbac
Preț 129 lei

The Earth Collection

The Earth Collection a deschis cel de-al doilea magazin în România, după cel de la Mamaia acum un an. Magazinul se află pe Bd. Magheru nr. 8-10. Este un concept inedit pentru România fiindcă aici totul este, într-adevăr, 100% produs natural. De la nasturii care sunt din sidef, lemn de bambus sau cocos la etichete care sunt din hârtie reciclabilă, de la fibre naturale (în, bumbac, mătase naturală, cânepă sau lână) la culori obținute pe cale naturală. Prețurile sunt rezonabile, totul este să fii adeptii stilului de îmbrăcăminte ecologică, în adevăratul sens al cuvântului.

Trimiteți talonul împreună cu răspunsul la următoarea întrebare și puteți câștiga unul dintre cele trei premii oferite de magazinul The Earth Collection:

Care este adresa noului magazin The Earth Collection?

Premii: o poșetă, o eșarfă și un colier din bambus cu sidef

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.04.2009

Concurs
The Earth Collection

Peggy Sage

Fardurile de pleoape *Lumière* **Preț 36 lei**

Ojă *Bella Ragazza*
Preț 26,40 lei

Gel spumant cu flori de lotus **Preț 55,41 lei**

Cremă scânteietoare
pentru corp
Preț 78,47 lei

Spumă paletată **Preț 69,23 lei**

Ulei paletat pentru corp
Preț 91,85 lei

Cremă de mâini cu flori de
lotus
Preț 55,41 lei

Bază matifiantă pentru față
Preț 104,49 lei

Câștigătorii concursurilor din Flacăra nr. 3/2009:

Editura Prestige

Filip Tereza
– Bacău, jud. Bacău
Ivan Lucian Manuel
– Botoșani, jud. Botoșani
Popovici Cristian
– București

Stan Gheorghe

– București
Stanică Mariana
– Slobozia, jud. Ialomița

Tractări Auto

Cărare Georgeta
– București

Szilagy Eniko

– București

The Body Shop

Ciorabai Daniela
Ghiulten
– Techirghiol, jud.
Constanța

La Boema

Ferezeanu Florina
– Sighișoara, jud. Mureș

Calendar religios 2009

Achivei Stela-Maria
– Bacău, jud. Bacău

Oh-La-La

Popa Alexandra
– București
Bălăița Rodica
– București
Stanică Mariana
– Slobozia, jud. Ialomița

The Body Shop

precum și de ingrediente obținute prin programul *Community Trade*. Apă de toaletă, cremă hidratantă-boddy butter, gel de duș, bețișoare parfumate, ulei de baie și de masaj sau loțiune de corp – aceasta este întreaga gamă reunită sub numele *Moroccan Rose*.

Puteți câștiga un gel de duș din gama *Moroccan Rose* răspunzând la următoarea întrebare:

Care sunt produsele gamei *Moroccan Rose*?

Se oferă un singur premiu, prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 24.04.2009

The Body Shop a lansat anul acesta noua gamă de produse de înfrumusețare numită *Moroccan Rose*. O gamă fresh, sofisticată și rafinată ce încorporează frumusețea, romantismul și senzualitatea primăverii. Gama beneficiază de extracte naturale de trandafir marocan

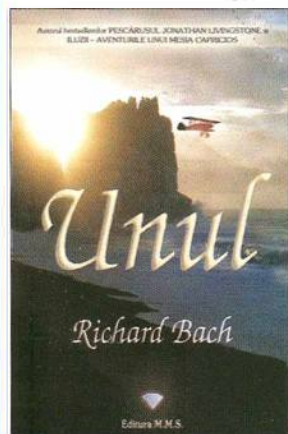
Concurs
The Body Shop

Când am citit ultima dată o carte care să ni se lipească parcă de mâini, care să devină o voce în mintea noastră ce ne grăbește să întoarcem paginile? Când ni s-a întâmplat ultima oară să ajungem la finalul unei cărți pentru ca apoi, mai entuziasmați, să o recitim iar și iar, pierzându-ne parcă în acea lume magică pe care autorul o creează pentru toți, cei care doresc să i se alăture? Romanul *Unul*, de Richard Bach, are toate șansele de a fi o astfel de carte. El ne prezintă mai multe întrebări provocatoare: *cum ar fi să te întâlnești cu tine însuși într-o ipostază mai vârstnică sau mai tânără?* Cum s-ar fi schimbat viața ta dacă ai fi făcut alte alegeri, de pildă dacă ai fi divorțat sau te-ai fi căsătorit sau dacă te-ai fi născut într-un alt loc și într-un alt timp?... Luându-și drept ghizi iubirea și speranța și alegând drept destinație „semnificația cea mai profundă”, Richard Bach și soția sa Leslie ajung într-o lume a tuturor posibilităților, în locuri și în momente diferite ale istoriei, unde intră în legătură cu eurile lor alternative.

Puteți citi această carte trimițând un talon și răspunzând la întrebarea:

Cum se numește cartea pe care Editura Prestige o propune în Flacăra 4/2009?

Editura Prestige pune la dispoziție cinci premii constând în câte un exemplar din romanul *Unul*. Câștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Trimiteți taloanele pe adresa redacției:
SC Publicațiile Flacăra SA,
Piața Presei Libere nr. 1,
cod 013701, sector 1, București
până la data de 24.04.2009

Thalion

Produse pentru reîntinerire

Săpun cu alge **Preț 26,50 lei**

Spray de corp pentru modelare **Preț 106,02 lei**

Ser pentru gât și decolteu **Preț 125,69 lei**

Cremă lifting pentru ochi **Preț 70,96 lei**

Ser radiant pentru ochi **Preț 69,26 lei**

Loțiune neutralizantă **Preț 62,42 lei**

Cocktail energizant cu vitamine **Preț 128,25 lei**

Cremă dinamizantă radiantă **Preț 123,97 lei**

Cristale oceanice pentru baie **Preț 51,30 lei**

horoscop

Cristina Vanea

Caracteristica lunii aprilie

Relațiile pe care le face Jupiter în această perioadă predispon la dialog și cooperare. Activitățile sociale vor fi favorizate. Ceva mai multă atenție va trebui acordată și sănătății.

Berbec (21.03. - 20.04)

La slujbă va fi mare agitație. Este posibil să aveți unele neînțelegeri cu colegii sau să vi se pună bete-n roate în ceea ce privește finalizarea activităților în care sunteți implicat. Pe acasă veți repara câte ceva, ceea ce vă va obliga la cheltuieli destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați mulțumitor.

Taur (21.04 - 20.05)

Reușiți cu mai multă ușurință să vă canalizați energia spre scopuri practice, iar acest lucru vă face mai relaxat, dar și mai sigur pe propriile calități. Relația cu ființa iubită va fi ceva mai tensionată și nu veți reuși să vă puneți de acord asupra unor chestiuni ce vă privesc pe amândoi. Încercați să fiți mai conciliant.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Veți fi din cale-afară de agitat și acest lucru ar putea duce la neînțelegeri cu ceilalți membri ai familiei. N-ar fi exclus nici să aveți parte de o stricăciune în apartament. Este o perioadă în care prudența trebuie pusă pe primul plan, altfel ați putea avea tot felul de neplăceri.

Rac (22.06 - 22.07)

Unul dintre prietenii dv. ar putea avea o problemă. Un eveniment neașteptat v-ar putea determina să faceți schimbări majore în planurile de petrecere a timpului liber. Dacă aveți de gând să plecați la drum, șansa va fi de partea dv. Pe cât posibil, evitați să faceți confidențe unor persoane mai puțin cunoscute.

Leu (23.07 - 23.08)

Cheltuielile vor fi mari și vă va fi destul de greu să vă descurcați din acest punct de vedere. Nu vă implicați în activități speculative și nici în jocuri de noroc, deoarece ați putea înregistra pierderi serioase. Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare calitățile.

Fecioară (24.08 - 22.09)

În plan profesional ați putea avea probleme serioase. Fiți cât se poate de conștiincioși și evitați să vă implicați în activități noi. Superiorii ierarhici vor evita să vă susțină inițiativele. Din punct de vedere financiar situația dv. s-ar putea îmbunătăți printr-un câștig oarecum neașteptat.

Balanță (23.09 - 23.10)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această perioadă, așa că nu este cazul să vă suprasolicitați, chiar dacă vi se pare că nu duceți lipsă de energie. De asemenea, nu este cazul să vă implicați în activități la limita legalității, căci nu se știe de unde poate să apară ghinionul.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Șansa este de partea dv., dar, cel puțin în actuala perioadă, nu este cazul să cereți sprijinul celor din jur. Aveți suficientă forță și energie pentru a vă descurca bine cu toate problemele cu care vă confrunțați. Fiți prudent în a vă face planuri în funcție de veștile pe care le primiți de pe alte meleaguri.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Orice intenționați să faceți, gândiți-vă de două ori, căci aveți tendința de a vă asuma riscuri inutile. Cineva din familie ar putea avea necazuri la serviciu, așa că pregătiți-vă să-i fiți alături. Este posibil să fie nevoie să rămâneți peste program la serviciu, ceea ce ar putea genera reproșuri din partea ființei iubite.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Mintea dv. este plină de idei dar, contrar obiceiului, sunteți cam împrăștiat și, deci, nu este cazul să le puneți în practică. Relația cu unele rude mai îndepărtate va reveni în atenția dv. Dacă aveți nevoie de o aprobare sau doriți să semnați un contract, conjunctura astrală va fi de partea dv.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Veți avea discuții cu partenerul de viață sau cu cel de afaceri, legate de bani. Nu este cazul să încercați să vă impune punctele de vedere. Mai aveți răbdare puțin timp, căci până la urmă lucrurile se vor rezolva de la sine. Persoana iubită este alături de dv. în tot ceea ce faceți.

Pesti (19.02 - 20.03)

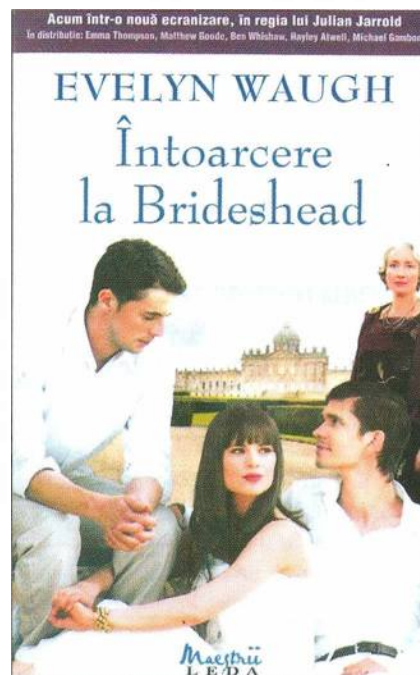
Nu sunteți nici pe departe în forma dv. cea mai bună. Starea de iritare, de nemulțumire vă poate determina să luați decizii care vă vor conduce pe căi greșite. Fiți prudent și nu vă asumați nici un fel de riscuri deoarece ați putea avea neplăceri serioase. În cazul în care doriți să susțineți o activitate intelectuală, vă veți descurca excelent.

Întoarcere la Brideshead

Evelyn Waugh e o voce clasică a secolului XX în literatura britanică. Un tip cu profesii varii, îndepărtate și ciudate, de la profesor la restaurator de modă. Dar un tip reprezentativ pentru *filinul* englez. Practică o scriitură rafinată (poate prea rafinată, dacă se poate imagina un asemenea exces?!), cu o frază lungă, modulată. Pretextul romanului: întoarcerea, peste ani, la Izvoarele Miresei. Oportunitatea ideală pentru a reconstitui o familie, cea a prietenului Sebastian. Uvertura romanului mi s-a părut familiară poate și pentru că amintirile cazone trezesc în mine și în fiecare bărbat de peste treizeci de ani flashul unei experiențe cu totul *tough*: armata. Când ajunge la Brideshead, intră în scenă celelalte personaje centrale ale romanului, care încep să se miște pe scena epică. Mici povești sau scenete încep să anime trama, dându-i o tușă aparte: mă gândesc la decupajul petrecerii cu „ouă de fluierar”. Sigur, dintr-un roman britanic nu poți să scapi fără a afla ce mobilă decorează interioarele, ce vin se bea la masă sau ce fel de

șuncă se amestecă și cu ce fel de ouă pentru tradiționalul mic dejun... Dar asta e pentru *la bonne bouche*, nu-i așa? Incursiunea tânărului intrus în familia prietenului Sebastian este ocazia ideală pentru a face portretele lui, surorii ei, a lui Sebastian însuși. Și, în același capitol, a tatălui lui Charles Ryder, portret, fără îndoială, memorabil. Dar nu e numai atât. Waugh dă măsura capacității sale de a insera alte tehnici, atunci când povestește aventura sa și a lui Sebastian Flyte în Italia. Cele două săptămâni petrecute acolo iau forma (și aerul!) unui reportaj, dar și a unei galerii de personaje. În plus, o cronică a unei (relativ) înalte societăți. Brideshead rămâne, însă, vectorul memorabil. Publicul-țintă al romanului cred că este preponderent feminin, capabil să fie îndeajuns de răbdător pentru a urmări cu deliciu raccourci-urile & meandrele unui narator versat, plin de tușe grațioase ale condeiului, dar și dezvoltatorul unui epic impregnat de flegmatismul britanic. Culoarele pastelate ale scriiturii converg către aceeași concluzie: fetele și,

mai cu seamă, femeile mature vor găsi în acest autor lectura pe care o caută. Pot să pariez, deja, pe asta... (Mihail Gălățanu)

love & life
L E D A

ROMAN DISTINS CU
COSTA FIRST NOVEL AWARD 2008

FINALIST ORANGE BROADBAND
PRIZE 2008

ACUM ÎN LIBRĂRII!

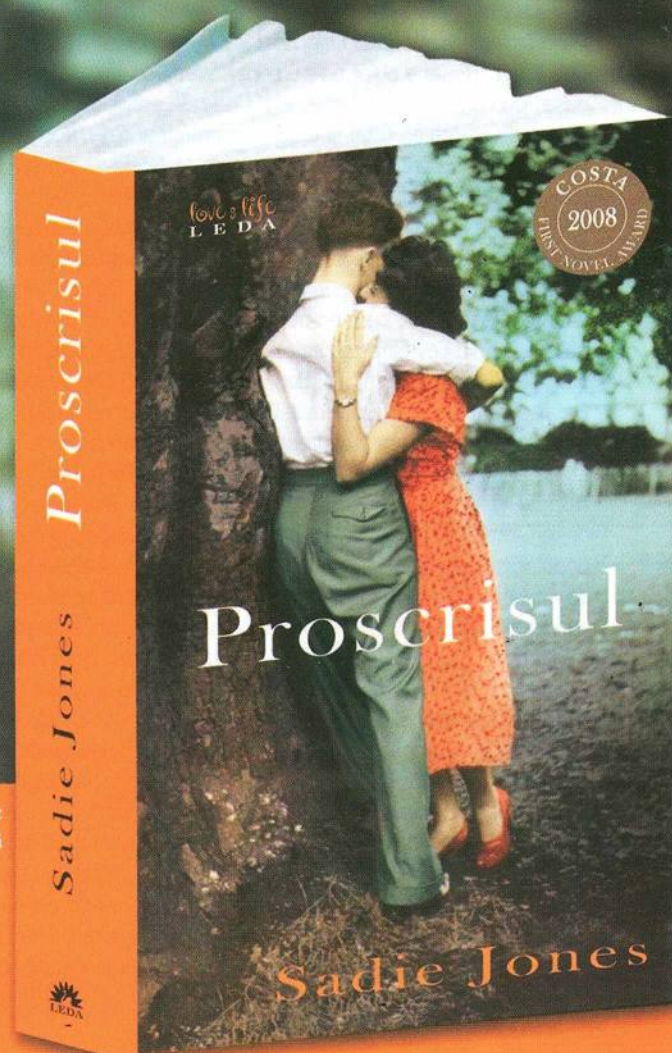
GRUPUL EDITORIAL CORINT
www.ledabooks.ro • www.edituracorint.ro

Traducere de Adrian Buz
Preț 38,90 lei; 368 pagini

LiterNet.ro

RECOMANDAT DE:

Oglinda cărților

CORINT/LEDA/MAESTRII LEDA: **Saddie**

Jones, Proscrisul, Colecția Love & Life.

Roman distins cu Costa First Novel Award.

Este un premiu pentru debut, bine prețuit în Marea Britanie. Și figura Saddie Jones este una pregnantă (recunoscut, la început, am căutat greșit, Saddie simplu, cu un singur „d”, ceea ce m-a dus pe piste false!). Cartea vedește o uimitoare maturitate

scritricească pentru debut, fiind

mai mult decât atât... EDITURA

MUZEULUI LITERATURII ROMÂNE

(EMNLR): **Daniel Stuparu, Tălmăcirii.**

Durrenmatt, Junger, Canetti,

Enzensberger, Handke, nume mari

din spațiul german, care nu mai au

nevoie de nici o prezentare. Dar se

îngemănează în cartea „tălmăcită”

de Stuparu. VINEA: **Gelu Diaconu,**

Antipoeme. Gelu Diaconu e un poet – și asta nu i-o poate lua

nimeni. Și, încă, un poet simpatic. Care a avut răbdarea de a

îndura un debut tardiv. Poemul de deschidere, despre un alt mare

scriitor român, Mircea Cărtărescu, și despre condiția scriitorului în

genere, e o piesă foarte reușită. EDITURA FUNDAȚIEI „SCRISUL

ROMÂNESC”: **Cătălin Negoită, Țara uitată/Cadrilaterul în timpul**

administrației românești, 1913-1940. O carte dintre cele absolut

necesare. Și care e, de fapt, o lucrare de doctorat. HUMANITAS:

Michelle Cunah, Confesiunile unei iubărețe, HUMANITAS FICTION, COLECȚIA

COCKTAIL. Rosie e chiar un personaj. Vreau să zic, un personaj în carne și

oase. Cu contradicții. Dileme. Vie. Cu toate problemele pe care le au femeile

tinere, de vârsta ei. Citiți și o să vă convingeți. CARTIER: **Thierry Camous,**

Orienturi, Occidenturi, 25 de secole de războaie. O cronică a evoluției bino-

mului Occident-Orient. Din toate punctele de vedere: de la artă la cronici de

arme. De la progresul științific la substraturile ființei etnice a europeanului.

Robert Deliege, Introducere în antropologia structurală. Structuralismul și gân-

direa, dar și o biobibliografie a lui Levy-Strauss. Despre mituri dar și despre

această „găselniță” care e structuralismul, „marotă” a ultimelor trei sau

patru decenii, Levy-Strauss astăzi, într-un cuvânt, despre întâlnirea între antro-

pologie și structuralism, azi. **Roger-Pol Droit, Religiile pe înțelesul fiicei mele.**

O carte care explică tezele religiilor monoteiste (creștinism, islamism,

iudaism) – și nu numai, pe înțelesul tuturor, explică de ce este (și) suferința

în lume etc. Ideală pentru adolescenți. **Clémentine Autain, Macho pe înțelesul**

fratelui meu. Despre modele comportamentale (contemporane), precum și

despre machism, sexism, (in)egalitățile dintre bărbați și femei. Lucrare de

popularizare. Adică una cuprinzând noțiuni de bază despre raporturile între

sexe. LIMES: **Dumitru Chioaru, Arta comparației.** O carte ardelenescă,

„așezată”. Pe trei secțiuni. Cele mai interesante mi s-au părut ultimele două:

În căutarea Europei Centrale și Babel după Babel. Ovidiu Pecican, Reuniunea

anuală a cronicilor literare. Unul dintre cele mai originale titluri pentru o

carte. O abordare plină de umor, neconvențională, lipsită de o austeritate

forțată, dar, de aceea, mai sinceră, dezinhbată. **Constantin Abăluță, Cineva**

care nu mă cunoaște pe străzi. Poetul Constantin Abăluță e omniprezent.

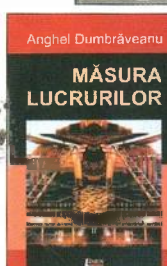
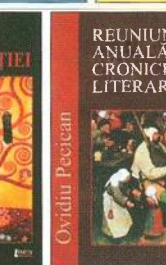
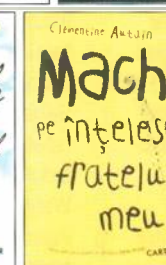
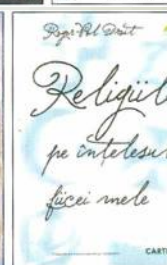
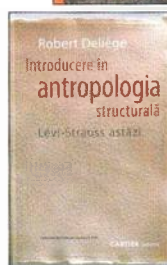
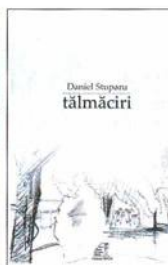
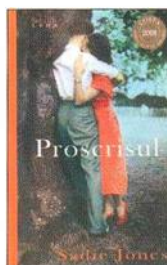
Iată un început convingător de poem: „Eu am trecut prin casele oamenilor/eram sfântul oficial al dărpănăturilor/cel chemat să facă minuni...”

Anghel Dumbrăveanu, Măsura lucrurilor. După o vreme în care a tăcut – ori a

părut că, mai mult, tăce, poetul a revenit cu un volum care îl caracterizează.

VINEA: **Ofelia Prodan, Ruleta cu nebun.** Revin asupra Ofeliei, pentru că poezia

ei, pe care am prezentat-o la târgul de carte, îmi place: „cineva îmi șoptise

odată să caut în pământ o gaură de/ șarpe și să-mi spun acolo cu voce tare,

dorința cea mai/puternică”. **HERALD: W. M. Boericke, Principiile homeopatiei.**

Cu mențiunea că e vorba chiar de enunțurile lui Hahnemann, verificate de un

secol de practică medicală. După cum se înțelege, lucrarea-i de referință. Are

tot: posologie, mod și principii de preparare etc. Într-o colecție emergentă:

TERAPIA. Al-Hallag, Divan (Poeme mistice). În jurul lui „Eu sunt Dumnezeu”

se poate învăța o întreagă filosofie. Se poate contesta, se poate amușina, se

poate rupe, asuma, smeri. **TRITONIC: Peter F. Hamilton, Steaua Pandorei, vol.**

IV, Judas Enchained. O saga care are șansa de a fi, poate, printre cele mai

vândute. În ritm de epopee. **Sergiu Vălcu, Evanghelia după Maghizi.** Omul și

autorul Sergiu au, ambii, o biografie și o bibliografie interesantă. O carte care

merită citită pentru că este ficțiunea pe pâine. Și ficțiune de bună calitate.

CONTEMPORANUL – IDEEA EUROPEANĂ/ EUROPRESS (GROUP): Cinghiz

Abdulaev, Beznă sub soare. Romane. Ficțiune. Dar care seamănă diabolic de

mult cu realitatea. O carte pe care cu nici un preț nu trebuie să o scăpați.

Vladimir Maiakovski, Eu și Napoleon. O carte rară pe piața românească. Dar

absolut necesară. Poeme regale, superbe, sub traducerea, prefața și notele

minunatului scriitor român & basarabean Leo Butnaru. **Nicolae Balotă,**

Literatura franceză. Ediții definitive. Cu subtitlul: De la Villon la zilele noastre.

O adevărată „lecție de franceză” pe viu, dar și o carte pe care poți să o

citești cu sufletul la gură. **PARALELA 45: Vasile Andru, Surăd, deci există...**

(Ascultări și reflecții) Challenger: Dum Brad. Am să obosesc scriind că

Vasile Andru nu e numai un bun prozator, ci, poate, cel mai bun. E ca o

azimă proaspătă, de înțelepciune. **HUMANITAS FICTION, COCKTAIL: Caprice**

Crane, Vai, ce-am uitat! Scrisă de o autoare de bestsellers. Citiți-o și, cine

știe, s-ar putea să se ia... **NEMIRA: Jonathan Black, Istoria secretă a lumii.** O

carte arhilaudată, dar care, oricum, nu ar fi lăudată îndeajuns. Să nu care

cumva să vă lipsească din bibliotecă... **Iain Pears, Misterul Tiziano.** Da, e

vorba de acela care a scris „Cercul crucii”, cu care v-ați întâlnit tot la aceeași

editură. O recidivă a editurii... după Caravaggio, urmează Tizian. Cu peronul

pe partea misterului. **(M. Gălățanu)**

Biblioteca „Gheorghe Arion“

În comuna Vinderei, județul Vaslui, a fost inaugurată o bibliotecă într-un sediu nou, cu mobilier modern, cu un spațiu generos pentru depozitarea și prezentarea cărților, precum și pentru consultarea lor chiar în această ambianță. Meritul aparține primarului din comună, domnul Viorel Neagu, consilierilor locali, ei beneficiind de sprijinul autorităților județene, care au venit în întâmpinarea interesului pentru carte manifestat aici și de către elevi, dar și de către cei care au părăsit de mulți ani băncile școlii.

Imagini de la manifestarea din Vinderei și de la Mănăstirea Grăjdeni

Au luat cuvântul domnul Viorel Neagu, doamna Nicoleta Ilie – fosta bibliotecară a comunei, Constantin Dobromir, directorul școlii din localitate. Publicațiile Flacăra au fost reprezentate de către jurnaliștii Anca Arion, Alexandru

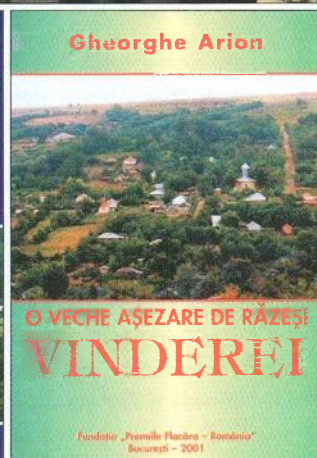
Arion și George Arion. S-au citit pagini datorate profesorului Gheorghe Arion, în care acesta semnală importanța cărții în viața unui sat: „Existența unei biblioteci în viața satului este foarte importantă. Prin varietatea problemelor pe care le tratează, cărțile sunt folosite oricui. Să nu uităm că o carte este cel mai bun prieten al omului. Un prieten, oricât s-ar strădui să pară dezinteresat, până la urmă te trădează, pe când cartea nu-ți cere nimic, din contra, îți dă, te sfătuiește, te bine dispune, te ajută să înțelegi multe evenimente și fenomene din natură și societate, contribuie la îmbogățirea cunoștințelor din profesia pe care ți-ai ales-o. Nu întâmplător se afirmă: cine n-a iubit cartea, cine n-a sădit un pom, cine n-a săpat o fântână, cine n-a crescut un copil, degeaba a făcut umbră pământului.“; „Cu ani în urmă, venind la Vinderei, mi-am întâlnit un fost coleg de școală. Am rămas foarte impresionat de faptul că avea în mână un fierăstrău, iar sub braț niște cărți pe care spunea că le-a luat de la bibliotecă pentru a le citi seara. Iată, cui îi place cartea, își găsește timp și pentru lectură, indiferent dacă trăiește la oraș sau la sat.“

Publicațiile Flacăra și Editura Humanitas au contribuit la sporirea fondului de carte al bibliotecii printr-o generoasă donație de lucrări din diverse domenii.

Manifestarea a continuat la Mănăstirea Grăjdeni din apropiere, Părintele Ciprian ținând o slujbă de pomenire a profesorului Gheorghe Arion, trecut la cele veșnice în urmă cu trei ani.

La inaugurarea în prezența multora dintre locuitorii din această parte a țării, a fost sfințit de către un sobor de preoți noul lăcaș de cultură.

Bibliotecii i s-a dat numele profesorului Gheorghe Arion, veteran de război, locotenent-colonel (r), scriitor, autor al unor monografii dedicate meleagurilor natale: Vinderei, o veche așezare de răzeși, Mănăstirea Grăjdeni – Legendă și adevăr istoric. Cu aceeași ocazie a fost dezvelită o placă în amintirea acestui fiu de seamă al comunei.

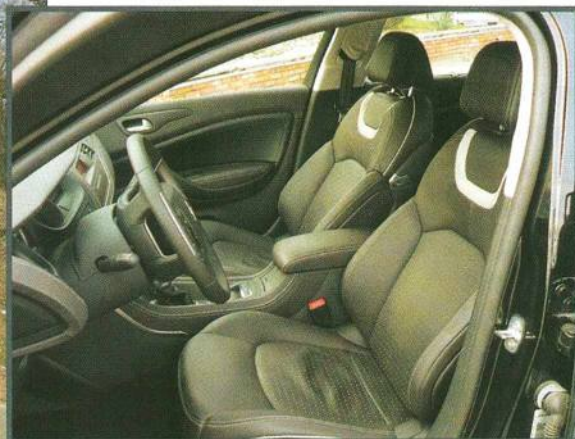

Raфинament francez

Test drive

Citroën C5

După o primă generație care nu a reușit să se remarcă cu nimic în segmentul berlinei de clasă medie, noul C5 reprezintă o schimbare radicală și un automobil capabil să rivalizeze creații mult mai titrate, fie ele germane sau japoneze.

E greu să nu rămâi uimit de progresul formidabil realizat de Citroën, de la o generație la alta a lui C5. Brand-ul francez a fost recunoscut mereu pentru capacitatea sa inovativă și are un loc special în istorie datorită suspensiilor hidropneumatice prezente în gama sa încă din 1955.

Acum însă vorbim despre mult mai mult. Vorbim despre atenție la detalii, materiale de foarte bună calitate, insonorizare, spații de depozitare, motorizare și altele care fac din noul C5 mașina pe care vrei să o iei acasă.

În plus, de data aceasta C5 are și un design care nu lasă loc de îndoeli: mașina este frumoasă. Liniile caroseriei îi conferă o personalitate puternică și îmbină dinamismul cu senzația de distincție. Linia înaltă a caroseriei și pasajele roților bine puse în evidență îi asigură o imagine dinamică. Luneta concavă și dimensiunile consolei – lungă în față și scurtă în spate – subliniază apartenența la gama Citroën.

Pentru test-drive, Citroën România ne-a pus la dispoziție un model în echiparea Exclusive, motorizat de vârful de gamă diesel V6 2.7 Hdi. Cu tapițerie de piele, scaune cu multiple reglaje electrice, cutie de viteze automată și suspensie Hydractive III+, C5 este o mașină extrem de confortabilă. Interiorul este o combinație între un stil clasic, marcat de planșa de bord sobră cu ceasuri

analogice și unul modern, dar bine integrat, pentru un plus de informație în format digital. Astfel, există ceasuri analogice pentru viteză și turaj, dar viteza este marcată și digital, chiar pe centrul afișajului. La fel, cu litere mari îți este oferită și informația cu privire la treapta de viteză a cutiei automate.

Volanul și schimbătorul sunt la rândul lor

îmbrăcate în piele, iar mașina este plină de electronică pentru a-ți face viața la volan mai plăcută: scaunul șoferului are funcție de masaj și se poate memora poziția acestuia și a oglinzilor, radarul de parcare identifică locurile în care șoferul poate face parcare laterală și evaluează și gradul de dificultate, iar frâna de mână este electrică și se decuplează singură.

După sistemul inaugurat pe C4, butucul volanului este fix și plin de comenzi pentru computer, radio/CD, telefon și limitator de viteză. Claxonul este și el prezent, dar din cauza aglomerației, în cazuri de urgență este dificil de acționat.

Spațiul în spate este ceva mai redus și un șofer mai înalt limitează serios confortul pasagerului așezat în spatele său.

Dau rabla mea pentru cel puțin 60 de cai

După o așteptare destul de lungă și multe promisiuni, programul Rabla 2009 a debutat în martie și oferă posesorilor de mașini cu o vechime mai mare de 10 ani o primă de casare de 3.800 RON la achiziționarea unui autoturism nou.

Programul Rabla 2009 are un număr majorat de locuri de la 40 mii la 60 mii, dar și un termen prelungit de desfășurare până în luna decembrie. Una dintre cele mai importante noutăți este posibilitatea de înscriere a mașinilor cu vechime minimă de 10 ani, cu doi ani mai puțin comparativ cu vechimea admisă până acum. Programul de înnoire a parcului auto se va desfășura în trei etape: 6 martie – 29 mai, 1 iunie – 31 august și 1 septembrie – 11 decembrie.

Speranța relansării vânzărilor auto se leagă tocmai de acest program și principalii producători și importatori au așteptat cu nerăbdare primele de casare. Problemele lor sunt cuplate însă cu un blocaj al creditelor pentru că băncile nu oferă condiții decente pentru achiziționarea unui autoturism.

Beneficiarii cei mai importanți ai acestor prime faze care cuprinde 20 mii de unități sunt: Dacia, Renault, Chevrolet, Hyundai și Opel cu 1.731 de unități alocate. Există și câteva anomalii: Honda și Lada au fiecare câte două unități alocate.

Asemeni generației anterioare, suspensia Hydractive III+ reglează garda la sol a autoturismului în funcție de indicațiile șoferului sau de condițiile de drum. Mașina este coborâtă la viteze de peste 110 km/h și ridicată de la sol în condiții de teren denivelat. Șoferul poate interveni la rândul său pentru a ridica mașina în cazuri precum parcare la o bordură „de ultimă generație”.

Trecând peste acest aspect spectaculos, suspensia asigură un confort ridicat, dar și o foarte bună stabilitate în viraje fără ca pasagerii să resimtă mișcările caroseriei. Pentru un plus de sportivitate există și setarea sport care în teorie mai fură din confort în favoarea stabilității în viraje. În practică, Hydractive III+ se adaptează oricum la drumurile existente și lucrând în paralel cu ESP-ul nu îți dă nicio emoție pe viraje.

Tot de un buton sport beneficiază și cutia de viteze automată cu șase trepte. Acesta scade timpul de

răspuns al cutiei și schimbă treapta la o turație mai ridicată. Rezultatul este un comportament destul de agil și prima sută de kilometri este atinsă în 9,6 secunde. Motorul V6 diesel 2.7 Hdi dezvoltă 208 CP și un cuplu de 440 Nm, putere suficientă ca accelerația să continue cu aceeași repeziune și în intervalul 100–160 km/h. Viteza maximă este de 224 km/h. La exterior și cu motorul pornit, sunetul trădează uneori diesel-ul de sub capotă, dar la interior insonorizarea este atât de bună încât nici în diminețile reci nu poți percepe zgomotul specific unui diesel. Puterea și confortul sunt plătite însă de consumul ceva mai ridicat. Cu acest V6 este clar că nu o să salvezi planeta. În test, pe un traseu care nu a cuprins aglomerări urbane, C5 a înregistrat 9,2 l/100 km. Consumul oficial este de 11,9 litri în localitate și 6,5 litri la sută de kilometri în afara ei.

Noul C5 este un automobil impresionant și o oferă foarte bună pentru o berlină din clasa medie. Cu prețuri care variază între 19.000 și 32.000 de euro, o dotare de serie bogată, un interior de calitate și opționale pe gustul fiecăruia, Citroën poate fura din clienții oricărui alt brand. Ford Mondeo, Renault Laguna și chiar Audi A4 au motive serioase să se teamă de un adversar neașteptat care oferă o imagine proaspătă și foarte mult confort.

Text: Mugurel Mărgărit-Enescu

Ai rămas cu mașina în pană?

Mobil: 0748.28.00.28
www.platforma-auto-tractari.ro

CONCURS:

**Citește
AICI:**

**Răspunde la următoarea întrebare:
Ce servicii practică firma de mai sus?**

Astfel participi la tragerea la sorți a unui premiu de 100 lei!

Trimiteti acest talon pe adresa redacției:

SC.Publicațiile Flacăra SA, Piața Prateri Libere nr. 1, sector 1, cod 013701, București
până la data de 24.04.2009

TRACTĂRI AUTO INTERN ȘI INTERNAȚIONAL NON STOP

NOI ȘTIM CĂ:

- sunteți mai mult decât un **CITITOR DE PRESĂ**
- vă doriți mai mult decât o **RELAXARE PASIVĂ**

DE ACEEA,

mai mult decât lectură,
mai mult decât divertisment,
vă oferim:

- **PLĂCEREA JOCULUI**
- **BUCURIA** de a vă **CONFIRMA**
INTELIGENȚA și
bagajul de **CUNOȘTINȚE**

REBUS

DE 77 DE ANI, CEA MAI CITITĂ PUBLICAȚIE
REBUSISTĂ DIN ROMÂNIA

REBUSACHE

„PUIUL” REVISTEI REBUS,
PENTRU TINERI ȘI ÎNCEPĂTORI

RE BUS
58 de **B**uzunar
CAREURI DE DEFINIȚII

SUDOKU!

O COLECȚIE DE GRILE CU CIFRE PENTRU
TOȚI ÎMPĂTIMIȚII ACESTUI JOC AL MINȚII

REBUS BIS

UN MINI-ALMANAH CU PROBLEME REBUSISTE
ȘI GENURI LITERARE DE DIVERTISMENT

**INTEGRALE
& SUDOKU**

CIFRE ȘI LITERE, JOCURI LOGICE
ȘI CU MINTE, DEZLEGĂRI PE LOC

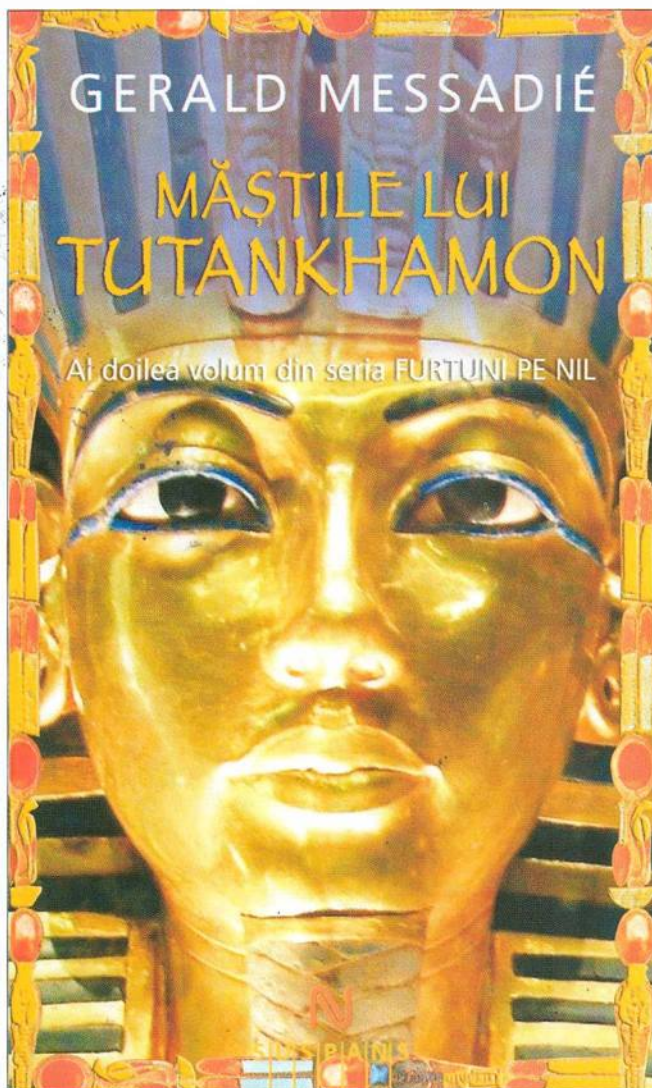
CÂTE O REVISTĂ PENTRU FIECARE
Revistele de divertisment editate de trustul
FLĂCĂRA se „devorează”, nu doar se citesc

calitate garantată de
**PUBLICAȚIILE
FLĂCĂRA**

Măștile lui Tutankhamon

o carte semnată Gerald Messadié în traducerea Mihaelei Stan, apărută la Editura **Nemira**, colecția **Suspans**, al doilea volum din seria **FURTUNI PE NIL**, după **Ochiul lui Nefertiti**

GERALD MESSADIÉ S-a născut în Egipt, în 1931, și este jurnalist, istoric, eseist și romancier francez. Opera sa, tradusă în întreaga lume și numărând peste șaiszeci de titluri, cuprinde eseuri despre credințele, culturile și religiile lumii, biografii, romane istorice și chiar science-fiction. Dintre lucrările sale amintim: *L'Homme qui devint Dieu*, 4 vol. (1988-1995), *Viața mea amoroasă și criminală cu Martin Heidegger* (1994 - Editura **Nemira**, 1997), *29 de zile până la sfârșitul lumii* (1995 - Editura **Nemira**, 1997), *Ochiul lui Nefertiti* (2004 - Editura **Nemira**, 2008), *Patruzeci de secole de esoterism* (2006 - Editura **Nemira**, 2008) *Marie-Antoinette, la rose écrasée* (2006 - în pregătire la Editura **Nemira**), *luda, preaiubitul* (2007 - Editura **Nemira**, 2009).

FRAGMENT DISPARIȚII MISTERIOASE

Pentru a saluta, ca de obicei, răsăritul soarelui, ibișii albi cuibăriți în sicomorii de pe malurile Marelui Fluviu, în fața Marelui Templu al lui Amon din Karnak, scoaseră țipete guturale și însemnară ici și colo cu găinaț solul proaspăt greblat. Cel din ajun fusese adunat cu atenție de către grădinarul marelui preot Humose. Dăruit de pasărea sacră, forma pământeană a zeului tuturor științelor, Thoth, el reprezenta, cu adevărat, un îngrășământ prețios. Apoi păsările își luară zborul bătând semeț din aripi și porniră în căutarea primei mese a zilei: plevușcă, mormoloci, melci, miriapozi leneși și alte bunătăți. Un bărbat coborî în grabă de pe corabia ce tocmai acostase la ponton, în dreptul reședinței marelui preot. Cu pas iute, apucă pe drumul pietruit ce ducea spre

Tutankhamon...

nu are nici zece ani atunci când regele, preaiubitul său frate vitreg Semenkhery, este asasinat. Prin jocul uneltirilor declanșat de rivalitățile dintre clerici, armată și bătrânul Ay, Marele stăpân și tată al defunctei regine Nefertiti, răpuse de o boală misterioasă, copilul ajunge la cârma imperiului amenințat să se prăbușească.

Odată restabilită autoritatea regală...

țara speră să-și regăsească pacea și armonia, când luptele pentru câștigarea puterii reîncep cu o forță nebănuită. Tinerețea și fragilitatea lui Tutankhamon îl fac să pară o pradă ușoară pentru cei ce tânjeseră după tron. Dar copilul-rege dispune de resurse nebănuite. Dând dovadă de o uimitoare maturitate, reușește să restabilească vechiul cult al lui Aton în Regatul Celor Două Pământuri.

Căzut pradă unui delir mistic...

regele poruncește să fie construite statui ale zeilor modelate după înfățișarea sa. De această dată, sacrilegiul este cutremurător. Tânăra regină Ankhen-sepaton ascultă neputincioasă murmurul furtunii ce se prevestește. Prea tânăr și prea ambițios, va reuși Tutankhamon să țină piept intriganților clerici?

augusta locuință. Tre-cu de portalul solidului zid de incintă, străbătu grădina cu trandafiri și ajunse la impozanta galerie exterioară. Un slujitor îl întâmpină cu vădită surprindere, dispăru înăuntrul casei și se întoarse în scurtă vreme. Apoi îl conduse pe oaspete dincolo de umbrarul acoperit de viță-de-vie și iasomie, spre odăile particulare ale marelui preot.

Aflat în sala de baie, Humose își lăsase trupul impunător în seama servitorilor ce se îngrijeau de abluțiunile sale rituale. După ce băieșii îl săpuniseră din cap până-n picioare și-l clătiseră, bărbierul începu să-l radă pe înaltul demnitar: țeasta, obrații, torsul, pubisul și părțile intime, subsuorile, brațele și picioarele. Chiar și micile smocuri de păr de pe degetele mari de la picioare erau sacrificate fără milă. Lipsa părului de pe pielea întâiului slujitor al zeului-zeilor era o condiție obligatorie a curățeniei sale rituale.

Scribul postat afară, la ușă, anunță sosirea mesagerului. Humose ridică din sprâncene a mirare. Ce putea să i se aducă la cunoștință atât de devreme? Întoarse capul și uimirea îi spori când îl recunoscu pe oaspete: era fiul lui Uadj

Menekh, întâiul șambelan al regelui.

- Preacinstite mare preot, tata a socotit de cuviință să mă trimită degrabă la tine ca să-ți împărtășesc o veste foarte importantă și din cale-afară de tristă: regele a murit.

Humose, scribul care-l condusesese pe mesager, cei doi băieși, bărbierul și ucenicul său încremeniră.

- Când?, întrebă într-un târziu marele preot.

- Servitorul care-i ducea regelui prima masă a zilei l-a găsit azi-dimineață fără suflare. Alături zăcea mort medicul său, Aă-Sedjem. M-am urcat imediat pe corabia palatului ca să traversez Marele Fluviu și să vin să-ți spun.

Humose se încruntă: moartea celor doi însemna ucidere prin otrăvire. Lucru și mai grav, de astă dată nu primise nici o informare. Cineva pune în practică, fără consimțământul său, asemenea planuri primejdioase. Cei drept, Humose nu se ferise să rostească vorbe aspre la adresa răposatului rege, Semenkhery. Totuși, n-ar fi încuviințat niciodată înlăturarea atât de brutală a suveranului. Ba chiar s-ar fi împotrivit. În fond, Semenkhery încurajase întoarcerea la vechile culte.

Moartea tânărului rege era cu atât mai supărătoare, cu cât survenea la puțină vreme după dispariția bruscă a predecesorului său, Akhenaton, și a soției acestuia, Nefertiti, care-și arogase dreptul de a-i urma la tron. (...)

**Plimbare cu limuzina, cină romantică,
week-end la munte**

Toate astea fiindcă...

TE IUBEȘTE

SMARTFM

1♥7.3

mai multe detalii pe www.smartfm.ro

Parfum de tutun

***Nicotiana tabacum*, tutun, tabac, pipă, trabuc/havană/țigară de foi, țigaretă, țigară. Subțiri sau mai groase, scurte sau lungi, pe toate gusturile și cu toate aromele. Sherlock Holmes, faimosul personaj al romanelor lui Sir Arthur Conan Doyle, Albert Einstein, Vincent van Gogh, Constantin Noica ori I.V. Stalin au fumat toți pipă. Winston Churchill, Gerhard Schröder, Arnold Schwarzenegger, James Woods, Jack Nicholson, Sharon Stone, Demi Moore și modelul Linda Evangelista sunt doar câteva nume celebre care au preferat sau preferă trabucul – un obicei asociat adesea cu un statut social ridicat. Odată cu secolul al XIX-lea apar țigaretetele, iar începând cu Primul Război Mondial, datorită prețului scăzut, devin extrem de populare în toate mediile sociale. Sub formă de tutun de pipă, trabuc, țigară de foi, țigaretă, praf de prizat sau, mai nou, sub forma de băutură lichidă, tutunul își continuă existența indiferent de lupta care se duce împotriva sa.**

**O plantă
cu o istorie
de 4.000
de ani**

**Sensibil,
catifelat,
aromat**

**O scurtă istorie
a fumatului**

America a dat Europei cacao, porumb, dar și tutunul. Da, *Nicotiana tabacum* a fost adusă în Europa după descoperirea Americii, în 1492, de către Cristofor Columb. Planta însă are o istorie veche de peste 4.000 de ani, bășinașii din America Centrală folosind tutunul atât ca plantă ornamentală cât și pentru fumat sau ca plantă medicinală pentru vindecarea rănilor și bolilor de piele. Mulțumită conținutului de nicotină (numele alcaloidului vine de la Jean Nicot, 1530–1600, ambasadorul francez la curtea regală portugheză), are în cantități mici efecte calmante pe care indienii au știut să le aplice. Ei au inițiat obiceiul fumatului din pipă atât la ceremoniile religioase cât și în relațiile diplomatice dintre triburi – este deja bine cunoscută fumarea pipei păcii. Primele pipe au fost confecționate din piatră moale de culoare roșie sau din argilă. Odată cu introducerea în Europa, acesta a cunoscut gloria, obiceiul fumatului răspândindu-se cu repeziciune în Portugalia, Franța, Anglia, Țările de Jos

(Belgia, Olanda și Luxemburg) în vest, iar în est, prin intermediul țarului Petru cel Mare al Rusiei care a testat această plantă fumând pipă pe când își făcea studiile în Țările de Jos.

Fiind o plantă foarte sensibilă la condițiile climatice – tutunul are nevoie de substanțe nutritive, mult soare, ploi abundente – cele mai valoroase tutunuri cu aromă fină și frunze catifelate se obțin în Java, Sumatra, Cuba, Porto Rico, Filipine, Brazilia, Virginia și Kentucky – SUA. Semintele de tutun sunt foarte mici. Încap 60.000 de seminte într-o lingură de supă. Cu o asemenea cantitate este suficient să se planteze 800 mp de tutun. În perioada sa de vegetație, care durează între cinci și șapte luni, tutunul – este o plantă anuală – are nevoie de 200 până la 900 de litri de apă. Chiar când să ajungă la maturitate apare floarea de tutun – albă sau roz – care se îndepărtează pentru a permite creșterea mai mare și mai viguroasă a frunzelor. Planta poate crește

până la 2,5 metri lungime și poate cântări două kilograme.

Inițial tutunul a fost utilizat pentru fumatul la pipă. Dar foarte la modă au fost și țigările de foi sau trabucurile. Primele trabucuri, așa cum le cunoaștem astăzi, au fost făcute în Spania utilizându-se tutunul cubanez, la începutul secolului al XVIII-lea. În 1790 producția de trabucuri s-a extins și în Franța, Germania sau Olanda – batavii au început să producă așa-numitele trabucuri uscate, din tutun de Java ori Sumatra. Anglia, ca întotdeauna, a rămas o bună bucată de timp tributară pipei, aici gentlemanii fumau pipă. Inventivitatea omului însă a mers mai departe și mulți fumători au început să prefere *snufful* (tutun praf obținut din pisarea foarte fină a frunzelor de tutun obținându-se astfel un preparat cu diverse arome) utilizat pentru prizat. Odată cu secolul al XIX-lea apar țigaretetele, acestea fiind fabricate din tutun tăiat în fâșii subțiri înfășurat în foi de hârtie. Țigările au o

**Fumatul ăsta
nu e așa
de simplu cum
crede lumea!**

**Ritualul
trabucului**

**De la trabuc
la țigaretă**

largă răspândire începând cu Primul Război Mondial datorită mecanizării producției și, de aici, prețul scăzut.

Indiferent dacă ești fumător de țigară, trabuc ori pipă, fumatul este asociat adesea cu viciul, iar noile descoperiri medicale privind efectele nocive asupra sănătății îl asociază cu boala și moartea. Dincolo de campaniile antifumat, împătimitii acestui obicei continuă să-și savureze porția de tutun zilnic. Se spune despre fumătorul de pipă că este mai mult decât un simplu fumător, este un pasionat care adoră un tutun de bună calitate savurat în liniște, cu răbdare și la prețuri evident mari, fiindcă, în general, cei care fumează pipă aparțin unei anumite clase sociale cu un anumit grad de cultură. Fumătorul, de pildă, dorește să savureze cât mai mult și mai în tihnă tutunul preferat. Potrivit statisticilor, acest hobby – extrem de costisitor având în vedere că poate atinge și 1.000 de euro – are o largă răspândire mai cu seamă în zona anglo-saxonă – Germania, Marea Britanie, Suedia – unde oamenii au răbdarea să urmeze toți pașii ritualului fumării unei pipe.

Fumătorul de pipă e un adevărat gentleman până în vârful unghiilor, un om calm, cu o anumită structură mentală. Cu alte cuvinte, vorba reclamei, *să fumezi pipă nu e așa de simplu cum crede lumea!* Savurarea unei pipe începe cu: mirosirea tutunului puțin umed, umplerea delicată a vetrei pipei, primul fum, savurarea fiecărei inspirații ce urmează, apoi curățarea migăloasă a instrumentului cu bețe de bumbac pentru a o pregăti pentru o nouă utilizare. *Conaisseur*-ii știu că, după fiecare utilizare, pipa trebuie lăsată două zile la odihnă, ceea ce înseamnă că, dacă cineva dorește să fumeze mai multe pipe pe zi, are nevoie de mai multe pipe diferite. La fiecare 10–15 utilizări pipa are nevoie de o igienizare cu șmirghel și soluții speciale. Mai mult, pentru tipuri de tutun diferite se folosesc diferite pipe.

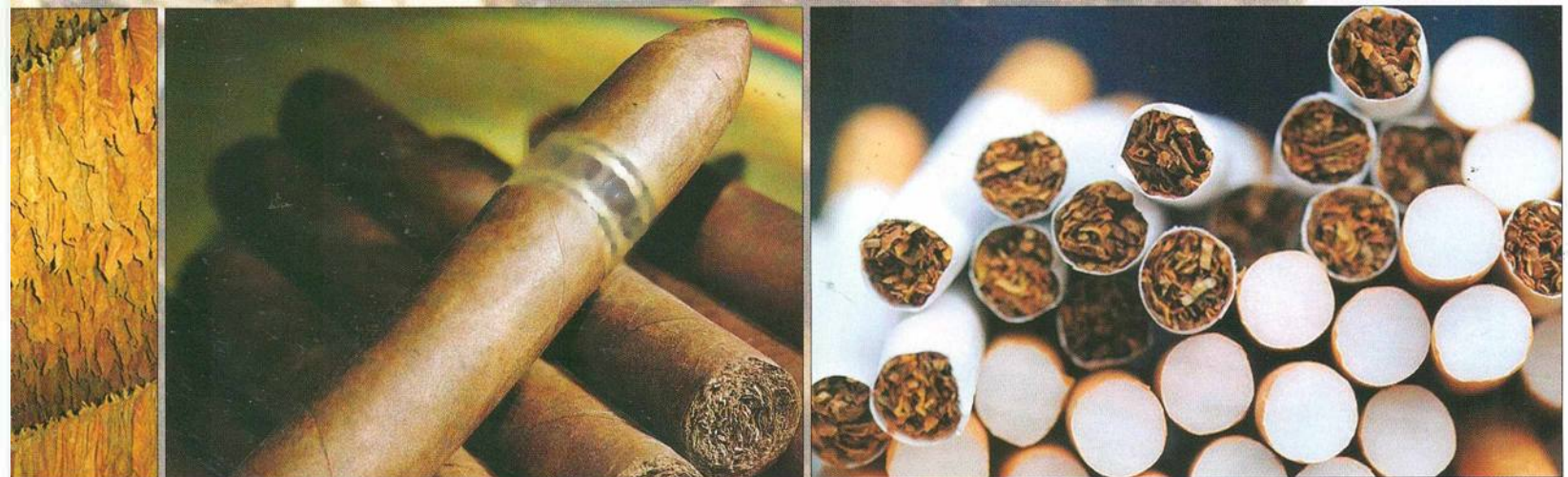
Fumatul de trabucuri a devenit foarte popular în Anglia odată cu Edward al VII-lea, care a susținut înființarea unor cluburi dedicate fumătorilor de *cigars*. Cuvântul *cigar* consacrat pentru trabucuri și recunoscut mondial își are originea în cuvântul *sikar* din limbajul băștinașilor din America de Sud și înseamnă a fuma. Varianta *cigaro* a intrat în folosință generală prin secolul al XVIII-lea. Fumatul unui trabuc trebuie să fie o experiență plăcută, acesta fiind asociat adesea cu un pahar de vin bun, un cognac fin sau unul de whisky de foarte bună calitate. Ca și pipa, trabucul a devenit un apanaj al clasei superioare, gentlemanii francezi și britanici fumând ca un semn al statutului lor. Trabucul fumat după cină acompaniat de un pahar de cognac fin a devenit o tradiție. Acest ritual al fumatului de trabuc se păstrează și astăzi. Asemenea savurării unei pipe, un trabuc nu se fumează simplu și nu se potrivește cu orice. La aprindere trabucul se ține în poziție orizontală, ușor înclinat, în contact direct cu flacăra, rotindu-l între degete astfel încât suprafața capătului să se carbonizeze uniform până la înroșire. Se introduce apoi trabucul între buze și se răsuțește între degete în așa fel ca să se aprindă uniform. Nu se inhalează fumul, iar odată aprins trebuie pufăit continuu pentru a-i întreține arderea. Nu trebuie să ardă nici prea rapid, nici prea încet pentru a putea savura aromele delicate. Fumătorii de trabuc sunt persoane care știu să se relaxeze. Durata fumării unui trabuc poate atinge până la trei ore. Un trabuc de calitate arde formând un scrum uniform, lung. Spre deosebire de țigaretă, trabucul se stinge de la sine dacă nu este pufăit. Un trabuc odată stins nu se reaprinde.

Țigaretile cunoscute sub termenul generic de țigări și-au făcut intrarea în istoria tutunului ca o alternativă mai ieftină a trabucurilor la sfârșitul secolului al

XIX-lea. Cu filtru, fără filtru, lungi și subțiri, țigările au prins teren. Ca și pipa ori trabucul, țigaretă nu e o invenție europeană ci tot de la *indios* provine, și anume de la maiși și azteci care fumau tutunul introdus într-un soi de tub subțire și mic. Fumarea ei era deosebit de obișnuită în zona Caraibelor, America Centrală sau de Sud. Țigările nu erau cunoscute în Europa înainte de Războiul din Crimeea. Termenul de *cigarette* a început să fie utilizat în Sevilla, prin secolul al XIX-lea, de către cerșetorii care obișnuiau să fumeze chiștocurile de trabuc aruncate pe stradă de domnii din înalta societate. Totuși, răspândirea termenului de *cigarette* se datorează francezilor unde au început să fie manufacturate pe scară largă de către monopolul francez al tutunului începând din anul 1843. Prima atestare a fumării de țigaretă apare în trei tablouri de Francisco Goya: *La Cometa*, *La Merienda en el Manzanares* și *El juego de la pelota a pala*.

Odată cu inventarea unei mașini eficiente de fabricat țigări, în 1880, care producea 200 de țigări pe minut, a apărut industria modernă a tutunului. Producția în masă a determinat reducerea prețului țigărilor, făcând posibil consumul pe scară largă. Pentru țigaretă, foarte importantă este formarea amestecului de tutun pentru a se da savoare și consistență țigării. Aria geografică de unde provine tutunul dă arome și gusturi diferite. Țigările moderne produse după anii '50 se bazează tocmai pe acest mix. Mai mult, foarte importantă pentru confecționarea țigaretelor este hârtia în care se înfășoară amestecul de tutun plus filtrul aferent. Țigara a ajuns astăzi să fie folosită pe scară largă, din păcate, și de către persoanele sub 18 ani. Organizația Mondială a Sănătății duce campanii ample de stopare a obiceiului de a fuma care afectează un procent larg de populație.

Text Alice-Claudia Gherman

Preliminariile C.M. 2010

Calificare compromisă

De-atâtea ori am remarcat cât de bine exprimă un fenomen sportiv starea de fapt a întregii națiuni. Ceea ce s-a întâmplat acum în fotbalul nostru este doar o consecință a degingoladei la toate nivelurile: politic, economic, social.

Desigur, în viață nu sunt numai succese și bucurii, dar maniera în care s-a pierdut calificarea la turneul final din Africa de Sud este cea mai dezastruoasă din întreaga istorie a echipei naționale. De aceea, este un simplu truism a spune că, în întreaga campanie, „tricolorii” au avut cea mai proastă prestație dintr-un palmares început în 1922. Și ce coincidență dureroasă: în acel an, pe 8 iunie, la Belgrad, România întrecea Iugoslavia cu 2-1, în *Cupa prieteniei româno-iugoslave*, iar acum am fost umiliți, la Constanța, cu 3-2, de Serbia! Sentimentul a fost atât de copleșitor încât am avut tentația ca, după 57 de ani petrecuți ca spectator pe stadioanele de fotbal și după două decenii de gestionare a paginilor de sport din revista *Flacăra*, să renunț la statutul de privitor la jocul cu balonul rotund și la cel de sferto-cronicar.

Printr-un curios recurs al memoriei, deși proporțiile scorului nu sunt asemănătoare, am rețrăit seara de 1 noiembrie 1962 atunci când, la Madrid, în *Cupa Națiunilor*, Spania a

înving România cu un set alb de tenis (6-0). Era meciul cu numărul 160 al Naționalei, un Waterloo pentru noi, astfel încât la pauză (4-0 pentru colegii lui Gento) n-am mai rezistat și am plecat de acasă pe străzi, ocolind casele de unde se putea auzi transmisia (doar la radio). Ei bine, în meciul retur, pe fostul stadion 23 August, în prezența a 80.000 de spectatori (tot atâția câți fuseseră și pe celebrul *Santiago Bernabeu*), cu o dorință nebună de revanșă, am condus cu 3-0 după o oră de joc (finalmente a fost 3-1). De ce am dat acest exemplu? Pentru că întreaga suflare a microbiștilor români a sperat ca, peste patru zile, la *Klagenfurt*, să învingem încropita echipă a Austriei (fără nouă titulari) și să ne păstrăm șansele matematice (vreo zece la sută) pentru a ocupa măcar locul al doilea în grupă. Dar cumplită păcăleală: un nou eșec, un antrenor ținut pe banca de rezerve la final, cu privirea în gol și... adio calificare – un precedent îngrozitor – încă de la jumătatea campaniei, doar după cinci runde (din cele

zece). De altfel, apelând la statistică, am înregistrat o sumedenie de recorduri negative: doar patru puncte acumulate, locul 5 în grupă, un singur punct câștigat în cele trei meciuri de acasă, 10 (zece!) goluri primite (de două ori mai mult decât Feroe).

Ce-ar urma, de doi bani speranță? Victoriei (fantasmagorii!) în deplasările din Lituania (6 iunie), Franța (5 septembrie) și Serbia (10 octombrie), precum și pe teren propriu, cu Austria (9 septembrie) și Insulele Feroe (14 octombrie). Iată și cum se prezintă situația la zi în grupa a VII-a: 1. Serbia 12 p., 2. Franța 10 p., 3. Lituania 9 p., 4. Austria 7 p., 5. România 4 p., 6. Feroe 1 p. Și ar mai trebui ceva: echipele care ne devansează în prezent, să se încurce atât de rău între ele, încât să ne iasă nouă o combinație câștigătoare.

Într-un climat când fotbalul nostru este mai bolnav ca oricând (vezi numerele 1-2 și 3 din *Flacăra*/2009), se punea întrebarea: ce ne facem că au venit preliminariile C.M. 2010, iar sârbii aveau gânduri războinice? Probabil de aceea și ultima indicație tactică a selecționerului Victor Pițurcă adresată „tricolorilor”: *Fiți disperați! Luptați ca disperați!* Într-adevăr, numai în postura acestuia să nu fi fost, când i-au lipsit șapte oșteni, între care căpitanul Cristi Chivu, suspendații Goian și Ghionea, accidentații Florentin Petre, Gabi Mureșan, Ovidiu Petre și Ogăraru, iar proaspăt naturalizatul Maximilian Nicu Ștefan Johannes (care face cât patru!) s-a prezentat la lot cu probleme medicale. Până și Ionuț Lupescu a uitat că eram în postul Paștelui și a clamat: *Trebuie să facem pe dracu'n patru și să câștigăm meciul cu Serbia*. Colac peste pupăză, l-am pierdut și pe prietenul Kyros Vassaras (blestemele olandezilor?), arbitru grec nereușind să treacă testele fizice. Și-apoi, ce liniște sufletească să aibă Pițu atunci când Nașu' profetea: *Pițurcă poate să califice echipa și să spună că nu mai vrea să continue (...) sau poate merge mai departe cu echipa calificată*.

Altfel stăteau însă lucrurile dacă nu clacam cu Lituania și dacă învingeam Franța... Așa, în ecuație intrau o mulțime de **dacă**: victorii în „dubla” cu Serbia și Austria, cel puțin remize în deplasările cu Franța și Lituania. Și, mai ales, să nu ți se arate mereu pisica sub înfățișarea lui Bôlôni (acesta, până la urmă nu a mai venit la Constanța), Andone, Redniț, Răzvan Lucescu sau mai știm noi cine.

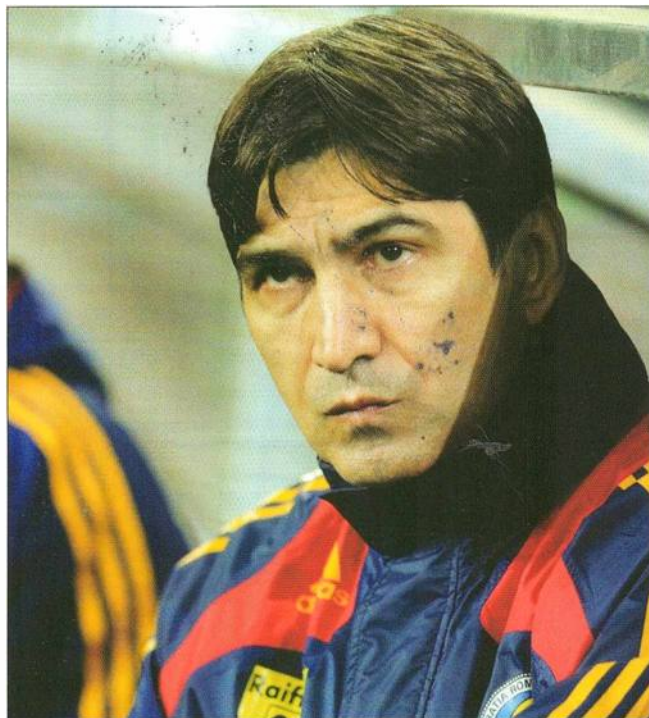
Personal, întotdeauna am ținut mult să urmăresc (măcar la televizor) și evoluția „din deschidere” a echipei reprezentative de tineret. Ei bine, orice culme (în sens negativ!) a fost atinsă în confruntarea cu selecționata similară a **amatorilor** din Andorra, în preliminariile Euro 2001 (Under 21). E-adevărat, i-am întrecut cu 2-0, însă am deschis scorul în urma unui penalty acordat cu destulă ușurință de către arbitru în minutul... 63! Iar

Cristi Tănase,
autorul golului
nostru în partida
cu austriei,
nu precupește
nici un efort

dacă viitorul nu se arăta deloc luminos, deja devenisem extrem de circumspect în privința unui rezultat favorabil al „tricolorilor” mari.

Ridicarea la rang de **finală** (de către o parte a presei sportive) a partidei România – Serbia nu înseamnă altceva, de fapt, în condițiile acestui eșec, decât **finalul** prematur al unei campanii. Toate fetișurile invocate (locație, teren, tradiție, arbitraj etc.) s-au spul-

berat și ne-am trezit că am realizat un singur punct din cele trei meciuri disputate acasă și doar victoria cu Feroe ne face să nu ocupăm ultimul loc în grupă.

Ca și după turneul final de la Euro 2008, Victor Pițurcă s-a declarat *foarte mulțumit de felul în care băieții au luptat*, Bogdan Lobont ne-a consolatat că am mai luat trei goluri și de la Lituania (bine că nu și-a amintit de cele cinci primite de la danezi), Cosmin Contra s-a arătat încrezător că *putem câștiga toate meciurile până la final*, iar Mirel Rădoi a pus punctul pe i: *Domnul Pițurcă nu are de ce să plece*. Chiar așa, vorba proverbului, *căinele nu pleacă singur de la măcelărie*.

Ajunși aici, trebui să recunoaștem (fără ironie!), justetea gândirii tactice a lui Pițurcă: jucând prudent la Euro, a obținut remizele cu Franța și Italia, iar când a trebuit să riște, a capotat cu Olanda (0-2) și acum cu Serbia (2-3), dovedindu-și limitele și blocajul psihic.

După „scofala” cu sârbii, selecționerul Pițurcă ne-a gratulat cu un panseu demn să fie inscripționat pe frontispiciul noului Stadion Național (în valoare de 140 de milioane de euro): *Nu suntem Brazilia sau Argentina ca să batem tot și a intrat într-un joc de glezne privind demisia sa, având în vedere și clauza beton din contract care îi conferă 600.000 de euro dacă este dat afară*. În același timp, Emeric Ienei cugetă și el: *În această situație nu mai poți să mizezi pe fotbalistii plafonați. Ei ne-au adus aici*. Nu știm dacă și Cosmin

Contra se afla printre cei vizați de reputatul tehnician, însă „Guriță” declara la Constanța: *Trebuie să fac loc altor jucători, mai tineri*. Și s-a ținut de cuvânt, retrăgându-se, emoționat, la finalul partidei din Austria.

Ar fi multe de spus despre criteriile de selecție ale lui Piți (oare sunt și altele, în afară de a fi oltean și stelist?). Greu ne putem explica prezențele lui Cociș sau Contra (care nu joacă la echipele lor de club) ori convocările preferaților Codrea și Florentin Petre, ca și ignorarea lui Dăncuiescu, Costin Lazăr, Moți, Săpunaru. Un câștig există, totuși, din această „dublă”: piteșteanul Cristian Tănase (22 de ani), precum și arvunirea lui Maximilian Nicu (introdus în ultimele șase minute). Altfel, Pițurcă se pare că pierduse vestiarul, tot mai mulți jucători (Mutu – la C.E. 2008, Raț și Codrea acum) plângându-se că nu au fost distribuiți pe posturile cu care sunt obișnuiți. Ca să nu mai vorbim de lipsa unei idei de joc tehnico-tactice, de asigurarea mijlocului terenului, de pregătirea cu atenție a fazelor fixe (atât în apărare, cât și în atac) etc. etc.

În concluzie: Anghel Iordănescu a vrut să-și dea demisia după acel 2-5 cu Danemarca, intenție dusă până la capăt – cu demnitate – după remiza din Armenia. Așadar, Piți, cui ne lași? Sau vei avea grijă de acei „așa-ziși specialiști” – cum i-ai numit – care te-au contestat?

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

foto **Agerpres**

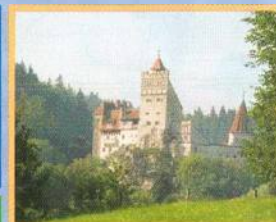
Concurs Europa Travel

Europa Travel te trimite un week-end la Bran. Fii pregătit să te cazezi în Pensiunea Mama Cozonacilor din Bran. Pensiunea Mama Cozonacilor este situată la șase kilometri distanță de Castelul Bran, într-un cadru natural mirific și dispune de 22 locuri de cazare repartizate în șase camere duble, una single și trei triple. La pensiunea Mama Cozonacilor plăcintele cu mere, brânză dulce și melcii cu nucă răsfăț gusturile celor care-i calcă pragul. Veți avea astfel ocazia să faceți drumeții în împrejurimi: Cheile Moieciului, Munții Bucegi și Piatra Craiului etc. În plus puteți face vizite în zonă: Castelul Bran, Prăpăștiile Zărneștilor, Peștera Dâmbovicioara, Cetatea Râșnovului. Sunt tot atâtea locuri frumoase pe care nu le puteți rata dacă mergeți în zonă. De pe netedul șes al Bârsei se zăresc de departe ruinele masive ale cetății Râșnov, construită pe un deal stâncos.

Poți și tu să mergi un week-end la Bran răspunzând corect la întrebarea:

Care este destinația concursului Europa Travel în Flacăra nr. 4/2009?

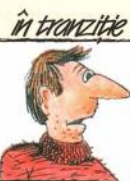
Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.

Șos. Mihai Bravu nr. 62 A; Tel.: 031.402.55.87; 0729.156.199; Fax: 031.402.55.88; e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 24.04.2009

Concurs
EUROPA TRAVEL

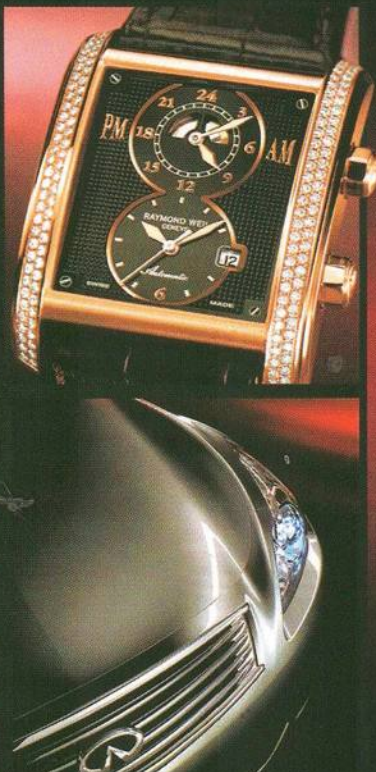
ep. 74

Stand by la tot cartierul

www.bestmagazine.ro

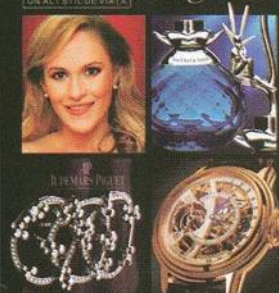
O nouă imagine pentru un alt stil de viață.

BEST magazine

BEST magazine

BEST magazine

Tel.: (+4) 021 320 60 18

(+4) 021 320 60 19

Fax: (+4) 021 320 60 20

office@bestmagazine.ro

www.bestmagazine.ro

Talon abonament "BEST Magazine"

* Numele și prenumele:

(Abonat persoană fizică/Titular persoană juridică)

Denumirea firmei:

Funcția:

CIF:

Reg.Com:

* Adresa

* Telefon

E-mail:

* Câmpuri obligatoriu de completat

Bifează tipul de abonament:

☐ 6 luni

5 ediții

☐ 12 luni

10 ediții

Pachetul distribuit prin poșta poartă conține diferite suplimente tematiche și materiale publicitare

Contravaloarea abonamentului se poate achita prin ordin de plată la orice bancă sau prin mandat poștal la orice oficiu poștal, în contul: **MASTER COMMUNICATION Intl. RO66BRDE4415V68494874410** deschis la BRD Calea Călărași, sect.2, CIF: RO 13575388.

Prețul include TVA și taxele de distribuție.

Trimiteți acest talon împreună cu dovada efectuării plății la: **MASTER COMMUNICATION Intl. - Adresa: Strada Orzari Nr.36C, Sector 2, București** sau prin Fax la numărul: **021 320 60 20**

MASTER COMMUNICATION Intl. vă trimite abonamentul prin intermediul firmelor specializate în distribuție directă. Eventualele erori în distribuție nu cad în sarcina noastră, dar trebuie semnalate imediat pe adresa: **abonamente@bestmagazine.ro**

- Pentru orice tip de abonament aveți:

15% discount

- Împreună cu revista noastră aveți:

10 ediții gratuite

ale revistei financiare **FINANȚE ȘI AFACERI**

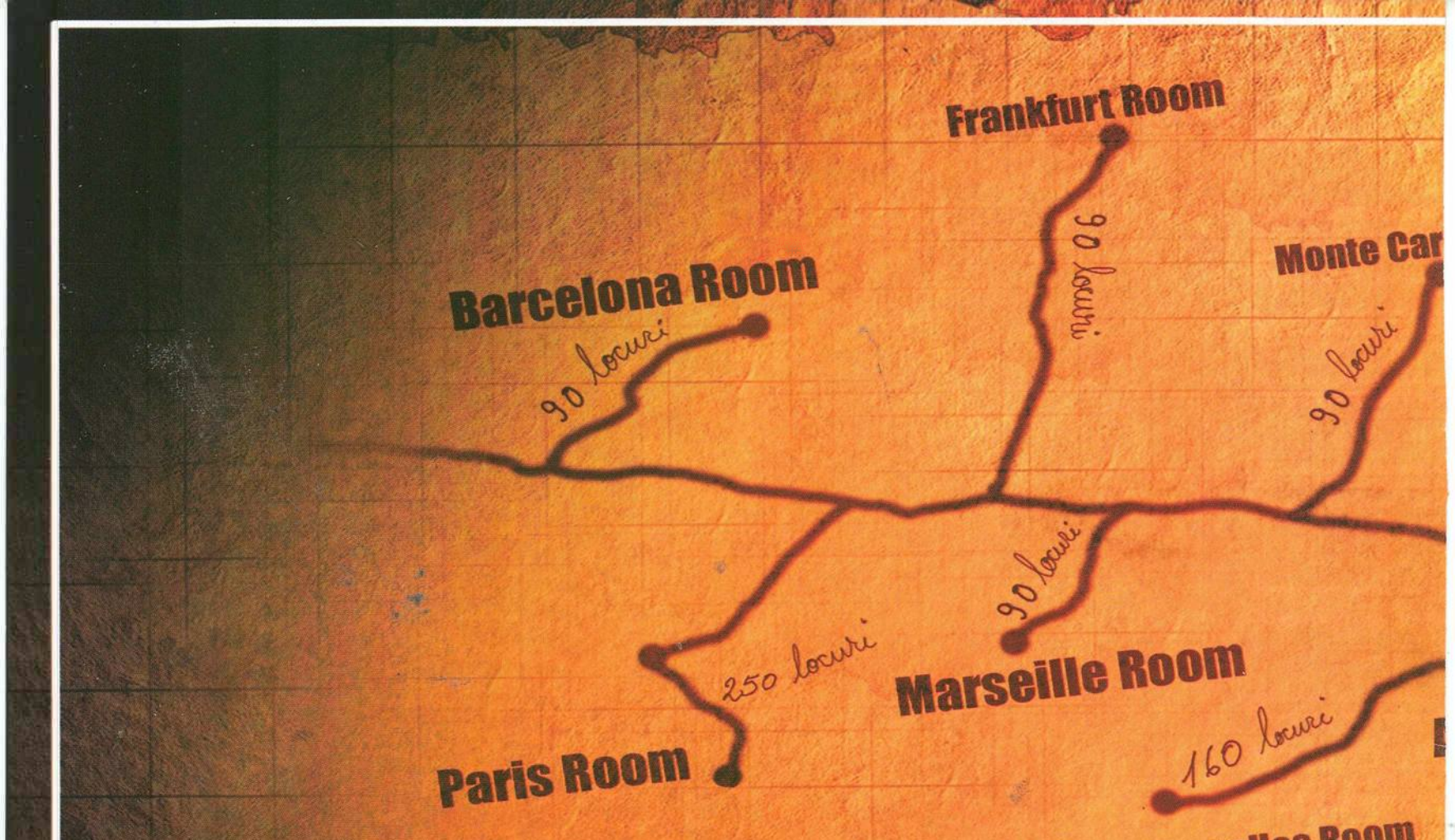
Contravaloare abonament valabil
șase luni / 5 ediții **Best Magazine**

30,0RON

Contravaloare abonament valabil
un an / 10 ediții **Best Magazine**

59,0RON

Pentru detalii suplimentare despre abonare contactați Departamentul Abonamente la telefon: **021 320 6018** sau la E-mail: **abonamente@bestmagazine.ro**

Barcelona Room

90 locuri

Frankfurt Room

90 locuri

Monte Carlo Room

90 locuri

Paris Room

250 locuri

Marseille Room

90 locuri

Bruxelles Room

160 locuri

RIN Grand Hotel Centru de Conferințe

42 săli de conferințe

2900 locuri

peste 5000 mp de spațiu de conferințe

Totul într-un hotel de 1500 camere

Atât de mare încât
ai nevoie de o hartă

Room

Madrid Room

160 locuri

London Room

380 locuri

Geneva Room

390 locuri

Amsterdam Room

160 locuri

90 locuri

Strasbourg Room

1100 locuri

București Room

nte

RIN GRAND HOTEL

★★★★

BUCHAREST

Șoseaua Vitan Bârzești nr. 7D, Tel: +40 31 106 1111

www.ringrandhotel.ro

IT Solutions for the demanding

Establishment of International **Asseco South Eastern Europe Group** created one of the strongest software houses and system integrators in the South Eastern Europe. This confirms Asseco's strategy for the strong growth on very perspective SEE region where quality and local presence are key in providing best solutions for our clients. **Asseco SEE Group** is a group of IT companies providing leading IT solutions in Albania, Bosnia and Herzegovina, Bulgaria, Croatia, Macedonia, Montenegro, Romania, Serbia and Slovenia.